

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 39

Ple del Parlament

Sessió 22, segona reunió, dimecres 7 de maig de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de condemna de l'atac a la democràcia i als drets fonamentals que comporta l'espionatge als quatre darrers presidents de la Generalitat 317-00100/15	3
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'avançar en sobirania nacional i social per a afavorir el benestar i la prosperitat compartida 317-00102/15	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre la comissió d'agressions i d'accions violentes i la manca de l'exercici de la llibertat ideològica en l'àmbit universitari 317-00097/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre el deteriorament de la seguretat i la manca de suport als agents dels Mossos d'Esquadra davant les agressions que pateixen 317-00104/15	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de combatre l'oferta pública d'adquisició del BBVA sobre el Banc Sabadell i de disposar d'una banca pública 317-00101/15	9
Pregunta al president de la Generalitat sobre els interessos de Catalunya que cal defensar amb relació a l'oferta pública d'adquisició del BBVA sobre el Banc Sabadell i la necessitat de disposar d'una banca pública 317-00103/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre la problemàtica de les agressions als agents dels Mossos d'Esquadra 317-00098/15	12
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estratègia del Govern per a contribuir a reforçar el projecte europeu en un context d'amenaques externes i internes 317-00099/15	14
Pregunta al Govern sobre la inseguretat ciutadana creixent 310-00166/15	15
Pregunta al Govern sobre les inversions en l'àmbit de l'Administració de justícia 310-00167/15	17
Pregunta al Govern sobre la seguretat 310-00168/15	18
Pregunta al Govern sobre les polítiques universitàries 310-00169/15	20

Pregunta al Govern sobre les polítiques agràries	22
310-00170/15	
Pregunta al Govern sobre el compliment de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que obliga a impartir un mínim del vint-i-cinc per cent de classes en castellà	24
310-00175/15	
Pregunta al Govern sobre els edificis d'habitatges de l'Institut Català del Sòl pendents de finalització i rehabilitació	25
310-00171/15	
Pregunta al Govern sobre les actuacions previstes pel Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació per a donar resposta als danys ocasionats pels darrers fenòmens meteorològics	27
310-00163/15	
Pregunta al Govern sobre l'estat de la gestió de les proves d'accés a la universitat	29
310-00164/15	
Pregunta al Govern sobre les principals línies d'actuació del Comitè d'Experts per la Transformació i la Innovació Social	30
310-00165/15	
Pregunta al Govern sobre les afectacions causades per les incidències meteorològiques al sector agrari	32
310-00172/15	
Pregunta al Govern sobre les modificacions del currículum del batxillerat	34
310-00173/15	
Pregunta al Govern sobre la planificació del model de transició ecosocial	35
310-00174/15	
Proposició de llei de modificació de la Llei 16/2014, de 4 de desembre, d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea, i creació del Cos d'Acció Exterior i Unió Europea de la Generalitat de Catalunya	37
202-00018/15	
Proposició de llei de garanties del finançament del sistema educatiu català amb un mínim del sis per cent del producte interior brut per a l'educació (debat de totalitat)	51
202-00058/13	
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat a la vegueria de Lleida	65
300-00119/15	
Interpel·lació al Govern sobre la política energètica	73
300-00126/15	
Decret llei 5/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives	80
203-00011/15	
Decrets llei 6/2025 i 9/2025	93
203-00012/15 i 203-00014/15	
Decret llei 7/2025, de 25 de març, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2025	107
203-00013/15	
Interpel·lació al Govern sobre la qualitat del primer cicle d'educació infantil	119
300-00121/15	
Interpel·lació al Govern sobre l'educació concertada	126
300-00122/15	
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut	134
300-00124/15	
Interpel·lació al Govern sobre el model de cooperació al desenvolupament	143
300-00123/15	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 22.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major, el lletrat Joan Ridao i Martín i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller d'Esports.

El president

Es reprèn la sessió.

Molt bon dia. Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar una nova delegació de vot: la diputada María Elisa García Fuster, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Sergio Macián de Greef per a la sessió del dia d'avui, 7 de maig.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral, i comencem amb la sessió de control al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de condemna de l'atac a la democràcia i als drets fonamentals que comporta l'espionatge als quatre darrers presidents de la Generalitat

317-00100/15

I per fer la primera pregunta sobre els darrers esdeveniments polítics, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts.

Albert Batet i Canadell

Bon dia, president del Parlament. Bona hora a tothom, president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades, bon dia a tothom.

El dia 12 de maig farà un any de les eleccions, i ja tenim una certa perspectiva per poder fer balanç, president. I, com l'hi dèiem ahir, el Govern no va bé, i això no és bo per a Catalunya. Un govern sense pressupost, un govern sense estabilitat, un govern ineficient, i segurament el més greu, com es va evidenciar durant l'apagada elèctrica, un president sense lideratge. Vostè, president, viu tenallat entre els condicionants ideològics dels seus socis del govern del tripartit, i especialment dels Comuns, amb conseqüències nefastes per a l'economia catalana, i la submissió al dictat de Madrid, de La Moncloa i del PSOE: no diguem re, no fem re que pugui incomodar el senyor Pedro Sánchez.

El problema és de lideratge, i vostè és el president del silenci: el silenci durant l'apagada; el silenci en el caos permanent de rodalies, amagant-se darrere de la consellera Paneque; el silenci de la crisi de la DGAIA; el silenci davant la desinversió de l'Estat a Catalunya –el primer semestre del 2024, un cinquanta-dos per cent més a Madrid que a Catalunya–, i el silenci davant l'operació Catalunya i l'espionatge als últims quatre presidents de la Generalitat de Catalunya. Dilluns vam saber que el president Mas va ser espiat amb Pegasus quan era president de la Generalitat; dos dies després, vostè no s'ha pronunciat i la seva portaveu del Govern va evitar pronunciar-se ahir en roda de premsa.

President, la pregunta és clara: pensa condemnar públicament aquest greu atac a la democràcia i als drets fonamentals que s'ha fet als últims quatre presidents de la Generalitat de Catalunya per part dels governs del Partit Popular i del Partit Socialista?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Condemno tota acció il·legal i que no estigui emparada per la llei i condemno tot espionatge polític i estic disposat a que s'arribi fins al final. I el meu grup a Madrid ha acordat amb el seu obrir una comissió d'investigació per arribar fins al final. I ho dic clar i català: fins al final. Condemno tot espionatge polític, aquest i el de qualsevol mena que hi hagi; el condemno totalment i estic disposat a col·laborar amb lo que correspongui.

Vostè diu que a 12 de maig –i és veritat– farà un any de les eleccions, i diu que fem balanç. Jo faig feina –jo faig feina–, i el balanç ja el farem quan acabi la legislatura, que li queda, l'hi asseguro, bastant recorregut, no? I el nord de la meua feina són els acords d'investidura, gràcies als quals soc president de la Generalitat de Catalunya, perquè la cambra em va atorgar la confiança, un acord d'investidura amb Esquerra Republicana, un acord d'investidura amb els Comuns. I es poden resumir d'una forma, crec jo, simple. Miri, a Catalunya, i a Espanya, es genera prosperitat, i el repte que tenim és que aquesta prosperitat se segueixi generant i arribi a tot el territori i a totes les persones, és a dir, sigui compartida. I el principal problema per assegurar que la prosperitat que es genera Catalunya sigui compartida es diu habitatge, que és el que afecta més la desigualtat de la societat catalana; no ho dic jo, ho diu tothom que treballa en aquest camp. Si creix l'economia catalana un 3,6 per cent el 2024, per què no baixa, com a mínim proporcionalment, la taxa de pobresa a Catalunya? Aquest és el nord del meu Govern. Espero que vostè hi col·labori.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

President, era necessari, i potser va tard, que vostè condemnés com a president de la Generalitat de Catalunya l'espionatge perpetrat als quatre últims presidents de la Generalitat de Catalunya, perquè vostè era ministre d'un govern durant aquella època en què es van fer espionatges a Catalunya, i era necessari que ho fes en seu parlamentària. President, va tard. Menys silencis i més lideratges.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Cap govern del que jo he format part ha espiat –cap. Cap govern del que jo he format part ha espiat –cap. (*Veus de fons.*) Bé, sí que ho sé. Cap govern del que jo he format part, l'hi torno a dir, ha espiat. I no vaig tard. Qui em coneix sap què penso en això, i tinc idees bastant clares en bastantes coses, i en aquestes en particular. L'espionatge no és manera de fer política ni de comportar-se. El condemno rotundament, en política i en qualsevol àmbit. I que s'arribi fins al final. Té el meu compromís.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'avançar en sobirania nacional i social per a afavorir el benestar i la prosperitat compartida

317-00102/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, vostè parla sovint de prosperitat compartida, i nosaltres reivindiquem sempre avenços reals en sobirania social i nacional. I avui l'hi direm d'una altra manera: sense sobirania real no podrà tenir la prosperitat compartida que tant anhela. I li posaré tres exemples de la setmana passada: l'apagada, l'OPA i el Primer de Maig. Així potser s'entendrà millor per què sempre li reclamem més ambició nacional, president, perquè sense aquesta ambició no hi haurà cap prosperitat per compartir.

Comencem. L'apagada. Ahir ja l'hi vam dir: comunicació institucional a banda, el debat que hem de tenir no és sobre nuclears *versus* renovables; aquest és un debat superat que alguns només volen reobrir per defensar els seus comptes de resultats. El debat que hem de tenir és sobre el model energètic que necessitem, i per nosaltres aquest ha de ser de gestió pública i no com l'actual, privat i controlat per un oligopoli i que ha fallat estrepitosament. I aquí la Generalitat, president, té la capacitat de decidir i de ser-ne un agent actiu a través, per exemple, de L'Energètica. Això seria avançar en sobirania, en sobirania energètica, per ser més concrets i, per tant, en benestar i en prosperitat compartida.

Segon, president. El dictamen de la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència; males notícies, perquè, com vostè sap, com més concentració de poder econòmic, menys prosperitat i menys compartida pot ser aquesta prosperitat. Per això, el Govern el que hauria de fer és defensar amb contundència els interessos de les pimes i la ciutadania de Catalunya davant d'una OPA que concentra encara més al sistema financer. Això també és a les seves mans, o a les dels seus companys als consells de ministres. La sobirania de Catalunya, president, es defensa, i això passa per incidir també en aquesta OPA hostil.

I acabo amb el Primer de Maig. Sap també vostè que per tenir una veritable prosperitat compartida cal sobretot garantir el benestar de les classes populars, i això passa –sí, i evidentment– per la reducció de la jornada laboral, però també per garantir a la classe treballadora unes condicions de vida dignes i que, per tant, els seus ingressos s'ajustin al cost de la vida que realment han de fer front. Per això, president, és fonamental que comencem a treballar, tal com ha proposat Esquerra Republicana, per fer realitat un salari mínim català. Aquest seria de nou un altre exemple d'exercici de sobirania en favor del conjunt de la ciutadania, del seu benestar, de la justícia social i, si ho vol, de la prosperitat compartida. Ambició, president, social i nacional. Perquè, si no, com pretén garantir una prosperitat compartida sense aquesta sobirania real?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Jové. Soc un defensor de l'economia de mercat, però soc un defensor també d'una economia de mercat regulada i, per tant, amb un paper que va de les institucions públiques, que és una mica l'eix dels tres exemples que vostè m'ha proposat, o m'ha explicat, no?

Primer, no és que hi estigui d'acord, és que crec que és necessari que hi hagi una regulació pública en tot l'àmbit energètic. No necessàriament ha de comportar, des

del meu punt de vista, una gestió directa, ni una propietat de les companyies, però sí una regulació pública, i correspon a les institucions públiques regular i assegurar que hi hagi un bon servei i correspon als operadors privats que actuïn –tenir això molt clar–; i, si no, s’han d’activar tots els mecanismes per garantir-ho, per assegurar que l’energia elèctrica, el subministrament d’electricitat, d’energia, és un bé públic.

Respecte a l’OPA del Banc Bilbao Vizcaya Argentaria sobre el Sabadell, el Govern de Catalunya està defensant i seguirà defensant els interessos de Catalunya, del teixit empresarial i dels ciutadans de Catalunya. S’ha obert un període de consultes per part del Ministeri d’Economia per prendre la decisió de si eleva, per raons d’interès general... S’hi ha pronunciat la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència, però pot haver-hi raons diferents a les de la competència per demanar opinions a tothom qui les vulgui expressar i veure si eleva aquesta decisió al Consell de Ministres. El Govern de Catalunya i jo mateix defensarem els interessos de Catalunya. I també vull dir-ho, perquè és un tema delicat: faig coses..., faig més del que dic, però faig.

I en tercer lloc, respecte al poder adquisitiu de la classe treballadora, bé, els darrers anys..., i quin soroll hi havia, eh?, quan es prenen aquestes decisions, quan s’ha augmentat el salari mínim interprofessional a Espanya més d’un seixanta per cent..., quin soroll que hi havia per part d’alguns agents socials i per part d’alguns grups polítics, que si això seria una apocalipsi econòmica, i hem vist com l’economia ha crescut més que mai. Jo estic disposat a estudiar mesures per millorar el poder adquisitiu de la classe treballadora i de la classe mitjana. Crec que, en aquest moment, el principal element és l’habitatge, però estic disposat a escoltar opinions en aquest sentit i a estudiar-les.

Gràcies.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la comissió d’agressions i d’accions violentes i la manca de l’exercici de la llibertat ideològica en l’àmbit universitari

317-00097/15

I, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la formula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Considera usted que la autonomía universitaria significa impunidad en la comisión de delitos?

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No.

El president

Pot repreguntar el senyor Alejandro Fernández Álvarez. Té la paraula.

Alejandro Fernández Álvarez

Pensaba que diría que sí. El pasado 25 de abril, la Universidad Autónoma de Barcelona decidía suspender sin justificación alguna un acto académico de S’Ha Acabat, con dos profesores universitarios, Rafael Arenas y Susana Beltrán, reconocidos expertos en la materia del seminario en cuestión, personas, además, de impecable

trayectoria académica, cívica y democrática. Y lo sabe usted muy bien, porque les conoce perfectamente, señor Illa, de cuando participaba en las actividades de Sociedad Civil Catalana hace unos años –quién le ha visto y quién le ve. En cualquier caso, ni provocadores exaltados ni nada parecido –usted les conoce bien y lo sabe.

Bajo el falso concepto de «autonomía universitaria», se ha normalizado en Cataluña la agresión a alumnos y profesores, la destrucción de carpas informativas y la cesión al chantaje violento. Se suspenden actos en lugar de proteger a los convocantes. Por si todo esto no fuera suficiente, el profesor Rafael Arenas recibió una grave amenaza por escrito «os echaremos; esto solo es un aviso», puro matonismo de toda la vida; cobarde con los poderosos, pero que se ensaña con aquellos que cree débiles. Y usted y su Gobierno, silencio sepulcral. ¿Esta es su agenda para el reencuentro, señor Illa, mimitos al separatismo, pero mirar hacia otro lado cuando se amenaza y agrede a profesores y a alumnos?

Mire, señor Illa, está usted emprendiendo un camino peligroso que ya empezó a recorrer el separatismo en Cataluña en el año 2015, que es dejar en suspenso el estado de derecho en Cataluña con absoluta impunidad, incumpliendo sentencias judiciales en materia educativa y con impunidad para los que ejercen la violencia en la universidad. Y no lo va a poder tapar con empalagosas proclamas sobre la convivencia, si luego estas no se ajustan a la realidad.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No se m'acceleri, senyor Fernández, ni vagi massa enllà, almenys pel que respecta a mi i al Govern de Catalunya. A Catalunya no sobra ningú, i menys professors universitaris. No sobra ningú. Aquest és el meu parer i el parer del Govern de Catalunya. No és una decisió ni meva ni del meu Govern prohibir, ni suspendre ni ajornar cap acte universitari; demani comptes a qui la va prendre. I, si algú rep una amenaça, li puc indicar diverses comissaries on anar a interposar una denúncia. I s'actuarà, com fa la policia de Catalunya, Mossos d'Esquadra, sempre que s'interposa una demanda. I s'actuarà en conseqüència.

A mi em sembla que en una societat plural com la catalana tothom té dret a expressar-se, sempre que ho faci amb respecte i amb educació, i dins del marc de la llei, i que és el debat de les idees. I la manera de combatre idees amb les que un no hi està d'acord no és prohibint que s'expressin, sinó deixant que s'expressin i contrastant-les i combatent-les amb unes altres idees. I jo estic disposat a jugar-me-la perquè els que pensen diferent que jo es puguin expressar. Aquesta és la meva manera de pensar, però no em faci a mi responsable de coses que no traurem. I tampoc utilitzi aquesta qüestió per desacreditar el model universitari de Catalunya. Perquè mirem com està el de Madrid, per exemple. La diferència és bastant notòria.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el deteriorament de la seguretat i la manca de suport als agents dels Mossos d'Esquadra davant les agressions que pateixen

317-00104/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señoría, la semana pasada se produjo una brutal agresión contra seis agentes de los Mossos d'Esquadra, y yo le quiero preguntar si va a asumir de una vez por todas su responsabilidad tras el deterioro constante y permanente de la seguridad en Cataluña o va a seguir negando la realidad mientras agreden a nuestra policía.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Li vull preguntar si vostè m'escolta quan jo parlo en aquest Parlament o llegeix el diari. Perquè he dit des del principi que a Catalunya qui la fa la paga. I hem explicat la consellera i jo mateix que incrementarem un trenta per cent els agents dels Mossos d'Esquadra fins a 25.000, seguint una línia d'actuació que ja havia iniciat el Govern Aragonès; que reforcem la judicatura, i que estem al darrere dels Mossos d'Esquadra. I visito, cada vegada que em moc pel territori, els ajuntaments, els alcaldes i la comissaria dels Mossos d'Esquadra, i hi dono suport.

Ara, si vostè vol descobrir-nos que hi ha gent a la societat que trenca les normes de convivència i que agredeix a altres ciutadans i als policies, doncs miri, en fi, això és inventar la roda. Sap què vull dir-li?

El Govern de Catalunya defensa els Mossos d'Esquadra i està darrere d'ells i els hi dona tot el suport i tota la garantia, amb recursos i amb suport legal. Això és el que està fent el Govern de Catalunya, i vostè el que està fent és sembrar dubtes.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Sembrar dudas, ninguna, señor Illa. Es acusarle a usted directamente de abandonar a nuestros agentes. Seis agentes heridos, cincuenta y siete puntos de sutura, una turba violenta agrede a nuestros agentes y su Gobierno habla en términos de «hechos puntuales», como así se ha pronunciado su Gobierno y el jefe de la comisaría de Lérida ante unos hechos que son absolutamente intolerables. No son las declaraciones que merece la ciudadanía y mucho menos los agentes que se juegan la vida, señoría.

¿Usted sabe la cifra de agresiones a los agentes de seguridad en 2024? 2.250 agresiones a la policía. Es decir, la friolera de siete agresiones cada día, señor Illa. Y, ante estas agresiones, tenemos que escuchar al jefe de los Mossos d'Esquadra, al señor Esquius, diciendo que la multiculturalidad enriquece Cataluña. Es decir, que los responsables del cincuenta y cuatro por ciento de las agresiones a nuestros agentes enriquecen a Cataluña. Menuda vergüenza, señor Illa.

Yo le quiero recordar que en los últimos meses se han producido esos acontecimientos de agresiones a la policía en la Mina, en Salt, en Font de la Pólvara, en Mataró, en Sardañola, en la Mariola –como le he dicho–, y en todos esos sitios tenían dos cosas en común. Una, que eran delincuentes e inadaptados que expulsaban a la policía de manera violenta. Y, en segundo lugar, que todos ellos vivían al margen de nuestras normas y nuestras costumbres. Y eso no es casualidad; es su culpa. Es su culpa por la promoción de las políticas migratorias fallidas y por la permisividad que sí, que usted ampara contra todas las agresiones frente a los Mossos d'Esquadra, por mucho que se enfade usted aquí, en sesión de control.

Mire, usted puede seguir escondiendo el problema amparándose en discursos de la izquierda mientras Cataluña se desangra a golpe de catana, puñaladas o disparos. Usted ha seguido y ha elegido seguir protegiendo el discurso ideológico de la izquierda mientras abandona a los catalanes. Pero tenga muy claro, señor Illa, que, por más que se enfade, cada agresión silenciada, cada barrio abandonado o cada agente despreciado es una muestra de su fracaso de gobierno. Y VOX no se va a callar y va a estar al lado de los vecinos, de los agentes, y defendiendo la verdad.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

La divisòria no és entre gent alta i gent baixa, gent de la dreta i gent d'esquerra, gent nascuda aquí i gent nascuda a fora. La divisòria en matèria de seguretat és entre gent que compleix la llei i gent que incompleix la llei. I, dels qui incompleixen la llei, n'hi ha d'alts i de baixos, de dretes i d'esquerres, rossos i morenos, nascuts aquí i nascuts a fora. I tots –tots– passaran per l'adreçador de la legislació. Tots. I sap qui ho farà? La policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra. I faria bé, si vol defensar la policia de Catalunya, de no criticar el seu màxim comandament, el comissari Esquius, que és un professional reconegut. I faria bé en escoltar-lo, perquè ell té un coneixement real i exacte de què està passant a Catalunya.

I efectivament, on hi ha barris amb dificultats, on hi ha delinqüència, allà hi han els Mossos d'Esquadra, donant la cara. I alguns agents, efectivament, per defensar –fent la seva feina– la legislació vigent, reben agressions. I tenen el suport del Govern de Catalunya, constant i permanent. I haurien de tenir el seu, començant pel cap màxim d'ells, que és el comissari Esquius.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de combatre l'oferta pública d'adquisició del BBVA sobre el Banc Sabadell i de disposar d'una banca pública

317-00101/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, vostè ha dit amb relació a l'OPA del BBVA sobre el Banc Sabadell que defensarà els interessos de Catalunya per damunt de tot. Nosaltres li demanem que passe de les paraules als fets i que el Govern català siga un actor i no un espectador, perquè aquí no valen mitges tintes i cal un posicionament contundent i clar. I per això, president, li proposem que demane la convocatòria de la Comissió Bilateral Estat-Generalitat per traslladar formalment l'oposició del Govern català a aquesta OPA en defensa dels interessos de la ciutadania de Catalunya.

Perquè, president, diguem-ho clar, tenim un problema amb la banca, tenim un problema greu amb la banca, i la desaparició del Banc Sabadell només faria que agreujar tots aquests problemes.

Suposaria, per una banda, més concentració de poder polític i també econòmic, quan en els últims anys hem passat de tindre quaranta-cinc bancs a tindre'n només quatre que controlen tot el mercat. Suposaria també menys crèdit a les famílies, a les petites i les mitjanes empreses, als autònoms –tot això en detriment del nostre teixit productiu–; més exclusió financera per a la gent jove, per a la gent gran, per a les zones rurals amb el tancament d'oficines; més abusos bancaris amb les comissions i les hipoteques; la pèrdua també de centres de decisió a Catalunya, que són importants, i també la destrucció de llocs de treball.

President, per totes aquestes raons, el Govern de Catalunya ha de dir de manera contundent «no a l'OPA», i també esperem que sigui més eficaç en la defensa dels interessos de la ciutadania de Catalunya del que ho ha sigut Junts per Catalunya en la Comissió de la Competència, perquè, diputats i diputades de Junts, s'hi han lluit.

I un darrer prec, president. Aquest debat torna a evidenciar la necessitat de que Catalunya tinga una banca pública que estiga al servei de les petites i de les mitjanes empreses, de les famílies, de les cooperatives. En definitiva, al servei de la garantia que tota la ciutadania pugui accedir als serveis financers. I per això, l'Institut Català de Finances ha d'anar més enllà i ha de tindre tots els elements, totes les eines d'una banca pública.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El Govern de Catalunya no és actor..., perdó, no és espectador, és actor, però té el marge de decisió que té. No fa falta que convoquem cap comissió bilateral per fer arribar la nostra opinió. És coneguda. L'hem traslladada des del primer dia. Des del primer dia que es va anunciar aquesta OPA hostil, per tant, no pactada, que va ser, com vostès saben, el dijous de la darrera setmana de campanya electoral. Jo mateix, i crec que tots els candidats en aquell moment, es van pronunciar al respecte. Crec que tothom se'n va assabentar, d'això, i portem ja bastant temps i tots hem dit clarament què pensem al respecte. A partir d'aquí hi ha un àmbit de presa de decisions i el Govern de Catalunya ha deixat clar quina és la seva posició i li asseguro que sense tremolor de cames defensarem els interessos de Catalunya i els interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Sobre els centres de decisió, home, hem recuperat el del Banc Sabadell. No vegi aquest comentari com que m'ho atribueixo jo; no, és responsabilitat dels que ho han decidit, però han tornat. Per tant, aquí, en aquests darrers mesos més aviat hem recuperat posicions i hem guanyat posicions. El centre de decisió, almenys formalment, estava fora i torna a estar aquí.

I sobre el model bancari, jo no tinc cap inconvenient en què l'ICF pugui tenir un paper de banca pública. Ara, hi seguirà havent bancs privats i han de ser-hi. I el que hem d'intentar és que des de les institucions públiques –en aquest cas, qui té la responsabilitat de fer-ho, qui té l'opció de fer-ho és el Govern d'Espanya–, des de les administracions públiques es garanteixi que es dona un servei adequat en termes financers als ciutadans. Vol dir amb informació neta i transparent, amb un desplegament territorial adequat i vetllant sempre per l'economia productiva; no especulativa, productiva, i amb suficients elements de competència i de tria perquè no hi hagi una concentració. Que és veritat que hi ha elements d'escala que tampoc no els podem obviar i no vulguem simplificar el debat, que és un debat complex. És veritat que hi ha d'haver «tamany» en el sector bancari, però ha d'haver-hi també competència suficient i diversitat suficient per garantir que els ciutadans tenen opcions. Aquesta és la norma de conducta del Govern de Catalunya i li asseguro que a vegades amb la deguda discreció –a vegades amb la deguda discreció– el Govern de Catalunya i jo mateix estem actuant en aquest sentit.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada... No, renuncia al torn de repregunta.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els interessos de Catalunya que cal defensar amb relació a l'oferta pública d'adquisició del BBVA sobre el Banc Sabadell i la necessitat de disposar d'una banca pública

317-00103/15

Passem a la següent pregunta, que és sobre la situació política, i la formula en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bon dia, president. Nosaltres volíem preguntar que quan parla dels interessos de Catalunya entorn de l'OPA, exactament en què els detallaria?, quins serien exactament aquí els interessos de Catalunya?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Els interessos dels ciutadans de Catalunya que volen estalviar i volen tenir un servei bancari amb diferents opcions, i que volen tenir, per tant, l'opció de tenir uns dipòsits el més ben retribuïts possibles i quan necessiten acudir al crèdit, tenir un crèdit en les millors condicions financeres possibles. I els interessos del teixit productiu català, en especial de les petites i mitjanes empreses de Catalunya.

Crec que tots sabem que el Banc Sabadell ha generat una posició especialment forta, molt ben establerta, en l'àmbit del finançament i l'acompanyament financer a les petites i mitjanes empreses. I, de fet, he tingut ocasió de rebre representants d'aquest sector de petites i mitjanes empreses i alguns casos concrets d'empresaris que han manifestat que, gràcies al suport financer que han obtingut d'aquesta entitat, han pogut desenvolupar un projecte empresarial en moments de dificultat. Ara no n'hi han, de moments de dificultat per finançar-se, però no fa tant, el 2010, 2011, 2012, 2013, eren moments de dificultat i feia falta un sistema financer que en aquell moment entengués, doncs, que una petita empresa o una empresa o un grup de botigues necessitava un suport financer per sortir endavant.

Això és el que defensarem nosaltres –això és el que defensarem nosaltres. I ho defensarem sense saltar-nos el marc legal –tampoc no em demani a mi que, en aquest cas, me'l salti–, però també ho defensarem amb contundència i intentarem arribar a bon port.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí, entorn del que deia, tres consideracions. La primera és que quan parlem d'aquesta escalabilitat, lo que sabem és que el pla Draghi ja recomana aquesta concentració de capital. Alhora, pensem que de nou semblaria que no hem après res de la crisi del 2008, de que una democràcia no és compatible en cap aspecte econòmic amb què cada cop menys mans que ningú pot votar acumulin més i més poder. Però alhora considerem que és absurd plantejar aquesta OPA en clau de més o menys sobirania catalana. El Banc Sabadell no és una banca catalana, com Repsol no és una empresa espanyola. El capital financer no té pàtria. Llavors, no ens enganyem en aquest sentit i, sobretot, no enganyem a ningú.

En segon lloc, ho hem dit per activa i per passiva des de fa molts anys. A Catalunya el que necessitem és una banca pública que estigui al costat de la seva gent, sigui a través de l'ICF, o sigui a través de la creació *ex novo*. Una banca pública que permeti la inversió estratègica –aquesta que volem fer per donar resposta als aranzels– i l'accés al crèdit sense usura per a les petites i mitjanes empreses, però també sobretot per al conjunt dels treballadors. Sobretot perquè, si no, no hi haurà una altra forma de que es permeti una indústria verda i una transició ecològica que no depengui precisament d'empreses que no són espanyoles, com Repsol. El que no necessitem segur són uns bancs que es dediquen a especular i a tractar-nos com si fóssim mercaderies.

I com a tercera consideració, creiem que està molt bé preguntar a la població i als agents econòmics. De fet, en aquest país, per intentar preguntar sobre el nostre futur en un referèndum hem tingut i tenim presos polítics, exiliats i gent espiada.

Li desitgem una mica més de sort a Sánchez, tot i que ja hem vist que amb uns tribunals que els hi encanta legislar és possible que no sigui així el dia que realment s'atreveixi a preguntar alguna cosa fonamental. Perquè la qüestió és preguntar-nos què? «Què fem amb el drac?», com diu el Sabadell.

Podem decidir que ni OPA ni banca privada per a tot allò que és essencial, podem decidir que no volem una banca que ens endeuta i ens desnona, podem decidir que volem cobrar-nos ja la injecció de diners públics que es va fer a la banca privada mentre ens feia fora de casa.

Què volem dir quan diem una banca pública forta? Podem decidir en lo social i en lo nacional el nostre futur. Què passa si no volem el drac ni amb un nom ni amb un altre, i el que volem és una banca de tots i per a tots? Què passa si volem que les inversions aquí es facin des de lo públic i serveixin tant per a la petita i mitjana empresa com per a la gent que realment està pagant amb els seus impostos totes aquestes operacions?

Per nosaltres no es tracta de decidir només si Pepsi o Coca-Cola, es tracta de poder decidir allò fonamental. Això és lo que hauríem de poder fer des del Parlament de Catalunya.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Ha fet moltes consideracions, amb algunes hi estic d'acord, amb d'altres no. És veritat, té raó, que hi ha un, diguem-ne... L'enfocament a Europa és d'afavorir la concentració bancària, això és veritat, però també hi ha casos i casos. Però és veritat que la tendència, si vostè mira els papers d'Europa, és afavorir la concentració bancària. Jo crec que hi ha casos i casos, i crec que s'hi ha de posar un aturador.

És veritat que el capital no té pàtria, com diu vostè. Miri vostè la llista d'accionistes del Banc Sabadell. Ara, també és veritat que és una entitat arrelada aquí, amb una direcció d'aquí, nascuda d'aquí, de Sabadell. I això també crec que ho hem de tenir present, almenys el president de la Generalitat de Catalunya; mentre sigui jo, ho tindrè present.

És veritat que hi ha maneres i maneres de fer banca. Crec que el Banc Sabadell ha fet una banca bastant propera a la ciutadania, amb coses que podríem estar-hi d'acord i coses que no.

I finalment, també li ho vull dir, no hi ha una economia que pugui funcionar sense un sistema financer.

El president

Se li ha acabat el temps, gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la problemàtica de les agressions als agents dels Mossos d'Esquadra

317-00098/15

La següent pregunta és sobre la situació política i la formula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Li sona el número 57, senyor Illa? És el nombre de punts que van necessitar els mossos ferits a la Mariola. Una turba incontrolada els va rebre a cops de pedra. La senyora Vega i els seus postulats extremistes, violents i antidemocràtics sembla que han creat tendència als barris multiculturals del país.

Pocs dies després d'aquests gravíssims fets, dos mossos de Ripollet eren agredits per un delinqüent multireincident i un d'ells perdia un tros de dit a mossegades. Això comença a semblar *El llibre de la selva*. Ara només ens falta saber quin paper farà vostè, de Shere Khan, de Mowgli?

La dèria de l'extrema esquerra per reformular els cossos policials i convertir-los en mers agents cívics sense capacitat, sense autoritat i sense seguretat jurídica, no només posa en perill els ciutadans, atempta també contra la vida i la integritat física dels propis agents policials.

He de reconèixer que encara estic impressionada pel vídeo que es va emetre a Camprodon el Dia de les Esquadres, imatges idíl·liques d'interacció entre mossos i menors immigrants, entre mossos i residents de barris marginals. Només faltava una abraçada final a mode de *Teletubbies*. Res a veure, evidentment, amb la trista i crua realitat. Són guionistes de ciència-ficció, vostès? O realment viuen a un altre món?

Té mèrit, s'ha d'admetre. Utilitzar els servidors públics que més pateixen les seves polítiques suïcides en matèria d'immigració, justament per blanquejar-les davant la ciutadania. És d'un equilibrisme digne d'estudi. De qui va ser l'ocurrència? Seva? Anem a fer un volt a la Mariola, senyor Illa? Però sense escortes, eh? A veure si ens surt un vídeo idíl·lic com el del Dia de les Esquadres o acabem tots dos a urgències. S'accepten apostes.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Li dono dues opcions perquè vostè pugui copsar com són les coses en matèria de seguretat. Una és viatjar. Si vostè s'ho pot permetre, viatgi. Vagi a Amèrica Llatina, vagi a Estats Units, vagi a Àsia, vagi a Àfrica i miri com està la seguretat d'aquests llocs. I miri com està a Catalunya.

Si no s'ho pot permetre, li dono una segona opció, pregunti. Pregunti a les persones que han vingut d'altres països a viure a Catalunya. Pregunti'ls-hi per què han vingut. Per guanyar-se la vida i molts per salvar la vida, perquè a casa seva no tenen seguretat. I Catalunya, Espanya i Europa és un continent segur, encara que vostè ho exageri.

Les dues mateixes recomanacions que faig li serviran per veure que en el món hi ha odi, a tot arreu, també a Catalunya: el representa vostè.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

En reiterades ocasions i dins aquesta cambra m'ha recomanat llibres, m'ha recomanat viatges. Escolti, si vol dur-me l'agenda, entri una instància a l'Ajuntament de Ripoll i ja valorarem aquesta opció. I si no, estalviï's les recomanacions, que ja me la duc jo l'agenda.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Li seguiré fent les recomanacions que em sembli. I vostè també farà el que li sembli, ja ho veig.

El president

La darrera pregunta al president de la Generalitat és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estratègia del Govern per a contribuir a reforçar el projecte europeu en un context d'amenaques externes i internes

317-00099/15

I la formula en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. President, aquest divendres es commemora un any més, el 9 de maig, el Dia d'Europa, que commemora la declaració Schuman de l'any 50; però no és un any més. Es commemora el Dia d'Europa enmig d'un context geopolític extremadament complex i delicat, especialment per als interessos de la ciutadania europea, en un moment en què el projecte de construcció europea afronta reptes, també oportunitats si se saben identificar les polítiques que ens permetin trobar el desllorigador de la situació actual.

I on hi ha lliçons a aprendre de les diferents crisis que hem viscut com a ciutadans i ciutadanes europeus en els darrers anys. Lliçons a aprendre del Brexit, lliçons a aprendre de la pandèmia, lliçons a aprendre de la guerra a Ucraïna i, en el fons, lliçons a aprendre també de la successió d'esdeveniments polítics que arreu del món, i especialment als Estats Units, han anat cristallitzant en aquesta nova actitud estratègica tant dels Estats Units com de Rússia.

Per tant, hi ha una amenaça tant per factors exògens com per factors endògens en el projecte de construcció europea; un projecte de construcció europea que, amb tots els seus defectes, mancances, insuficiències i també contradiccions, ha permès desenvolupar en el nostre continent, després del gran drama de la Primera i de la Segona Guerra Mundial, una unió política amb un model econòmic i social que ha permès un espai de prosperitat compartida, de pau, que no és gens menor, i que val la pena preservar. La principal amenaça, per tant, és el bloqueig d'aquest procés o l'ensorrament d'aquest procés, que assumien alguns dins i fora de la Unió i, des del nostre punt de vista, la millor garantia per mantenir el caràcter democràtic d'aquest projecte europeu és aprofundir en el seu caràcter social, protegir les seves institucions democràtiques.

L'hem vist desplegar aquesta setmana una intensa agenda europea i li volíem preguntar quin és el capteniment del seu Govern en aquest context de crisi, de replantejament estratègic europeu per contribuir a impulsar una Europa més federal, democràtica i social.

El president

Per respondre li dono la paraula..., per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Dispensi, senyor president.

Senyor Pedret, Catalunya té un sentiment majoritàriament –no d'ara, de fa molts anys– europeista. De fet, crec que Catalunya ha estat, en el conjunt d'Espanya, a l'avantguarda de l'europeisme. I, com vostè diu, en un moment de canvis geopolítics molt rellevants, crec que també la majoria de grups d'aquesta cambra, i crec que també la majoria de ciutadans de Catalunya, veuen que la resposta és més Europa, una Europa que s'ha de federalitzar, amb un full de ruta clar estipulat, descrit perfectament en els informes Draghi i Letta i ja operativitzat en el Consell Europeu que es va celebrar a Budapest amb uns calendaris per desplegar-lo, caminant, no sense dificultats, cap a aquesta federalització i enfortiment d'Europa. Des del Govern de Catalunya crec que el que hem de fer és acompanyar aquest procés, perquè almenys jo estic convençut que aquesta és la solució.

Aquests dies s'estan celebrant, de fet avui acaben, les quaranta-dosenes jornades del Cercle d'Economia que tindrà ocasió de clausurar ara, a última hora, a darrera hora d'aquest matí, amb un títol ben explícit: Europa, Wake-up Call, o sigui «Desperta, Europa.» El Cercle d'Economia té també una trajectòria netament europeïsta i crec que és un fòrum d'opinió que s'ha d'escoltar. En el conjunt d'aquests dies també he tingut ocasió de rebre la vicepresidenta de la Comissió, Teresa Ribera, el president del Consell Europeu, António Costa, i avui he de fer una reunió amb la persona que premien des del Cercle d'Economia, la comissària Roxana Mînzatu com a responsable, com a titular del departament del programa Erasmus, que tant ha contribuït a donar a conèixer el projecte europeu entre els joves.

Crec que des de Catalunya hem de tenir presència a Europa, conscients del que podem fer, de les nostres possibilitats de fer aportacions, i crec que hem de contribuir a enfortir aquest projecte europeu. El nostre model de societat que genera prosperitat ho fa en règims de democràcia i ho fa, a més a més, amb una cohesió de la societat, amb polítiques de benestar social. Crec que l'única forma que tenim de defensar-ho en aquest món que està canviant tant i tan ràpidament –estem entrant en un nou paradigma– només es pot fer si enfortim Europa, i això és el que farà el Govern de Catalunya.

Gràcies.

El president

Obrim el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la inseguretat ciutadana creixent

310-00166/15

La primera és sobre la inseguretat ciutadana creixent i la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Consellera, ¿qué va a hacer este Gobierno para garantizar que los catalanes puedan salir seguros a las calles de sus pueblos y ciudades?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president del Parlament, president de la Generalitat, diputats i diputades, i públic assistent a aquesta sessió. El Govern, ja ho he dit més d'una vegada en aquesta sessió de control quan vostès o altres grups parlamentaris han formulat la seva preocupació davant la situació de seguretat del país, continuarà treballant amb un full de ruta fixat bàsicament a incrementar els recursos tant humans com materials. Tenim l'horitzó del 2030 d'arribar a 25.000 mossos, incrementar la plantilla en un total de sis mil mossos i mosses –ara en tenim dinou mil–, dotar-los de més mitjans, treballar de la mà de les policies locals i els governs locals per reduir la corba delictiva i, a més a més, fer-ho allunyant-nos de determinats prejudicis que no contribueixen a una bona convivència ciutadana.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Parece que al *president* no le gusta que se ponga el foco en la seguridad, que se hable de la seguridad, pero los vecinos de Mataró, de Salt, de Sant

Adrià de Besòs, del «barri» de la Pólvora de Girona o el de la Mariola de Lleida sí que lo merecen. Estos son ejemplos de la situación de inseguridad que vive Cataluña y de los peores datos de delincuencia en los últimos quince años.

Señora *consellera*, pronto hará un año que está al cargo de la seguridad de los catalanes y lamentablemente, en ese tiempo, la inseguridad en Cataluña no ha dejado de crecer. Hacía mucho tiempo que no escuchábamos a vecinos decir que no pueden salir a la calle por miedo. Ustedes gobiernan y son los responsables de acabar con los robos, con los tiroteos, con las agresiones y con las ocupaciones. Desgraciadamente, el Gobierno de Salvador Illa continúa con las políticas permisivas de Junts y ERC, y el resultado de esas políticas es más decadencia y más inseguridad.

¿Y qué hacen ustedes para resolver esta situación? Expulsar a la Policía Nacional y a la Guardia Civil de Cataluña. Los expulsan hasta de los vídeos. El pasado 26 de abril, en un vídeo emitido con motivo del Día de las Escuadras, de diez minutos de duración, hablaban de la colaboración de los Mossos d'Esquadra con el resto de policías; ni una imagen de la Policía Nacional ni de la Guardia Civil. ¿Es un despiste o es un olvido? Mucho me temo que ni una cosa ni la otra: es otro pago en especie más a quien realmente manda en Cataluña, que es el prófugo Puigdemont. Se les debería caer la cara de vergüenza. En diez minutos –repito: diez minutos– ni una mención a quien se ha dejado la piel por Cataluña, a quienes han perdido incluso la vida por defender a los catalanes. Pero esto a ustedes no les importa, lo que no quieren que se les caiga es el Gobierno de Pedro Sánchez, ese entramado de corrupción y chanchullos que nos des gobierna.

Consellera, no todo vale con indignarse con la oposición en este Parlament. Destine más agentes a patrullar las calles, no a las fronteras, mejore los medios de los Mossos d'Esquadra y trabaje por ampliar las plantillas de las policías locales. Y, sobre todo, apoye a nuestra policía; no deje que nadie la ataque ni la insulte, como están permitiendo ustedes en Cataluña.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Diputat, és fàcil venir a una sessió de control i en un moment tirar pel terra tota la feina que fan els Mossos d'Esquadra, el Govern de la Generalitat, els alcaldes i les alcaldesses, els regidors i regidores de seguretat ciutadana amb les seves policies locals perquè ningú pugui venir aquí a fer veure que hi ha barris a Catalunya on la gent no pot sortir al carrer, perquè això és mentida –això és mentida. Pregunti-l'hi a l'alcalde Albiol o pregunti-l'hi a l'alcalde que té al costat. Això és mentida.

Això no vol dir que no hi hagi delinqüència; delinqüència n'hi ha. I el Govern, les policies locals i la resta de cossos de seguretat que operen a Catalunya, malgrat que vostè vulgui dir que nosaltres els despreciam..., això és mentida –és mentida. Vagi a les juntes de seguretat. Pregunti-ho als seus alcaldes. (*Veus de fons.*) Als dos alcaldes que té... –tres–, a Catalunya. (*Veus de fons.*) Quatre. Pregunti'ls-hi. No és veritat.

Jo no li negaré que hi ha delinqüència a Catalunya; no l'hi negaré, perquè les dades ens ho demostren. També li diré que s'està reduint. Tímidament, però s'està reduint. (*Veus de fons.*) Sí, s'està reduint. I en els delictes que més preocupen a la ciutadania. I sap per què? Perquè hi ha gent que hi treballa, hi ha gent que s'hi deixa la pell: els Mossos d'Esquadra, les policies locals, els càrrecs electes, que no volen que els seus barris i les seves ciutats s'utilitzin políticament.

Llavors és molt fàcil venir aquí i en la seva intervenció dir el que ha dit. Jo li dic que treballarem per reduir la corba de delinqüència; ho farem de la mà dels ajuntaments, braç a braç...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...i continuarem... (El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)

El president

La següent pregunta és sobre les inversions en l'àmbit de l'Administració de justícia.

Pregunta al Govern sobre les inversions en l'àmbit de l'Administració de justícia

310-00167/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Conseller, li he preguntat en comissió i li he preguntat aquí al Ple sobre la repercussió econòmica que tindria la implementació de la Llei 1/2025, la coneguda com a «lleï d'eficiència». I ens agradaria saber si vostè encara manté aquella opinió que em va dir, crec que amb paraules textuais, que tindria «una petita repercussió pressupostària».

Continua mantenint el mateix criteri?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. El que li vaig dir, i definint una mica la memòria, és: l'impacte pressupostari en aquest primer any es modula, perquè l'entrada en vigor es fa en tres fases, la darrera de les quals és el 31 de desembre. Per tant, li vaig dir que era assumible.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, conseller. Em penso que va dir «petita», eh?, no «assumible»; va dir «petita». Però, bé, escolti'm, només hi han dos persones al nostre país que mantenen que, en aquest exercici, la llei d'eficiència processal no tindrà cap repercussió pressupostària; són vostè i el senyor Bolaños els únics que ho mantenen. Les altres comunitats autònomes, totes, estan preocupadíssimes per la repercussió pressupostària aquest exercici.

Miri, li podria explicar que hi han comunitats que valoren en més de 50 milions d'euros l'aplicació, aquest exercici, de la llei d'eficiència. I vostès, doncs bé, segueixen mantenint que no té aquesta repercussió, eh?, o petita, com diu vostè, o sense tindre... Miri, escolti'm, estem parlant de quantitats importantíssimes. Miri, només adequant les seues. És que hem de canviar totes les seues judicials.

I sap lo que passarà? Sap lo que passarà aquí? Passarà lo mateix que amb les altres... Serà la tercera llei socialista que ha fracassat a l'Administració de justícia.

Escolti'm, la llei de l'oficina judicial, 2009, fa setze anys, i vostè..., com sap perfectament, la nova oficina judicial a Catalunya segueix sense estar implementada. Perquè no tenia memòria econòmica, no tenia un pla de finançament. Igual que la llei actual.

Escolti'm, la llei de les tecnologies a l'Administració de justícia, 2014; catorze anys fa que es va aprovar, i encara no s'ha aplicat.

Escolti, sap què passa? Tenim el col·lapse de les autopistes, el col·lapse de rodalies, el col·lapse elèctric... I ara sap què tindrem? El col·lapse de l'Administració de justícia.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Diu bé vostè quan diu que amb el ministre Bolaños anem molt alineats. El que obvia dir és que les comunitats autònomes del Partit Popular, que tenien una oportunitat de debatre sobre això aquí a Barcelona, en la conferència sectorial, la van boicotejar sense prendre-hi part. Si haguessin vingut, vostè tindria ja una resposta. La tindria per Catalunya i la tindria per la resta de les comunitats. En el cas de Catalunya, la inversió que ve fent el ministeri en matèria d'interoperabilitat i de millora, amb tot el que és el suport informàtic en l'àmbit de la justícia, és de més de 44 milions d'euros i s'està executant.

Al costat d'això, el Govern de la Generalitat ahir mateix va aprovar un acord de govern per incrementar el nombre de funcionaris, fins a vint-i-sis places més, en la primera entrada en vigor de la llei, que serà d'aquí a escassament un mes.

A més a més d'això, s'estan fent moltes altres inversions. Per tant, què és el que hem fet nosaltres i com afrontem aquesta entrada en vigor d'aquesta llei? Amb diàleg. Amb diàleg amb qui? Primera, amb diàleg i acord entre administracions, l'Administració de la Generalitat i l'Administració de l'Estat: 44 milions per un costat, funcionaris per l'altre costat, i altres inversions.

Amb diàleg amb qui més? Amb els sindicats. L'acord d'ahir és fruit d'un acord amb el vuitanta per cent dels sindicats de l'àmbit judicial, que no és un tema gens menor.

Amb diàleg amb qui més? Amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i amb el Consell General del Poder Judicial. I això ens permet... I amb diàleg encara, també, evidentment, amb els operadors, particularment amb l'advocacia, però també amb la procura i amb d'altres col·legis que interactuen.

Per tant, quina és la diferència entre vostès i nosaltres? Que vostè sembla desitjar que aquesta llei fracassi, que els veig molt interessats en això, boicotejant la conferència sectorial a Barcelona –els seus col·legues d'altres comunitats no van venir–, fent preguntes per escrit i oral, intentant, doncs, saber allò que amb tota transparència es va explicar en aquesta conferència que vostès van ser absents. I nosaltres el que fem, senzillament, és dialogar, acordar, pactar i avançar.

I això és el que el convidaria a fer, a sumar-se a això, perquè aquesta llei s'aplicarà, aquesta llei s'aplicarà bé, aquesta llei funcionarà i aquesta llei ajudarà a descollapsar la justícia a Catalunya i al conjunt d'Espanya... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps.

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la seguretat

310-00168/15

La següent pregunta és sobre la seguretat. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Gràcies, president. Consellera, sap del compromís de Junts amb les polítiques de seguretat del país, tant quan estem al Govern com a l'oposició.

I, en aquest sentit, m'agradaria saber la valoració que fa el seu departament respecte als fets que van ocórrer a Lleida la setmana passada.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, diputat, per la mà estesa i per la funció constructiva que moltes vegades han expressat en la comissió, en aquest cas de seguiment de les polítiques d'interior i de seguretat pública.

Amb relació als fets que van ocórrer al barri de la Mariola, de Lleida, nosaltres..., jo mateixa vaig condemnar aquestes actituds. Per part de la prefectura, ens hem posat en contacte, en aquest cas, amb els agents ferits. Vam expressar en la primera sessió de control..., i així ho va fer també el president de la Generalitat, que la seva primera visita va ser al Complex Central d'Egara per mostrar el suport al Cos de Mossos d'Esquadra. Treballar perquè tinguem més mitjans; perquè les intervencions siguin més segures, amb les unitats de seguretat ciutadana que estan a peu de carrer. Tenir més mitjans humans amb aquest horitzó dels 25.000 mossos, però també més mitjans materials per fer millor la feina.

La conflictivitat al carrer s'ha incrementat i aquesta és una realitat que no podem deixar de banda. Evidentment, condemnem aquestes actituds. Reforçarem i millorarem la defensa del Cos de Mossos d'Esquadra en les seves intervencions, la defensa jurídica.

I, per tant, suport absolut i ple de la consellera i de la prefectura al Cos de Mossos d'Esquadra, de tot el Govern de la Generalitat, i sobretot suport a que la seva autoritat pública es pugui exercir davant d'aquells que no toleren les normes, que les trenquen per trencar amb la bona convivència i amb la cohesió social, amb la qual tots i totes, crec, majoritàriament, d'aquesta seu parlamentària hi estem d'acord.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Gràcies, consellera. Coincidim: estem amoïnats. Evidentment, doncs, tenim un problema. El 2024 es van registrar 2.550 atacs contra agents de la Policia de Catalunya. En comparació amb el 2020, els delictes d'atemptat contra l'autoritat han crescut un quaranta-set per cent. També han superat rècord els delictes de resistència i de desobediència a agents de l'autoritat, amb 1.297 denúncies el passat 2024, comparat amb les 1.123 de l'any 2020.

Efectivament, l'últim episodi va ser el de Lleida. No repetiré els fets; jo crec que són coneguts per tothom. Però deixi'm que l'hi digui, vostè va sortir, però a mi el que em sorprèn especialment en aquest cas és el silenci del director general de la Policia, del major Trapero. No és normal ni tranquil·litzador que el màxim responsable polític de la policia no surti en defensa pública del cos davant d'un episodi tan greu.

Abans d'aquests fets a Lleida, i s'ha dit, però ho vull reiterar, ha passat en d'altres indrets de Catalunya, en d'altres barris —el barri de Sant Joan a Figueres, a la Font de la Pólvora a Girona, a la Mina a Sant Adrià de Besòs, o a Cerdanyola, o a Mataró. I, en aquest sentit, el carrer ha empitjorat aquests darrers anys. Ho asseguruen no només els agents que el patrullen, sinó també les dades oficials que li relatava al principi de la meua intervenció.

El Dia de les Esquadres, el president Illa va dir que no s'abandonaria cap barri. Però és que si fins ara aquesta sensació d'inseguretat la tenien els ciutadans de Catalunya, ara la tenen i la pateixen els mateixos agents dels Mossos d'Esquadra.

Per tant, són el Govern de la Generalitat de Catalunya, tenen tota la responsabilitat pel que fa a la seguretat, cosa que inclou fer costat sense fissures al Cos de Mossos d'Esquadra per part de tothom. Els hi demano que estiguin a l'alçada.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Diputat, estarem a l'altura, com bé ens demana. Ho farem treballant, recolzant, donant suport al Cos de Mossos d'Esquadra en les seves intervencions, com a Govern, no només en aquest cas la conselleria d'Interior, sinó la resta de consellers i conselleres. Perquè aquestes xifres que vostè ens oferia no només contemplen les agressions als agents de Mossos d'Esquadra, sinó a la resta d'agents policials i a la resta de funcionaris i funcionàries que treballen en altres sectors, en l'àmbit sanitari també.

I, per tant, això ens demostra que hem de treballar amb una actitud decidida de suport a tots els funcionaris i funcionàries públiques davant aquells i aquelles que no volen complir amb les normes. I que també aquí és important que tinguem clar que determinats discursos que a vegades es fan en contra de la llei i en contra de les institucions, no?, que els hem sentit durant la dana, i malinterpretats i malintencionats, ens han de portar a que el conjunt de la ciutadania, i especialment determinats sectors i determinats barris, puguin treballar... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, consellera. Disculpi.

Pregunta al Govern sobre les polítiques universitàries

310-00169/15

La següent pregunta és sobre les polítiques universitàries. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Els problemes sobre la selectivitat, les proves d'accés a la universitat, no deixen d'acumular-se. Després de canviar les regles del joc per a milers d'alumnes i docents un cop iniciat el curs acadèmic, ara des d'Educació ens diuen que es fusionaran assignatures de batxillerat per imposició de l'Estat.

Està el seu departament d'acord amb la decisió d'Educació, malgrat no tenir el suport del món universitari i científic? I, el més important, com garantirà que això no perjudica el nivell i la qualitat del nostre sistema?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Molt bon dia, president. Molt bon dia, diputada. Com vostè bé sap, hem explicat aquí diverses vegades el funcionament de les PAU i que aquestes s'ajusten plenament a la LOMLOE.

Quan vostè també ens fa la pregunta sobre el treball que està fent el Departament d'Educació i Formació Professional, estem plenament alineats, i també som conscients, perquè hem parlat amb les universitats, els degans de les universitats..., amb com s'està treballant amb el sector, a fi de que aquests canvis, doncs, puguin, de fet, garantir el model educatiu de Catalunya i que les PAU, de fet, puguin acompanyar els alumnes en aquest camí que volem que sigui tranquil·litzador.

I donar aquest missatge en aquesta cambra de que les PAU ja estan preparades i que, de fet, els estudiants han de transitar el camí de la universitat amb rigor i amb fermesa. I és el que aquest departament està treballant.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo i Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Consellera, fa uns mesos li preguntava ja si preservaria el model propi català de recerca i universitats i ho faria davant la recentralització i les ingerències de l'Estat. Ara veiem que la llista d'assignatures pendents del Govern creix i, més enllà de les matèries del currículum retallades, el més preocupant és que hi ha una falta de voluntat política i lideratge d'aquest Govern. I, miri, situo tres qüestions d'actualitat, tres exemples.

Avui en portada: davant la guerra aranzelària de Trump, el mateix president fa un mes va anunciar el pla Catalonia Talent Bridge, que, tot i reforçar els programes existents, no contempla recursos addicionals ni cap mena de compensació per als investigadors catalans afectats. A dia d'avui, cap notícia. Perdran aquesta oportunitat? Perdran pistonada?

Per altra banda, la setmana passada, a través d'un informe de la Xarxa Vives d'Universitats, s'evidenciava com la política de beques a Catalunya no acaba de funcionar. Acabar amb el model de tarificació per rendes sense poder desplegar un sistema propi posa en risc i incrementa les desigualtats. Deixarà aquest Govern desemparat gairebé el quaranta per cent dels universitaris pel fet de no poder desplegar un model de beques salari? O tindrem el compromís en el marc d'aquesta legislatura?

I finalment, però no menys important –crec que agafa molt de pes en aquest Ple i en aquesta sessió de control–: avui es presentaran nous decrets per part del Departament d'Economia, però aquest no presenta ni un euro –ni un euro– en recerca. Diuen que volen ser un govern per a tothom, el puntal dels investigadors i la recerca, però, consellera, seguim a 7 de maig sense pressupostos mentre les universitats i els centres de recerca s'ofeguen, sí, i estan ja al límit del col·lapse. El sistema de coneixement de Catalunya no pot dependre dels interessos partidistes dels seus socis d'investidura.

Per tot això, com garantirà aquest Govern la viabilitat econòmica del sistema?

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Diputada, m'ha fet vostè moltes preguntes. Intentaré ser breu.

El programa Talent Bridge és una oportunitat que el president tindrà l'ocasió d'explicar el 21 de maig al Palau de la Generalitat. Hem treballat aquest programa conjuntament amb les universitats, centres de recerca. És un programa que neix d'un diagnòstic, un diagnòstic que s'ha fet, com diem, conjuntament amb ells. No estem fent aquest programa en detriment de les línies d'ajut en el programa ICREA, ni el programa Serra Húnter, ni el programa Beatriu de Pinós. El que estem fent és muscular i donar una resposta perquè els investigadors que estan avui en dia a Estats Units tinguin una oportunitat a Catalunya de poder continuar la seva recerca i la seva vida acadèmica.

Crec que aquesta resposta, a més a més, ha posat en relleu que també el Govern d'Espanya, posteriorment, al cap d'un mes i mig, fes el programa Atrac, i aquesta mateixa setmana Europa ha respost amb una ajuda de 500 milions d'euros. I hauríem d'estar molt orgullosos de que Catalunya hagi estat, doncs, la primera comunitat autònoma en respondre enfront d'aquesta ingerència de les polítiques Trump.

Respecte a la inclusió, aquest departament i el Govern de Catalunya treballen fermament perquè la universitat esdevingui un ascensor social de nou. Volem impulsar

polítiques d'equitat, i, de fet, el curs vinent ja estem treballant per reduir els preus dels màsters no habilitants i equiparar els preus dels graus i màsters habilitants al preu més baix. El Departament d'Economia, de fet, *està treballant amb nosaltres cos a cos, braç a braç, perquè el pla «Catalunya lidera»*, que es desplegarà en aquests deu propers anys, incorpori ajuts de 2.000 milions d'euros d'inversions per a universitats i centres de recerca. I estem treballant amb les universitats i amb els centres de recerca perquè aquestes polítiques arribin a tot el territori, a totes les vegueries, i que les universitats tornin a recuperar les infraestructures que porten setze anys amb crisis...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

...socioeconòmiques.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques agràries.

Pregunta al Govern sobre les polítiques agràries

310-00170/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president. Conseller, en tres setmanes hem patit diversos episodis de calamarsades i pedregades que han afectat més de cinquanta mil hectàrees. Un cop dur per al sector, que ja arrossega tres anys de males collites i en un temps en què no és habitual; d'aquí que molts pagesos encara no haguessin tramitat l'assegurança per la pedra.

En una reunió conjunta entre les organitzacions agràries, Agroseguro i el seu departament, es van comprometre a tancar els peritatges al vuitanta per cent, cosa que encara no ha passat.

Quan es preveu que es puguin tancar i quines mesures extraordinàries adoptarà el seu departament per fer front a les pèrdues?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Bon dia. Gràcies, president. Diputada Abella, en primer lloc deixi'm que públicament li faci un agraïment per... Com diu, diverses adversitats hem tingut les últimes setmanes: el tall de subministrament elèctric, i, per tant, el treball conjunt que vam fer i en què vam compartir també inquietuds i problemàtiques arreu del territori, també en el cas de les pedregades, i també en el cas de les ajudes a les pastures, i també a veure com ho podem reconduir. Per tant, gràcies per l'actitud i per compartir aquest *feedback* permanent per intentar ajudar el sector.

El 19 d'abril, la veritat és que va ser una pedregada inusual, perquè normalment els mesos d'abril no hi ha les pedregades, normalment esperem les gelades, i, per tant, el canvi climàtic també ens ha portat aquests canvis. Va afectar quatre comarques, d'acord?, i algunes d'aquestes, evidentment, no havien tingut temps de fer la cobertura corresponent, amb afectacions d'entre el trenta i el cent per cent a unes cinc mil hectàrees de fruiters, cinc mil hectàrees de cereals.

Què hem fet? Bàsicament és, sobretot, primer de tot, escoltar, com vostès també ho van fer, escoltar i estar a peu de finca per veure les afectacions, que en molts casos eren del cent per cent. Com vostè sap, a part de les visites, reunions també el mateix..., dissabte van ser les pedregades; diumenge, visites, i ja vam fer una primera reunió a l'Ajuntament d'Alcarràs amb les organitzacions per tal, primer de tot, de consensuar aquestes mesures, eh?, i veure aviam quins recursos necessitàvem.

El més urgent era, com vostè ha dit, Agroseguro, peritatges ràpids i tancaments d'afectacions del vuitanta, cent per cent, que es tanquin ràpid, perquè es pugui cobrar al més aviat possible. Ahir mateix em vaig reunir amb el director general d'Agroseguro: compromís de que aquelles peritacions que s'havien fet del vuitanta per cent i que no s'havien tancat, que es tanquin durant aquesta setmana i la que ve. Per tant, aquest és el compromís.

I compromís... Al segon torn d'intervencions li explicaré també les mesures que hem acordat, també, de suport als agricultors, al marge del que hagi de fer Agroseguro. Gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Sí. Esperem que aquests compromisos es materialitzin el més aviat possible, perquè en moments com aquest el que convé és que la conselleria, el ministeri i Agroseguro vagin de la mà i, sobretot, que actuïn ràpid. Perquè el que necessitem és un sistema d'assegurances fort i solvent, però que a la vegada tingui uns costos i unes condicions assumibles pel sector, cosa que avui no passa. I és que la pagesia veu amb resignació com fa més d'un any, ha passat més d'un any des que van sortir quatre mil tractors al carrer, des que vam celebrar aquest Ple monogràfic d'agricultura i que estem igual.

I vostè fa nou mesos que és es conseller i, certament –i l'hi vull reconèixer també–, hi ha hagut un canvi en les formes. Perquè partíem d'una conselleria d'Esquerra Republicana que ni escoltava ni gestionava, però cap canvi de fons, perquè a l'hora de la veritat deixa les bones intencions en un calaix i no compleix els seus compromisos.

Ara el que cal és passar a l'acció, i això vol dir complir amb els acords al que ha arribat amb les diferents organitzacions agràries. On són els 15 milions d'euros extra per a les assegurances agràries? On és l'ordre de vedes, quan encara estem en emergència cinegètica? On és l'actualització de barems per atacs de la fauna salvatge? En quin estat es troben les propostes de fiscalitat, com poden ser successions o la lliure amortització? I podria seguir, perquè la llista és llarga.

Conseller, actui, perquè, si no, del seu mandat només en quedarà fum. I això no ens ho podem permetre ni Catalunya, ni els pagesos, ni els ramaders, perquè al final el missatge que ens envien sempre és molt clar: el que necessita la pagesia d'aquest país és poder-se guanyar la vida dignament.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Jo crec que hauríem de ser raonables i responsables: no estem igual. Per dir-li una data concreta: 2024-2023, augments gairebé del vint per cent de la renda agrària, quan veníem d'un any 21-22 de descensos, precisament de l'ordre de dos dígits cada any. Per tant, si us plau, parlem amb propietat. Hem passat de 15 a 30 milions en l'aportació d'Agroseguro; de 15 a 30 milions, el doble, i això va directament a les

primes dels assegurats. Aviam, perdoni, perdoni, això és el que hem fet. I després hem multiplicat per sis les captures de conill, per exemple, en la fauna cinegètica.

S'ha de fer molt més, i tant que sí. Jo espero que ens ajudin també a mobilitzar recursos i personal per fer-ho possible...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre el compliment de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que obliga a impartir un mínim del vint-i-cinc per cent de classes en castellà

310-00175/15

La següent pregunta és sobre el compliment de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que obliga a impartir un mínim del 25 per cent de classes en castellà. La formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Buenos días. Señora Niubó, usted se jacta de incumplir y seguir cumpliendo la sentencia del veinticinco por ciento de clases en español, y últimamente, el 8 de abril, se ha ratificado en esto mediante un compromiso por escrito con Esquerra Republicana de Catalunya. No obstante, usted misma, en enero, afirmó sin ruborizarse que en Cataluña se cumple la sentencia del veinticinco por cien. Esa al menos fue su respuesta a la carta que la Comisión de Peticiones del Parlamento Europeo le envió para saber cómo estaba aplicando la Generalitat las recomendaciones del informe de la misión de europarlamentarios que visitó las escuelas catalanas en diciembre de 2023.

Ese informe denunciaba que el sistema educativo catalán discrimina a la mayoría de alumnos, ya que solo permite que sea vehicular la lengua catalana, relegando el castellano a una mera asignatura curricular. Asimismo, denunciaba la falta de libertad de las familias en la elección de la lengua y el acoso verbal y físico que reciben cuando se atreven a denunciar esta injusticia, el incumplimiento de las sentencias judiciales y la omisión del Síndic de Greuges y de la inspección educativa.

Señora *consellera*, la Comisión de Peticiones del Parlamento Europeo le ha requerido a usted que comparezca el próximo miércoles 14 de mayo en Bruselas. ¿Qué les dirá a los europarlamentarios allí presentes?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé; molt bon dia. Gràcies, president. Diputat, miri, el que farà aquest Govern serà complir, fer complir, desplegar i desenvolupar la normativa de què ens hem dotat en aquest Parlament per una amplíssima majoria parlamentària amb relació a l'ús i a l'ensenyament de les llengües oficials: del català, del castellà, i també de l'aranès a l'Aran. I ho farem amb l'objectiu de garantir el ple domini oral i escrit d'aquestes llengües oficials i, a més a més, la suficiència d'almenys una llengua estrangera.

I, li agradi més o menys, ho farem en un sistema educatiu que, a més a més, té com una de les principals funcions la funció cohesionadora de la societat, la funció igualadora de les desigualtats socials, i també de coneixement lingüístic.

Això és el que farem aquest Govern.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Señora Niubó, no me ha contestado. Le he preguntado si irá a Bruselas el 14 de mayo y qué les dirá allí a los europarlamentarios. No falte a la verdad, que es muy feo. El Govern anterior, de Esquerra Republicana, aprobó con el voto a favor del Partido de los Socialistas de Catalunya la Ley 8/2022, que establece que solo es vehicular en la escuela el catalán –solo–, con el propósito de hacer inaplicable la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña de diciembre de 2020, que obliga a garantizar que todos los alumnos reciban la enseñanza mediante la utilización vehicular normal de las lenguas oficiales en los porcentajes que se determine, que no podrán ser inferiores en ningún caso al veinticinco por cien.

Y, como antes se pilla al mentiroso que al cojo, el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña acaba de rechazar los recursos de la Generalitat que pedían revocar la obligación de impartir como mínimo un veinticinco por cien de horas... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat, se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Miri, aquest és un govern que respecta la llei i que també respecta i demana que es respecti la separació de poders. Vostè parlava també, per exemple, de la Comissió de Peticions del Parlament Europeu, que conec perfectament les seves dinàmiques, perquè vaig estar sis anys al Parlament Europeu. I vostè deu saber, per exemple, que no té cap tipus de potestat per legislar sobre el sistema educatiu de cap estat membre, i encara menys d'investigar l'adequació legislativa a l'ordenament d'aquest estat membre. I això no ho dic jo: això ho deia, per exemple, la seva anterior presidenta, la senyora Dolors Montserrat.

Però, en tot cas, no vull entrar aquí. A nosaltres on ens trobarà serà a treballar per millorar el rendiment acadèmic de l'alumnat, per reduir les desigualtats socials, a treballar per garantir la inclusió, per reduir l'abandonament escolar prematur i també per enfortir les competències lingüístiques. On mai ens trobarà serà precisament fomentant la judicialització, la polarització, la crispació i encara menys atiant l'odi a qualsevol de les llengües. Per tant, no ens esperin en aquest Govern per polititzar ni la llengua ni l'escola.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els edificis d'habitatges de l'Institut Català del Sòl pendents de finalització i rehabilitació.

Pregunta al Govern sobre els edificis d'habitatges de l'Institut Català del Sòl pendents de finalització i rehabilitació

310-00171/15

I per formular-la té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Bon dia, consellera. Quants habitatges en construcció o rehabilitació té l'Incasòl aturats ara mateix, és a dir, sense fer les obres necessàries per poder incorporar-los al parc d'habitatge públic?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltíssimes gràcies, president. Diputada, en aquests moments, vostè sap que estem actuant –i, de fet, agraeixo la feina que des del seu grup parlamentari han fet en polítiques d’habitatge en diferents àmbits–, i, precisament respecte a l’Incasòl, hem posat tota l’estructura, tota l’organització per tal d’assolir aquests objectius de cinquanta mil habitatges d’aquí al 2030: per un costat, promovent aquelles construccions d’habitatges que, en aquests moments, tenim convenis signats amb diferents ajuntaments. Aquí hi ha a l’entorn d’uns cinc mil habitatges en producció, que és la dada que entenc que vostè em demanava –per tant, no aturats, en producció–; i, per l’altre costat, en aquells solars propietat de l’Incasòl de manera majoritària que no disposen en aquests moments de conveni, s’han posat a disposició d’aquesta primera reserva de solars públics per tal de poder-los desplegar, perquè, com he dit en d’altres ocasions, des de l’Incasòl, la capacitat anual que hi ha de construcció de nou habitatge és de l’entorn d’uns mil habitatges anuals.

Com que l’objectiu que perseguim i que crec que compartim és molt més important, molt més ambiciós que aquests mil pisos anuals, hem posat a disposició aquests solars en aquesta reserva de solars per tal de que diferents promotors socials o privats es puguin promoure i desplegar.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia i Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, consellera. Jo li preguntava en concret pels que ja tenen i estan a mitges i no tinc temps en dos minuts i mig, però li posaré dos casos com a mínim. Un, Vilanova i la Geltrú. El 2023, l’Incasòl compra cent set habitatges d’una promoció de la Sareb, al número 19-27 de la rambla Sant Jordi, amb l’objectiu de posar-los al parc públic i fer lloguer protegit. Per tal que puguin ser utilitzats, com que han estat més de quinze anys buits sense ocupar i s’han anat degradant, cal fer unes obres de rehabilitació valorades aproximadament en 7 milions d’euros. Doncs bé, un any i mig després de la compra, aquestes obres no han començat. De fet, l’Incasòl diu que, com a molt, el 2026 podrà licitar les obres, és a dir, tres anys després d’haver-los comprat potser comencen les obres i no estarien acabades fins al 2028, cinc anys després. És injustificable que hi hagi cent set habitatges pendents d’una rehabilitació per part de l’Incasòl i que no estiguin posats ja al parc públic. No es poden posar més excuses.

Un altre cas, al Masnou. Un edifici no acabat al carrer Olivé Gumà, 24, també de l’Incasòl, trenta-sis habitatges. El 2019 l’ajuntament els hi dona la primera llicència d’obres per poder-los acabar; caduca el 2023 sense haver fet res. Es torna a donar una altra llicència el 2024 i estem al 2025 i encara no hi ha cap moviment ni cap inici d’obres.

Consellera, li demanem des d’aquí que agilitzi tots aquests tràmits, que posin l’Incasòl a treballar, que facin les obres necessàries per incorporar aquests habitatges a Vilanova i el Masnou al parc públic amb urgència. Evidentment, no només aquests, sinó tots els que es trobin en una situació similar. Perquè podem parlar de construir cinquanta mil habitatges, però potser que comencem amb els que tenim a mitges, que segurament els acabarem abans i podran incorporar-se ja en aquest parc públic.

També que l’Incasòl trobi tots els habitatges que té, perquè vam llegir amb sorpresa que hi han cinc mil habitatges que no saben on els tenen. En plena emergència habitacional, cinc mil habitatges que l’Incasòl diu que no sap on els té. Injustificable i incomprensible.

Consellera, des de fa dos dies té un nou director a l’Incasòl. Nosaltres li confessem que no ens inspira gaire confiança que la persona que quan estava al Consell Comarcal del Barcelonès Nord va permetre la privatització d’habitatge públic sigui ara

la persona responsable de fer créixer el parc públic d'habitatge de la Generalitat de Catalunya. Però vaja, li donarem un vot de confiança per començar. Hi ha molta feina, molta feina amb l'Incasòl...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Susanna Segovia Sánchez

...per fer-ho àgil i fer-ho construir.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, senyora Segovia. Precisament començava dient-li que una de les primeres actuacions que vam fer va ser posar tota l'organització de l'Incasòl, que és cert que havia tingut diferents línies d'actuació, tota l'organització sencera alineada amb un sol objectiu, que és precisament l'augment –l'hi dic d'una altra manera, ja no construcció, l'augment– d'aquest parc d'habitatge públic. Per tant, jo crec que això ho compartim.

Respecte a la persona que ha nomenat el consell d'administració l'Incasòl, li haig de dir que té una llarguíssima trajectòria precisament –precisament–, en aquesta funció, en promoure habitatge públic. Per tant, la seva trajectòria llarga en aquest àmbit el fa molt adequat per a aquest objectiu que persegüim.

Jo no li negaré que hem pogut trobar diferents promocions que potser hagués calgut accelerar. Ja li dic que l'Incasòl tenia molts encàrrecs i que ara només en té un; té un sol objectiu. Vostè em parlava de rehabilitació. Miri, el 25-26 l'Incasòl acabarà la rehabilitació de 345 habitatges en deu municipis diferents i per al 2027 en té en cartera 1.327, ja que volia dades específiques de rehabilitació. I abans del 2025, cent deu habitatges més, una bossa de cent deu habitatges més, d'habitatges...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre les actuacions previstes pel Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació per a donar resposta als danys ocasionats pels darrers fenòmens meteorològics

310-00163/15

La següent pregunta és sobre les actuacions previstes pel Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació per donar resposta als danys ocasionats pels darrers fenòmens meteorològics. Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerria Tomàs.

Manel Ezquerria Tomàs

Bon dia. Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers, conselleres... Conseller Ordeig, en les darreres setmanes, diverses comarques de les més productives agrològicament del país han patit greus episodis de pedregades. Els danys a les explotacions agràries són molt importants, especialment en cultius de fruita dolça, cereals i vinya, entre altres.

Parlem de pèrdues econòmiques que, en molts casos, se sumen a una situació ja molt compromesa per les gelades del 2022, la sequera persistent d'aquests darrers tres anys, l'increment de costos de producció i les conseqüències del canvi climàtic, que ja no és una amenaça de futur sinó una realitat del present. Molts pagesos ens

han expressat la seva angoixa. Es pregunten com subsistiran un any sense collita. Com podran mantenir les seves explotacions amb la incertesa de si l'any vinent tindran collita o no?

A més, sabem que les assegurances agràries sovint no cobreixen el cent per cent del valor real de la producció, deixant moltes explotacions en una situació límit. Aquesta crisi no afecta només la pagesia directament damnificada, sinó també el conjunt del teixit econòmic i social dels nostres municipis, les empreses de serveis, els comerços locals. La vida dels pobles depèn directament de l'activitat agrària.

És per això que li formulem les següents qüestions. Quines actuacions té previstes el departament per respondre als danys causats per les pedregades? I quines mesures planteja per garantir la continuïtat de les explotacions davant la creixent freqüència i intensitat dels fenòmens meteorològics extrems? I la pagesia viu amb l'ai al cor. Nosaltres, pel bé del país, no ens podem permetre que tirin la tovallola.

Conseller, vostè va estar a Alcarràs l'endemà de la pedregada, escoltant aquella veu «quebrada» d'aquells joves pagesos que teníem allí, no? Ara que ja han passat uns dies, què li podem dir a la pagesia en general, que veu com el cel, cada vegada més sovint, els pren la collita?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, diputat. M'agrada que em faci aquesta pregunta. En primer lloc, gran repte que té Catalunya com el conjunt d'Europa, construir un sistema alimentari competitiu, viable, sostenible, saludable i segur, i especialment en el context geopolític en el que ens trobem. I, per tant, jo també demanaria al conjunt de la ciutadania, però també de la cambra, d'un canvi de mirada del sector també, del sector del territori, que al final sabem que és un factor de desenvolupament rural molt i molt important al sector agroalimentari. No per centrar-nos només en les problemàtiques sobrevingudes, que també, evidentment, sinó d'atendre els reptes i les oportunitats i planificar molt bé quin és el sistema que volem construir en el futur.

Què és el més important? Com vostè ha dit, doncs estar sobre el terreny per conèixer les dificultats sobrevingudes i els efectes de la pedregada, però sobretot impulsar mesures estructurals per evitar dependre sempre del temps o dels moviments geopolítics. Com he dit abans, amb el tema de la renda agrària, necessitem protegir-nos per estabilitzar i augmentar les produccions agràries i també per disminuir els costos de producció.

I, per tant, el futur passa per invertir més i millor i, per tant, 30 milions d'euros pactat amb el Grup d'Esquerra Republicana, d'acord? D'aquests, han d'anar ajuts als productors, ajuts a les cooperatives i a les centrals, que també tindran dificultats, i sobretot, tant o més important que això, inversió en xarxes antipendra, recs antigelandes o, evidentment, modernització de regadius. En aquest cas, en aquests 30 milions no hi haurà modernització de regadius, però xarxes antipendra.

I a més a més, a part dels ajuts que hem pactat, també hi ha fons europeus sense limitació perquè les organitzacions de productors..., perquè les centrals puguin també instal·lar xarxes antipendra. Per tant, jo crec que hem de fer un exercici, un objectiu a cinc-diu anys vista de protegir la majoria de les hectàrees de conreu de fruita a casa nostra.

I, com vostè ha dit, Catalunya és una referència a Europa en producció de fruita. El primer productor de préssec i nectarina d'Europa és Catalunya. El primer productor de poma i pera de l'Estat és Catalunya i, per tant, amb unes dades vuitanta per cent de l'exportació de la producció és exportació al mercat europeu. I, per tant,

també expliquem les bondats i la professionalització i la modernització d'aquest sector que ha passat, que ens ha portat a ser referents a Europa. També ho hem de dir, això. Per això ens hem de protegir.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'estat de la gestió de les proves d'accés a la universitat.

Pregunta al Govern sobre l'estat de la gestió de les proves d'accés a la universitat

310-00164/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Núria Navarro Hurtado.

Núria Navarro Hurtado

Gràcies, president. Benvolguts consellers, conselleres... Benvolguda consellera senyora Núria Montserrat, com vostè sap molt bé, milers d'estudiants s'estan preparant aquests dies per tal de superar amb escreix les proves d'accés a la universitat. Aquestes proves es duran a terme en unes setmanes. Aquestes proves donaran als estudiants accés als seus estudis superiors, uns estudis que els permetran forjar el seu futur professional.

Per tant, sabem que aquests estudiants estan passant per un dels moments més importants de la seva carrera i formació educativa. Les modificacions introduïdes aquest any 25 amb relació a les PAUs, responen a la voluntat d'adaptar el sistema educatiu als nous enfocaments pedagògics, fent que les proves siguin més representatives dels coneixements i competències que s'han impartit al llarg de batxillerat.

En els darrers anys hem vist com el currículum de batxillerat ha evolucionat en tres sentits, amb nous enfocaments pedagògics, amb noves metodologies i també amb l'entrada de noves matèries. Aquesta transformació també s'ha reflectit en els exàmens de les PAU, que han anat adaptant-se a aquesta realitat formativa.

A tot això cal afegir la complexitat logística que comporta organitzar unes proves que, en només tres dies, han de mobilitzar desenes de milers d'estudiants, milers de docents i personal administratiu que han de fer possible que aquestes proves es realitzin amb les màximes garanties a tot el territori. Aquesta tasca, com no pot ser d'una altra manera, requereix rigor, previsió i una coordinació impecable entre institucions, centres i equips humans.

És per això, consellera, que voldríem demanar-li que expliqui a aquesta cambra com s'està preparant la convocatòria de les PAU 2025. Quines novetats s'incorporaran a aquestes noves PAU? Quins mecanismes de control i de qualitat s'estan implementant per garantir la màxima transparència i equitat? I, en darrer lloc, consellera, també li demano quines són les mesures que es posaran en marxa per assegurar que tot el procés es desenvolupi amb el màxim rigor acadèmic, organitzatiu i logístic.

Estic convençuda, consellera, que aquesta informació és d'interès dels diputats... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Per respondre, té la paraula la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, president. I moltes gràcies, diputada Navarro. La seva pregunta em permet detallar tota la feina ingent que realitza l'oficina de les PAU i la convocatòria d'enguany.

En relació amb l'elaboració dels enunciats, ens agradaria destacar que enguany incorporem quatre matèries noves i que això ens ha portat a gestionar trenta-cinc matèries d'objecte d'examen i que aquests enunciats s'han realitzat per part de més de 260 professors.

En relació amb la gestió dels tribunals, deixi'm també que pugui explicar que l'organització de les proves és un element central i enguany incorporem tres tribunals més. De fet, a dues poblacions, a Sant Sadurní d'Anoia i també a Salt. I, per tant, comptem amb aquesta vigilància que oferirà que les proves es puguin desenvolupar amb tota normalitat.

Participaran més de 2.700 docents, 221 tribunals que estaran distribuïts per més de trenta municipis i amb més de 1.400 aules que estaran obertes durant els dies que es realitzen les PAU.

També, quant a la gestió de l'alumnat, hem de destacar que enguany tenim un número molt alt de prematriculats, més de 43.000 alumnes prematriculats i, de fet, aquest mateix dilluns ja hem obert la matrícula a l'alumnat lliure i la setmana que ve, el dia 15 de maig, obrirem la matrícula a l'alumnat de l'últim curs de cicles formatius de grau superior i als que tenen el títol de tècnic superior o equivalent.

La presència del departament al Saló de l'Ensenyament enguany hem de destacar que ha comptat amb un increment del cinc per cent respecte a l'any anterior. I, de fet, ens agrada també remarcar que rebem tants visitants com els que visiten el Mobile World Congress. Això posa de manifest l'interès que té l'alumnat i el professorat per aquesta informació. I allà podem recollir de primera mà la sensibilitat –què pregunten els estudiants– i ens ha permès enfocar una campanya de comunicació molt important que hem anomenat «Estiguis com estiguis, estigues en PAU». Aquesta campanya vol estar al costat dels estudiants, acompanyar-los en aquest camí, fer-los el camí fàcil. Hem dit abans que nosaltres estem preparats, les PAU ja estan preparades.

I volem una altra vegada, doncs, dir que confiem que aquesta cambra pugui mantenir aquest to serè, aquest to de compromís amb les proves que preveiem que mobilitzaran més de quaranta mil estudiants i també més de 2.700 professors.

Moltíssimes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les principals línies d'actuació del Comitè d'Experts per la Transformació i la Innovació Social.

Pregunta al Govern sobre les principals línies d'actuació del Comitè d'Experts per la Transformació i la Innovació Social

310-00165/15

Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera Martínez Bravo, bon dia. Com bé sap, a Catalunya destinem cada any més recursos públics als serveis socials, i el grup parlamentari que represento, Socialistes i Units per Avançar, els serveis socials, sap que són una política clau de l'estat de benestar i una expressió de compromís de tothom, compromís amb la cohesió i també amb la justícia social.

Però malgrat aquest esforç, la realitat és tossuda. I dic que és tossuda perquè les desigualtats s'enquisten, la pobresa persisteix –i ho veiem amb les dades publicades– i l'efecte redistributiu del sistema no és segurament tan efectiu com voldríem i com caldria que fos.

Per això cal considerar si ha arribat el moment de fer una mirada molt més de fons. Reconeixem que el model actual és fill del seu temps i del seu context i que, malgrat reforçar-lo, no és suficientment eficaç per assolir els seus objectius.

El que cal, creiem, és remodelar-lo per adaptar-lo a les realitats actuals, fent un sistema més integrat i també molt més harmonitzat. Pensar si obrir-lo a noves maneres de fer o també a noves aliances amb entitats socials. Bé, en definitiva, una visió molt més transformadora de lo que és la intervenció social.

En aquest sentit, celebrem la creació per part del Departament de Drets Socials del Comitè d'Experts per la Transformació i la Innovació Social, el CETIS, i, segons hem pogut saber, aquest espai aglutina veus diverses del món acadèmic, professional i d'entitats socials i té com a objectiu pensar el futur del nostre sistema de serveis socials.

Vull reconèixer també la voluntat d'aquest Govern d'escoltar el coneixement expert, que això és molt important, i obrir un debat estructural sobre quin model necessitem. Per tant, consellera, com preveu el Govern que el CETIS contribueixi a consolidar un model d'innovació social basat en l'evidència, en la transversalitat i en l'impacte real en polítiques públiques del Departament de Drets Socials?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, diputada, per la pregunta. El 28 d'abril vam poder presentar aquest Comitè d'Experts per la Transformació i la Innovació Social. Formen un conjunt de trenta-vuit experts i expertes de reconegut prestigi, algunes de les millors ments del país en l'àmbit acadèmic, però també combinant amb l'expertesa del dia a dia, comptem amb professionals amb una trajectòria molt àmplia al món local, al tercer sector i també a col·legis professionals.

Aquest comitè s'estructura en set grups per a les diferents temàtiques del Departament de Drets Socials. I cada grup té l'encàrrec de, en deu mesos, presentar un primer informe abordant alguns dels principals reptes que tenim com a país en l'àmbit social, amb mesures aterrades que podem posar en marxa de la manera més àgil possible.

I per què necessitem aquest grup d'experts en l'àmbit social? Primer, perquè necessitem saber quines són les millors pràctiques en l'àmbit internacional, per veure quines són les millors pràctiques amb més evidència científica d'un impacte positiu, basades en l'evidència i basades en l'avaluació. Necessitem també traslladar-ho en polítiques «costoefectives», no per fer petits pilots d'unes poques persones o d'uns pocs grups, sinó per transformar la política pública.

I tercer, i fonamental, perquè estem..., el món està immers en una profunda transformació tecnològica, en concret amb la irrupció de les intel·ligències artificials, i les administracions públiques no ens podem quedar enrere i, en concret, el sector social no es pot quedar enrere. Hem d'adoptar aquestes tecnologies, són vent a favor per a la transformació social. Això és una línia continuista amb altres grups d'experts que ha format el Govern, en concret el CETRA, i forma part del compromís del Govern per la transformació de l'Administració. Però hem cregut que també necessitàvem un abordatge específic per al sector social, perquè tenim uns reptes immensos, com bé deia, diputada, i la transformació digital, la transformació tecnològica és vent a favor que hem d'aprofitar.

Catalunya, el 1985 va aprovar la primera llei de serveis socials a l'Estat, i Catalunya ha de tornar a estar a l'avantguarda en l'àmbit dels serveis socials, i no només en l'àmbit de l'Estat, sinó en l'àmbit europeu. Necessitem veure quines són les millors pràctiques i tornar a liderar també des de l'àmbit dels serveis socials.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les afectacions causades per les incidències meteorològiques al sector agrari.

Pregunta al Govern sobre les afectacions causades per les incidències meteorològiques al sector agrari

310-00172/15

La formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Conseller, com ja hem dit, el passat 19 d'abril va tenir lloc una forta pedregada que va afectar milers d'hectàrees de cultiu del sud-oest de Catalunya, amb afectacions especialment greus als conreus de fruiters del Segrià, la Noguera, l'Urgell i el Pla d'Urgell.

Per una banda, la setmana passada Esquerra Republicana va arribar a un acord amb el Govern per promoure de manera immediata –remarco la paraula «immediata»– mesures de suport que assegurin la viabilitat d'aquestes explotacions com a sector estratègic de Catalunya, amb una partida de 30 milions d'euros que haurà de ser convalidada al proper Ple. I per altra banda, també hem registrat una proposta de resolució a la CARPA detallant les mesures que demanem que s'incloguin en aquest suplement de crèdit, tant conjunturals com de caràcter estructural, perquè, lamentablement, la del 19 d'abril no ha estat l'única pedregada els darrers dies, i sense anar més lluny, aquest diumenge els camps de fruita i cereal del Pla d'Urgell i el Segrià també en van patir les conseqüències.

Aquesta recurrència de fenòmens meteorològics extrems i les disfuncions en els criteris de peritatge i cobertura asseguradora fa que avui fem referència al funcionament d'Agroseguro. Agroseguro ha anat aplicant canvis en els criteris que impliquen un augment de les primes i una reducció de la producció asseguable en els darrers anys.

Conseller, està d'acord en constatar que l'actual sistema presenta mancances en el sentit que deixa una part important de les finques sense cobertura suficient? Li sembla suficient l'aportació que fa l'Estat espanyol al sistema d'assegurances i creu que s'ajusta a les necessitats del sector?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Diputada Bergés, en nom del Govern, un agraïment molt sincer a les negociacions i a l'acord a què hem arribat en un exercici de política útil, que és el que..., un exemple claríssim del que hauria de ser la política parlamentària o del país.

Als agricultors que ho han perdut tot, no els vinguem amb històries. Els que no van tenir temps de fer la complementària, recordo –també parlem amb dades– el vuitanta per cent de la producció de fruita del país fa assegurança. Per tant, primera pregunta, l'assegurança és millorable? Evidentment. Es poden augmentar les aportacions per disminuir les primes? Evidentment que sí. Hi ha altres cultius a Catalunya que assegurin molt menys perquè no ho veuen una eina prou efectiva? Anem-ho a mirar. Per exemple, fruita seca; per exemple, l'olivera de secà, per exemple, pastures; aquí hi ha marge de millora. Per tant, tot allò que pugui generar un marge de millora, nosaltres disposats a parlar-ne, sabent que tenim uns recursos econòmics finits. Sap quin és el pressupost anual d'Agroseguro arreu de l'Estat? 1.000 milions

d'euros. Aportacions de l'Estat, aportacions de les comunitats autònomes, aportacions de les primes dels assegurats. Per tant, anem a mirar, aviam, com es pot fer.

Entenc que, si li sembla, li contestaré la resta després de la seva intervenció.
Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Conseller, des d'Esquerra Republicana tenim clar que cal adaptar les assegurances agràries, tant a la realitat climàtica de Catalunya com a les necessitats del sector agrari català. En aquest sentit, cal recordar que el finiment de la legislatura passada va impossibilitar que el Govern Aragonès seguís amb l'estudi de la viabilitat d'un sistema d'assegurances propi per a Catalunya, un sistema que s'ajustés a les necessitats actuals i permetés donar una òptima cobertura al sector agrari davant les conseqüències de circumstàncies meteorològiques adverses a les seves explotacions.

És per això que li demanem..., li demano si aquest Govern es compromet a seguir treballant per una mutualitat d'assegurances agràries catalana per tal de donar respostes més adaptades a les necessitats que són pròpies del sistema i del sector agrari a Catalunya.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Diputada, si li sembla, hem encarregat ja unes reflexions, un informe sobre com podem millorar el sistema d'assegurances, i en aquestes reflexions inclourem el model actual, com es pot millorar amb el que li he dit abans, i dos, anem a veure també les aportacions que vostès ens poden fer arribar sobre quin complement podem posar des de Catalunya. Nosaltres hem dit de 15 a 30 milions d'euros, que van directament a la prima, a la disminució de la prima que paguen els agricultors catalans, però, en tot cas, disposats a estudiar altres opcions de millora però que siguin efectives. No fem volar coloms sobre fórmules que poden generar més frustracions i que poden no donar resposta.

L'altre dia vam fer reunió de campanya agrària per planificar i millorar la resposta a la campanya agrària i evitar també alguns perjudicis territorials que a vegades sentim, o sectorials que a vegades sentim, però fent les coses bé. I també una reunió amb alcaldes de les zones afectades per la pedregada, i també va sortir això. Necessitem tenir el millor sistema d'assegurances agràries possibles per estabilitzar les rendes. També protegir-nos amb inversions, però un bon sistema d'assegurances. I, per cert, un sistema d'assegurances que no existeix enlloc més d'Europa. L'únic lloc on està. Per tant, si us plau, mirem de millorar-lo (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i allà on funciona potenciem-lo i allà... (*El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

El president

Se li hi ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre les modificacions del currículum del batxillerat
310-00173/15

La següent pregunta és sobre les modificacions del currículum de batxillerat, i per formular-la té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Consellera Niubó, avui li preguntem amb relació a les modificacions del currículum de batxillerat anunciades recentment, però la primera pregunta és: vostès què priorititzaran? Prioritzaran mantenir la singularitat del model educatiu català com fins ara o es limitaran a acatar les ordres ministerials obviant les necessitats educatives?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé. Gràcies, president. Diputada, miri, doncs la prioritat és resoldre una situació que genera un greu perjudici, un greuge a l'alumnat català. Vostès ho saben perfectament: en aquests moments, doncs, hi ha dificultats per poder homologar el títol de batxillerat en casos de mobilitat. I, de fet, ho saben, perquè quan vostès, doncs, tenien la presidència i la titularitat del Departament d'Educació van proposar com a solució –i dic «solució» entre cometes– que l'alumnat català que hagués de revalidar un títol de batxillerat a la resta d'Espanya hagués de cursar una assignatura més. Això ens sembla que és una qüestió injusta. Nosaltres volem garantir plenament els seus drets, i per això plantegem aquesta adequació mínima del currículum de batxillerat.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Consellera, ens preocupa que insinuï que hi han estudiants al nostre país que no tenen el títol de batxillerat homologat. I, a banda, doncs aquestes modificacions van en detriment del que és el currículum propi de Catalunya, que té una singularitat diferent. I és precisament per aquesta singularitat cultural i lingüística de Catalunya que tenim competències pròpies en matèria educativa, i li correspon a vostè liderar-les i no al ministeri.

La fusió de matèries científiques com física i química, així com biologia, geologia i ciències ambientals, afecta de manera directa la qualitat de l'educació científica i perjudica els alumnes, tant aquells que vulguin enfocar-se i aprofundir en aquestes vocacions científiques com aquells que en la seva trajectòria optin per una altra branca formativa. A més a més, la reducció del pes del treball de recerca desvirtua una eina fonamental per fomentar l'esperit crític, la recerca i l'autonomia dels estudiants, en un moment en què, precisament, la intel·ligència artificial i les noves tecnologies estan transformant també el món de l'educació. I, per tant, treure pes a aquesta assignatura que promou l'aprenentatge i la reflexió creiem que no és una bona idea.

També ens preocupa la disminució de les hores destinades a matèries optatives, perquè no només limita la capacitat dels estudiants de personalitzar el seu itinerari acadèmic i explorar les diferents àrees d'interès, sinó que no garanteix una formació sòlida ni homogènia per a tot l'alumnat, provocant desigualtats entre centres educatius, ja que no tots podran oferir les mateixes assignatures.

Per tant, consellera Niubó, des d'Esquerra Republicana li demanem una rectificació per tal que aquestes modificacions no tirin endavant; modificacions, per cert, anunciades casualment quan la majoria del país estava de vacances de Setmana Santa.

Rectifiquin, com ho van fer amb l'optativitat de les literatures. Però sobretot li demanem que s'assegui a una taula amb els docents, els sindicats i amb les entitats, com Ciències en Perill, DocentsCat i Docents de Filosofia, per tal de trobar una solució on prevalguin els criteris educatius i no un requeriment fet des d'un despatx de Madrid. Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies, diputada. Miri, ni perdem la singularitat ni perdem autonomia; el que fem és corregir, com deia, una situació de greuge per a l'alumnat català, que no pot homologar correctament, doncs, el seu títol de batxillerat quan té situacions de mobilitat. I això, com deia, vostès ho saben; prové d'una llei estatal d'educació que vostès també hi van donar el recolzament. I fem una adequació mínima, que no suposa ni una pèrdua d'hores lectives de ciències. Aquesta fusió es fa incrementant de tres a quatre hores les hores de les matèries de modalitat de ciències i, per tant, passem de nou hores de ciències a dotze hores de ciències, que, complementades amb les sis hores d'optatives, fa que mantinguem les mateixes divuit hores de ciències a primer de batxillerat. I, per tant, no hi haurà cap pèrdua de qualitat educativa. Hi haurà un increment d'hores d'especialització i no hi haurà, com deia, doncs cap perjudici amb relació a la qualitat d'aquests ensenyaments.

I, per tant, lamento que no sigui la solució, o que no consideri o comparteixi que és la millor solució possible pensant en l'alumnat. Però ha de tenir molt clar que ho hem fet després d'un procediment d'escolta del conjunt de la comunitat educativa que ens ha permès ajustar algunes respostes respecte a la posició que teníem inicialment; que compta amb el ple suport del Col·legi de Docents i, a més a més, també de la majoria de directors de centres educatius. I, per tant, ens sembla que és una bona proposta, que començarà a aplicar-se el curs 26-27, per donar temps precisament al sistema per preparar-se, per no generar, doncs, aquesta inestabilitat del sistema educatiu..., que saben que volem defensar molt aquesta estabilitat. I fem una adequació mínima i no una nova reforma curricular perquè hem de tenir molt present que aquest currículum no té ni tan sols tres anys de vigència i, per tant, no s'ha desplegat en la seva totalitat.

Esperem i confiem, doncs, que sigui una adequació que sigui ben recollida en el sistema educatiu. I no pateixi, que seguim garantint aquesta qualitat del nostre sistema.

Moltes gràcies.

El president

I l'última pregunta al Govern és sobre la planificació del model de transició ecosocial.

Pregunta al Govern sobre la planificació del model de transició ecosocial

310-00174/15

La formula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Sí; bon dia a tothom. Consellera, el Govern del PSC ens parla molt sovint de transició ecològica vinculada a la descarbonització del país, però va passant el temps i no veiem cap moviment. De fet, fa pocs mesos, el Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic els va presentar la proposta de pressupostos de carboni per a Catalunya del 2021 al 2035, i ara, com sap, ja l'han presentat de manera pública. Pensen portar-los ja en aquest Ple del Parlament per debatre'ls i aprovar-los?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Senyor Cornellà, el Govern de Catalunya, no el Govern del PSC, el Govern de Catalunya. Escolti, efectivament, hem tingut diferents reunions amb el Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic. Jo mateixa vaig tenir ocasió de reunir-me amb ells. Posteriorment, varem presentar els pressupostos al president de la Generalitat, el senyor Salvador Illa. Per tant, coneixem amb detall, doncs, aquests pressupostos de carboni. Sap vostè també que per part del departament hi ha hagut una sèrie d'esmenes, alegacions, aportacions i contrastos a aquests pressupostos de carboni. I la voluntat del Govern és, abans de que arribin les vacances d'estiu, perquè ens entenguem, poder fer aquest acord de govern, efectivament, que pugui aprovar fer la proposta al Parlament. Recordi que, definitivament, qui aprova els pressupostos de carboni és el Parlament i que el Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic depèn del Parlament de Catalunya. Però sí que, abans d'aquestes vacances d'estiu, tindrem l'acord de govern aprovat per a la deliberació i per a la discussió que en seu parlamentària, doncs, sigui adequada.

Aquests pressupostos de carboni el que marcaran –per a la gent que ens escolta, com que és la primera vegada..., la veritat és que serà la primera vegada que un govern presenta uns pressupostos d'aquesta tipologia– seran aquells objectius en els diferents sectors de reducció de gasos d'efecte hivernacle –perquè a vegades parlem d'aquesta qüestió i potser la gent no entén exactament el que això significa i els objectius que trasllada–, fonamentalment en l'àmbit de la mobilitat i fonamentalment també en l'àmbit industrial.

Per tant, té el nostre compromís, com a Govern de Catalunya, de presentar-los, com l'hi dic, abans de finalitzar aquesta sessió..., vaja, la sessió parlamentària abans de l'estiu.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bé, celebrem aquesta notícia, però també, alhora, ens preocupen les seves paraules. Sap que les entitats ecologistes el que demanen és que no es modifiqui aquesta proposta dels pressupostos i que no es rebaixin. I sembla ser que..., amb el que vostè acaba d'explicar, esperem que les seves propostes de modificació no vagin en aquest sentit i que portin aquesta proposta de pressupostos del carboni tal qual l'ha redactat el comitè d'experts, que per això, doncs, els van posar allí.

Després, saben perfectament, doncs, que aquests pressupostos venen del que diu la Llei 16/2017, del canvi climàtic, on es preveu que es facin aquests pressupostos de carboni com a mecanisme per planificar i fer el seguiment per integrar els objectius de canvi climàtic en totes les polítiques de la Generalitat, és a dir, en totes les polítiques de Catalunya, i defineixen exactament la quantitat màxima de gasos d'efecte hivernacle que pot emetre Catalunya durant el període 2021-35.

I, com veu, anem tard –2021, i estem al 2025–, i poca cosa s'ha fet, perquè vostès saben que estem molt lluny dels objectius. No només estem lluny, sinó que, del 1990, l'any de referència, hem augmentat en un quatre per cent les emissions. Per tant, no anem bé ni s'està fent la feina que s'hauria de fer. I, a més, en aquests pressupostos ens ho deixen clar: transport, un trenta-dos per cent de les emissions; indústria, un vint-i-vuit per cent; energia, un tretze per cent. I totes les polítiques que vostès ens estan presentant van per augmentar encara més aquests tants per cent, no per reduir-los: ampliació de l'aeroport, amb més carreteres, etcètera, amb més incineradores. (*Sona*

el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Vostès, totes les polítiques que ens estan presentant...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Dani Cornellà Detrell

...van en contra...

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; senyor Cornellà, no vagi repetint mantres. Vostè... Més carreteres... Escolti, som el Govern que hem presentat el pla de descarbonització de la xarxa viària més ambiciós; de fet, l'únic en la història dels governs de Catalunya. Per tant, deixi de repetir mantres. Més carreteres no vol dir més gasos d'efecte hivernacle. En tot cas, parlem de mobilitat. Però li estic dient que hem presentat un pla de descarbonització perquè la xarxa viària de la Generalitat de Catalunya estigui absolutament descarbonitzada d'aquí a l'any 2030, posant allò que a vostè tant els hi agrada: plaques fotovoltaiques als peatges, als túnels, d'acord?, perquè siguin autosuficients. Per tant, deixi de repetir mantres que no tenen res a veure amb la realitat. Li reitero, en tot cas, el compromís d'aquest Govern de presentar els pressupostos de carboni. No volem rebaixar la proposta en aquest...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Proposició de llei de modificació de la Llei 16/2014, de 4 de desembre, d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea, i creació del Cos d'Acció Exterior i Unió Europea de la Generalitat de Catalunya

202-00018/15

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia. El tercer punt de l'ordre del dia... (*Remor de veus.*) Si han de sortir, surtin en silenci, si us plau.

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única de la proposició de llei de modificació de la Llei 16/2014, de 4 de desembre, d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea (*remor de veus*) –els prego silenci quan vagin sortint–, i creació del Cos d'Acció Exterior i Unió Europea de la Generalitat de Catalunya. D'acord amb l'article 138 del Reglament, un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 9 d'abril, procedirem al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris en la tramitació en lectura única de l'esmentada proposició de llei. En acabar el debat, procedirem a fer les votacions.

A continuació intervindran, en primer lloc, els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat i a l'articulat. Posteriorment, intervindran la resta de grups parlamentaris per tal de posicionar-se. El temps d'intervenció serà de cinc minuts per grup parlamentari, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus. A continuació té la paraula, per defensar les esmenes a la totalitat, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Hoy Esquerra nos trae la creación de un cuerpo diplomático *fake* y el refuerzo de las falsas embajadas de la Generalitat; despilfarro de recursos para simular una república que no consiguieron imponer y que jamás existirá. Suel-dazos, y los catalanes a pagar. Y, como no puede ser de otra manera, pues el Partido Popular ha presentado una enmienda a la totalidad. Porque ustedes, señores de Es-querra, siguen exactamente donde estaban en 2017: conspirando contra España, contra la democracia. Y, lo que es más grave, ahora no lo hacen solos: lo hacen con la complicidad, silenciosa pero eficaz, del Partido Socialista.

En el último debate, el diputado del PSC intentó equiparar lo que se pretende hacer en Cataluña con la acción exterior de otras comunidades autónomas. Miren, señores socialistas, los gobiernos de las comunidades en manos del Partido Popular no utilizan las instituciones para desafiar la ley ni actuar contra España, no utilizan el dinero de todos para erosionar la nación que todos compartimos. Sus socios prometen que van a reincidir, quieren ser golpistas multireincidentes. Cada cesión que ustedes conceden es aplaudida por el separatismo como una victoria más, como un paso más hacia la ruptura. Ustedes, señores del PSC, son la alfombra roja del *procés*. Juegan a hacerlo silencioso, tranquilo. Como Illa no lleva lazo amarillo y no grita «independencia» cada mañana algunos se piensan que ha cambiado algo. No se equivoquen: no ha cambiado nada; solo lo camuflan mejor.

A los catalanes les digo que no se dejen engañar. El independentismo jamás había conseguido tanto como ahora con el PSC y el PSOE al mando: un día son los indultos; otro, la derogación de la sedición; después, la rebaja de la malversación, y ahora, una amnistía que legaliza el golpe. Y mañana, quién sabe, quizá el referéndum, y dirán sin cortarse que es por el interés de España. Mientras tanto, Pedro Sánchez va por ahí diciendo que España y Cataluña son dos países. No es un lapsus, es una declaración de intenciones, porque esto no va de errores, va de un proyecto; un proyecto perfectamente diseñado de sumisión ante el separatismo, un proyecto que asume su lenguaje, su relato y su hoja de ruta.

El fugado de Waterloo ya no es un prófugo: ahora es «el *expresident* Carles», un pobre exiliado al que hay que permitirle volver para liderar la oposición sin pasar por la justicia. Al golpe de 2017 lo llaman «conflicto político»; a los jueces que cumplen con su deber los acusan de *lawfare*, y ahora pretenden convencernos de que las falsas embajadas y el cuerpo diplomático este son para reforzar Cataluña en el exterior. Mienten. Todos sabemos que esas mal llamadas «embajadas catalanas» se dedicaron a intoxicar y a manchar la imagen de España fuera de nuestras fronteras. Y si los independentistas vuelven a gobernar, volverán a hacerlo, palabra por palabra. Por eso el Partido Popular dice «no», no a lo que se presenta hoy y no a todo lo que signifique caminar en esta dirección.

Y ya termino diciendo realmente lo que son ustedes, señores socialistas, porque más allá del independentismo hay una amenaza todavía más corrosiva: ustedes. Ellos sabemos cómo son y cómo actúan; lo grave es que ustedes lo permiten y lo avalan. Este PSOE es lo peor que le ha pasado a España en democracia. No han dejado institución sin manchar; el fiscal, a las órdenes del Gobierno; el CIS, convertido en una cocina que salva a Sánchez ante cada escándalo y le da miles de votos ante cada vergüenza socialista. Asaltan Televisión Española, EFE, Banco de España..., todo colonizado. Pretenden borrar la corrupción, la suya, la de los ERE, sepultándola en el Constitucional, y la de sus socios amnistiándola entre aplausos. Señalan a los periodistas que no les aplauden, al más puro estilo chavista. Todo lo que no sea rendirse ante el líder supremo es una campaña para derrocar al Gobierno progresista; «fachosfera», dicen. Y también dismantelan cada día peligrosamente el Estado en Cataluña, hasta que desaparezca. Porque algún día, y ustedes lo saben, los mismos a los que hoy alimentan volverán a intentarlo, y esta vez el Estado estará más débil y más desprotegido para defenderse. Por eso ustedes son un peligro.

Así que cada vez que digan: «Cuidado, que viene el PP, cuidado con la derecha», mírense antes al espejo, miren sus hechos, y verán que la amenaza se llama Partido Socialista.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. És ara el torn del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bien; muchas gracias, presidente. Buenos días, señores diputados, señor consejero. Nos encontramos hoy ante una proposición de ley en la que ya debatimos su lectura única en el Pleno pasado y que desde VOX tenemos muy claro que tiene que ser rechazada en su totalidad, no solo por lo que propone, sino por lo que representa, que es otro paso más en la construcción paralela de un estado ficticio desde el aparato autonómico de nuestra región, ahora disfrazado, pues, de una supuesta profesionalización administrativa, dicen.

La creación de un cuerpo de acción exterior y Unión Europea, seamos claros, no es una necesidad real de los ciudadanos; esto no se lo ha pedido nadie. No es tampoco una demanda técnica, ni responde a, pues, suplir ningún tipo de carencia estructural del sistema. Responde simple y llanamente a una estrategia política de larga trayectoria: la construcción de estructuras de estado desde la Generalitat para suplantar al Estado. Es decir, otro capricho tan ridículo como millonario de los separatistas y que el PSC hace como suyo en un nuevo gesto de sumisión al separatismo.

Desde VOX no venimos aquí a enredarnos en eufemismos ni en formalismos. Vamos a decirlo con mucha claridad: esta ley no tiene como objetivo mejorar nada, no va a mejorar la vida de nadie, solo reafirmar una ficción política sostenida con dinero público, con propaganda institucional y con una clara complicidad política.

Por eso presentamos esta enmienda a la totalidad, porque no se trata de pulir matices o detalles, se trata de frenar en seco un proyecto profundamente desleal, políticamente temerario y, además, jurídicamente insostenible. (*Alguns aplaudiments.*)

Ya pueden venir a hablarnos de coordinación, de modernización, de especialización, de lo que ustedes quieran, porque todos sabemos de qué va esto: de reforzar esta red de embajadas para la internacionalización de la causa separatista, erosionar la reputación de España y tratar de manipular la opinión pública internacional.

Pero ya les doy un pequeño *spoiler*: en el caso de aprobar esto, no va a servir de nada, porque nadie en la comunidad internacional va a reconocer a estos supuestos diplomáticos. Van a seguir riéndose de ustedes. Yo, la verdad, que se rían de ustedes, pues mire, es que me da un poco igual; o sea, no hagan cosas ridículas y eso no sucederá. El problema es que se ríen de Cataluña, y ahí es donde a nosotros no nos hace ninguna gracia. (*Alguns aplaudiments.*)

Y esta modificación legislativa la hacen además con un absoluto desprecio al marco institucional del Estado, porque, aunque, pues, nosotros no veneramos esta Constitución como si fuera palabra sagrada –hay muchas cosas que no nos gustan y que, evidentemente, queremos reformular–, sí reconocemos que hay determinados principios básicos de orden que deben respetarse si queremos mantener algo parecido, pues, a una nación, un pueblo unido y viable en el futuro.

Uno de ellos es muy evidente, y es que las relaciones internacionales, pues, no pueden estar troceadas en diecisiete oficinas autonómicas que dicen cosas distintas según le convenga a uno o le convenga al otro gobierno de turno. Entonces, ¿qué sentido tiene crear un cuerpo diplomático autonómico que, en primer lugar, ningún país del mundo va a reconocer, que no tiene las competencias, que no tiene la legitimidad y, como les digo, no tiene ningún tipo de credibilidad?

Y si eso, pues, ya sería suficientemente grave si viniera de Esquerra Republicana, es doblemente escandaloso viendo cómo el Partido Socialista ha asumido como

propia esta agenda, entregando el control del aparato institucional a quienes quieren destruirlo. Y es que ya sabemos que el Partido Socialista, con tal de mantenerse en el poder, traiciona todos y cada uno de sus principios, si es que alguna vez tuvo algunos. (*Alguns aplaudiments.*) El objetivo: seguir llenándose los bolsillos a costa del contribuyente. Porque el PSC no solo consiente, sino que promueve, financia y ejecuta la hoja de ruta de Puigdemont y de su banda de delincuentes, porque entre corruptos se entienden muy bien.

Señores diputados, los catalanes no necesitamos más embajadas, no necesitamos tampoco diplomáticos autonómicos. Lo que necesitamos es seguridad, y si no, atiendan a los vecinos de Mataró, que ayer salieron a la calle en masa a pedir seguridad para sus hijos y para sus familias. Necesitamos empleos estables y dignos que nos permitan tener una proyección personal y familiar en el futuro. Necesitamos servicios públicos, porque no basta con decir que tenemos la mejor sanidad del mundo cuando nos tenemos que esperar más de ciento veinte días para ser atendidos en la seguridad social. Necesitamos vivienda para que los jóvenes puedan emanciparse, y un poquito de libertad política no vendría mal tampoco.

Por todo ello, y con una absoluta convicción, desde VOX defendemos esta enmienda a la totalidad y pedimos a esta cámara que ponga fin a este disparate. Dejen ya de hacer el ridículo internacional y pónganse de una vez por todas a trabajar al servicio de los catalanes.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, per defensar les esmenes a l'articulat presentades, té la paraula en primer lloc, per un temps de cinc minuts, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, amics i amigues que ens acompanyeu des del públic, bé, hem sentit dos discursos que jo crec que viuen fora de la realitat, fora de la realitat del que estem fent aquí, que és una cosa ben senzilla: és crear un cos de funció pública i, per tant, en el marc de les atribucions i les competències que tenim, en el marc en el marc de l'Estatut d'autonomia i fins i tot de la sacrosanta Constitució espanyola que tant els agrada mencionar. De fet, aquest cos és una reivindicació històrica d'Esquerra Republicana, és una reivindicació històrica de les organitzacions sindicals, és una reivindicació històrica del Colpis. No s'espantin, el Colpis no és una *agència para el golpismo*; el Colpis és el Col·legi de Professionals de la Ciència Política i de la Sociologia de Catalunya.

I per què és una reivindicació històrica? És una reivindicació històrica perquè dota de drets i deures un cos que és necessari davant de l'enfortiment de l'acció exterior, el desplegament d'aquesta acció exterior, que està reconeguda estatutàriament i constitucionalment, del Govern de la Generalitat de Catalunya. És així de simple, és així de fàcil, i no cal que enredin més.

Perquè tots aquests discursos apocalíptics..., que, l'hi haig de reconèixer, quan vostès parlen amb aquest to, a mi m'apugen l'ànim. Perquè, en efecte, són discursos que bé podríem subscriure des d'Esquerra Republicana amb el full de ruta que estan plantejant. Som un partit independentista. El que vosaltres voldríeu és que aquest diputat no pogués parlar des d'aquest faristol; el que vosaltres voldríeu és que Esquerra Republicana no estigués en aquest hemicle; el que vosaltres voldríeu és que la democràcia no existís i tornéssim als *años del tan elogiado Primo de Rivera o del franquismo*, perquè això és el que vosaltres sou. Vosaltres viviu de la memòria, vosaltres..., vostès viuen del record, PP i VOX, VOX i PP. Estem en lo mateix: vosaltres no voleu que hi hagi Parlament a Catalunya, vosaltres no voleu que hi hagi democràcia en el nostre país. Vosaltres viviu molt millor quan hi ha autoritarisme i quan hi

ha imposició. Aquesta és la seva manera de fer la política, la política de que només mano jo, i aquí qui em discuteix qualsevol de les meves decisions acaba o a la presó o mort. (*Alguns aplaudiments.*) I aquest és el problema principal –i aquest és el problema principal.

I entrem a la llei. Perquè, clar, vostès de la llei no han dit ni això; ni això, han dit. La llei, nosaltres l'hem enfocat des del punt de vista que volem reforçar i enfortir l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya i del Govern de la Generalitat de Catalunya. Volem enfortir aquesta acció exterior per ajudar no només els ciutadans i ciutadanes catalanes que tenim arreu del món, sinó també per enfortir el teixit econòmic i empresarial, per enfortir també la promoció de la pau, per enfortir totes aquestes entitats catalanes que tenen llaços amb altres països, que tenen llaços arreu del món. I aquest és el principal objectiu de la llei.

I, per tant, necessitem un cos que estigui adscrit al departament, al Departament d'Acció Exterior i de relacions amb la Unió Europea, un departament que necessita la màxima capacitat possible i arribar fins als límits competencials per tal de desplegar amb tota la fortalesa aquest suport a totes les entitats i a tota la ciutadania que tenen relació amb el món. Però no només això: dotar de drets i deures els treballadors que conformin part d'aquest cos i, per tant, garantir els seus drets i garantir també la millora de les seves condicions, tant laborals com salarials.

I des d'aquest punt de vista nosaltres hem buscat també enfortir, amb les esmenes, l'àmbit de negociació col·lectiva; hem buscat enfortir precisament la capacitat de negociació de les persones treballadores que conformaran aquest cos, i d'aquesta manera també hem buscat enfortir els mecanismes de provisió d'aquests llocs de treball, els mecanismes de provisió d'aquestes places públiques, tant per l'àmbit funcional com també dotant de possibilitats el personal laboral fix que actualment ja està treballant en el departament. Perquè volem que qui treballa en el departament actualment i que està desplegant la seva capacitat professional al servei de la Generalitat i al servei de tots i totes nosaltres pugui continuar fent-ho. Perquè no estem aquí per perdre recursos, ni per perdre capacitats, ni per perdre experiència. Estem aquí per fomentar-la i per créixer. Sí, per créixer, perquè només Catalunya defensarà els catalans i les catalanes com es mereix. I ho tenim molt clar.

I, per tant, hem de desplegar amb màxima ambició, amb màxima contundència, aquest Cos d'Acció Exterior. I esperem i desitgem i estic segur que finalment serà una realitat. I a qui li molesti, que es rasqui.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Laure Vega. (*Hugo Manchón García demana per parlar.*) Sí, digui'm; per què em demana la paraula?

Hugo Manchón García

Presidenta, por contradicciones, que el diputado rectifique por las acusaciones que ha hecho al Partido Popular, primero, diciendo que el Partido Popular quiere que Esquerra Republicana no tenga voto en el Parlamento, y segundo, acusándonos, diciendo...

La vicepresidenta primera

Diputat, això no és una contradicció. No hi ha contradicció entre dues parts. Hi ha una manifestació i...

Hugo Manchón García

Alusiones directas, presidenta.

(*Veus de fons.*)

La vicepresidenta primera

Sí, exacte: hi ha hagut una menció genèrica, no hi ha hagut una menció a una persona específica... (*Remor de veus.*) No hi ha hagut una menció específica. És més, diputat... (*Persisteix la remor de veus.*) Diputat... Diputat, tinc jo la paraula –tinc jo la paraula. En el debat anterior també hi ha hagut un esment, en aquest cas d'una persona, de fet, d'un diputat d'aquesta cambra específica, i no hi ha hagut torn de al·lusions. Per tant, diputat, no té la paraula. Gràcies.

Seguim.

(*Forta remor de veus.*) Diputats els demano, si us plau... Diputats, els demano, si us plau, que mantinguin l'ordre i el respecte que mereix la cambra. (*Persisteix la remor de veus.*) Diputats els demano que mantinguin l'ordre i el respecte que mereix la cambra i que puguem seguir el debat parlamentari, com els deia. És el torn ara del grup parlamentari... Disculpi, diputada. (*Persisteix la remor de veus.*) Disculpin, els demano, si us plau, que mantinguin l'ordre, sinó em veuré obligada a... D'acord.

Diputada, té la paraula.

Laura Fernández Vega

Anirem ràpids perquè veig que el debat aquí només interessa quan són *rifirrafes*.

Nosaltres votarem majoritàriament a favor d'aquesta proposició de llei. No esperàvem que hi hagués tan conflicte que simplement Catalunya pugui desplegar relacions diplomàtiques internacionals; sembla que aixeca moltes passions. Potser llavors ho haguéssim fet amb un altre..., ho haguéssim tractat amb més importància.

Tanmateix, sí que voldríem fer algunes consideracions. En primer lloc, creiem que és important que es distingeixi entre Europa i la Unió Europea i que aquest cos vagi més enllà de les relacions internacionals en el sentit només de la Unió Europea, perquè creiem que sinó, d'una altra manera, podria contribuir a generar una ideologia europeïsta difusa que vagi acceptant acríticament qualsevol proposta que vingui d'una Unió Europea com a bona en un moment en què veiem com els valors europeus han anat mutant amb molta velocitat en l'últim temps.

No necessitem un cos per fer un argumentari justificatiu de mecanismes financers com el Mede, l'RFI o el pacte d'estabilitat, on els diners del BCE prestats a la banca privada sense interès i aquesta als estats amb la taxa al màxim d'interès; només el 2008, això va significar 4 bilions d'euros. Per a això segur que no necessitem un cos d'acció exterior. No necessitem un cos que per lo que serveixi sigui per netejar que, des del Tractat de Roma, que estableix el principi de l'economia de mercat, al Tractat de Maastricht, que estableix el mercat únic i la divisa comuna, fins al pacte d'estabilitat i creixement, que limita el dèficit pressupostari i la despesa pública, el conjunt de l'entramat juridicopolític de la Unió Europea ha establert unes imposicions que han servit per reproduir el capital a escala europea i que condemnin l'economia dels estats de la perifèria sud a l'especialització de sectors com el turístic.

A tall d'exemple, les restriccions que, per incorporar-se als mercats europeus, van significar la destrucció de gran part de l'agricultura mediterrània. La Unió Europea té una arquitectura tecnocràtica, dissenyada en un moment d'auge del neoliberalisme, i, tal com va passar el 2008, que els valors europeus de l'austeritat de la majoria ens van conduir al desastre, avui sembla que els valors europeus són acceptar acríticament el camí del rearmament; hem vist fins i tot com els sindicats majoritaris plantegen impostos al conjunt dels treballadors per això.

En aquest sentit, creiem que és necessari un cos de funcionaris que pugui afrontar també els potencials conflictes polítics i de sobirania que es donin entre Catalunya i la Unió Europea en el futur, que defensin la sobirania productiva i la llibertat del poble en l'àmbit social i el nacional. I aquí som molt clars: creiem que és molt important –i, per això votarem en contra d'aquelles esmenes que vinculen més aquest Cos d'Acció Exterior al Govern– que aquest desenvolupi una pràctica diplomàtica que tingui en compte les necessitats de Catalunya.

I creiem que és molt important perquè ara, quan hem vist que es presentava el pla de xoc davant dels aranzels, ara quan anem veient que hi ha una necessitat d'anar reenfocant aquesta economia improductiva a una economia productiva i, a més, ampliar-la i que tingui una escalabilitat més alta..., perquè és evident que dels Next Generation, i ho hem dit moltes vegades, hi havia problemes en el seu disseny, però també hi havia problemes en la incapacitat d'un teixit, un teixit productiu català que no tenia l'escalabilitat necessària, i això en molts moments entrarà en conflicte, creiem, amb la Unió Europea.

És més, ho estem veient aquests dies amb el tema de l'OPA. La tendència a la concentració que demana l'informe Draghi, que vol equiparar-se amb els Estats Units, on existeix efectivament aquesta concentració, pensada com l'única forma de competència, no hauria o no és la via que creiem que s'ha de seguir a Catalunya. Per tant, creiem que és important que aquest Cos d'Acció Exterior, que aquesta diplomàcia es desenvolupi amb una lògica de sobirania pura.

I, en aquest sentit, no són naïfs. Sabem que hi ha molts debats que formen part ara mateix de la Unió Europea i que no té sentit una lògica que sigui autàrquica de la política ni de l'econòmica ni de la social. En aquest sentit, com deia, els Next Generation, però també els retrocessos en moviments de transició ecològica que estem veient amb *molta* preocupació, perquè els valors europeus de la transició ecològica ja no són els que estaven en voga, també el rearmament i també gran part de lo que enfoca el pla Draghi..., creiem que és molt interessant que puguem participar en aquests debats; creiem que això ja està passant en certa forma a través de l'acció de la conselleria, però que és interessant que existeixi aquest cos.

Llavors, si cal ser sincers, en última instància, tenim dubtes de que l'assignació pressupostària que requerirà aquest cos sigui amb la prioritat màxima ara mateix del país. Entenem que, per raons de socis de govern, de quan han decidit pactar-ho, de per què s'ha presentat ara, és una opció, però honestament creiem que quan estem discutint encara –bé, nosaltres no estem discutint gaire (*l'oradora riu*)–, però quan ja s'ha presentat un pla de xoc en termes econòmics lo que hauríem de poder estar fent és precisament dotar-nos de sobirania en un terme molt més material, aquest cos podria esperar. Tanmateix, tenen el nostre vot i esperem que realment serveixi per lo que toca.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns i té la paraula el diputat el senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades, des del Grup Parlamentari dels Comuns volem anunciar el nostre suport a la proposició de llei que modifica la Llei 16/2014 i crea el Cos d'Acció Exterior i Unió Europea de la Generalitat de Catalunya. Tal com s'explicita a la seva exposició de motius, la creació del Cos d'Acció Exterior i de relacions amb la Unió Europea ha de garantir que la dimensió exterior de les competències de la Generalitat i la projecció exterior de la societat catalana es planifiquin i s'executin de la manera més eficaç i eficient possible, amb l'objectiu de generar el màxim impacte positiu per als interessos de Catalunya.

I ho fem no només perquè creiem que és una forma útil i necessària per a la modernització i actualització de la nostra administració, sinó també perquè respon a una visió del món que compartim: una Catalunya oberta al món, solidària i que reforci en aquest moment el multilateralisme i el dret internacional dels drets humans. Això vol dir dotar-nos de personal amb formació especialitzada, amb competències per a representar-nos en els espais multilaterals a Brussel·les, a Ginebra o allà on calgui defensar els interessos del país i de la ciutadania.

Hem presentat, conjuntament amb Esquerra Republicana i amb la CUP, diverses esmenes i altres a les quals també s'ha sumat el Partit Socialista de Catalunya. Des

del nostre punt de vista, la llei quedarà millorada amb aquestes esmenes, que en realitat són propostes del sindicat Comissions Obreres. Agraïm que Esquerra Republicana s'hagi sumat a la proposta d'introduir aquestes esmenes i també, evidentment, la CUP i també el PSC, la seva pràctica majoria i el que no ho hem transaccionat.

Pensàvem que era necessari no només aprovar aquesta llei, sinó també reforçar la negociació col·lectiva i també clarificar de manera ben feta de quina manera se durà a terme la incorporació a aquest cos i, evidentment, garantir i millorar els drets laborals de les persones que ja s'hi dediquen.

És important també plantejar que, de les que ha plantejat Junts, donarem suport a una, no en d'altres. Tenim diferències en els models plantejats i per això no les votarem.

Des de la perspectiva dels comuns, la creació d'un cos d'acció exterior a la Generalitat és clau també per enfortir les polítiques de cooperació, que han de ser sòlides, coherents i estables. Reforçar la cooperació és una obligació en l'actual context global. Exemples com la gran retallada de la USAID, proposada per Trump i realitzada per Trump, evidencien com la cooperació és un dels grans enemics de la internacional de l'odi i a vegades sembla que també de segons quines dretes.

A més, en l'actual context de repunt bel·licista a escala global, la cooperació internacional esdevé encara més essencial com una eina de defensa dels drets humans, canalitzar l'ajuda humanitària i defensar els drets i promoure una cultura de pau. Per això, dotar Catalunya d'estructures pròpies i permanents reforça la seva capacitat d'actuar com un motor, com un actor internacional compromès amb una acció exterior transformadora.

I és per això que entenem que també aquest cos ha de reforçar i garantir el paper de la cooperació a Catalunya, que aquesta legislatura ha de créixer i s'ha de convertir en un referent europeu i internacional, en un moment en què encara és més important que mai seguir fent polítiques de cooperació sòlides, que vol dir també polítiques de defensa dels drets humans sòlides.

És per això, i a més a més, escoltant les intervencions que s'han produït en aquest Parlament en el dia d'avui, que encara és més important que mai generar aquest Cos d'Acció Exterior. Avui les extremes dretes i la dreta del Partit Popular han sortit a plantejar els horrors que són aquesta llei. En el cas de la internacional de l'odi, no sorprèn, perquè tot el que sigui complir amb l'estat de dret i el multilateralisme i el internacionalisme i els drets humans estaran sempre fora, perquè vostès estan fora del dret internacional dels drets humans i això ve a consolidar-ho. Llavors ho entenem. El seu posicionament contra la cohesió social i l'ordre internacional fa que sempre estiguin fora.

En el cas del Partit Popular, la veritat és que sorprèn que estiguin també amb aquests discursos, quan fan un plantejament molt similar al que han defensat a les comunitats autònomes on vostès governen o han governat i que segurament defensarien en les que estan governant.

Donar estabilitat a l'acció exterior i a les relacions de Catalunya amb la Unió Europea és una obligació i l'aprovació d'aquesta llei és una molt bona notícia per Catalunya i esperem que sigui així en els propers minuts.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula, a continuació, el diputat Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, consellera, consellera que avui també ens acompanya, diputats... Miri, la veritat és que estem una mica sorpresos. Ja veníem sorpresos pel que va passar dilluns al Congrés espanyol, però ens sorprèn una mica com ha anat aquest procés de modificació de la llei. Així no es fan les coses.

De fet, a Exteriors, fins que va entrar el conseller Duch, hi hem estat només Junts per Catalunya i Esquerra al capdavant. Per tant, tenia tot el sentit que ens haguéssim trobat i que haguéssim parlat de com volíem fer aquesta modificació. Nosaltres volíem que fos nacionalment ambiciosa i tècnicament excel·lent i, per això, hem pensat molt i hem presentat moltes moltes esmenes. Vam començar a parlar d'aquesta modificació el 9 d'abril en aquest Ple, i fins ahir, 6 de maig, tres hores abans de que comencés el Ple, no vam tenir una comunicació vostra, per afegir-hi, evidentment, la perspectiva econòmica i empresarial –no l'havíeu tingut en compte i la hi va afegir–, però era una part molt petita de tot el que us havíem proposat.

I miri, si Junts tingués una visió partidista o electoralista, estariem encantats –ja heu perdut el cinquanta per cent dels vots a Madrid, una tercera part dels diputats en aquest Parlament–..., estariem encantats, però no és així; perquè ens estimem profundament aquest país i ens estimem profundament el Govern de la Generalitat, que té set-cents anys d'història.

I ho vam dir quan vam començar aquest debat. Vam dir és molt important la creació d'un cos d'acció exterior per a Catalunya, perquè pot ajudar a anticipar les bases de la independència d'aquest país o pot consolidar aquest projecte que és «autonomia, societat anònima». I per això us vam dir «aixequem el nivell, aixequem-lo, parlem-ne» i ni tan sols hem pogut parlar.

I quan guardeu la nació al calaix, quan a alguna equació guardeu la nació al calaix, busqueu alguna excusa, un subterfugi, en aquest cas han estat els treballadors. Però a veure, si el conflicte més gran que té el Departament d'Exteriors són els treballadors de les delegacions, i no n'heu volgut parlar i us hem fet propostes diverses perquè aquest Parlament ho pot fer, i tant que ho pot fer! I estimar-se l'acció exterior també és estimar els teus treballadors, però no en abstracte; és estimar-se el seu talent, la seva formació, el seu coneixement i entendre que no només estem parlant de treballadors del Departament d'Exteriors, que podem tenir una visió més àmplia. Podem trobar col·laboradors arreu del Govern.

I en la mateixa línia, hem proposat coordinació interdepartamental, que és bàsica; tampoc n'heu volgut parlar. Vosaltres, vosaltres i nosaltres –i ho sap molt bé la consellera que ens acompanya– hem dedicat molts recursos i molts mitjans, per exemple, el màster de Diplomàcia i Acció Exterior, que hi ha tota una borsa de gent que ja ens ha dit que hi volen participar, que volen ser un dia membres d'aquesta acció exterior, que hi han dedicat recursos, esforç, que han estudiat. Us vam dir «que això sigui un mèrit, haver estat en aquest màster»; tampoc n'heu volgut parlar.

I, mireu, a Junts per Catalunya, nosaltres sempre que ens acostem a un projecte diem: «Això ens acosta a la independència del país o ens n'allunya?» I com que no n'heu volgut parlar, aquí hem agafat una altra línia, que també ens acosta a la independència, que és la via de l'excel·lència, que és la via de l'ambició nacional, que és la via de fer-ho molt bé; no de fer-ho bé, de fer-ho molt bé. I, en aquest cas, no ens n'hem sortit. Nosaltres seguim pensant que l'acció exterior ha de ser coneguda i reconeguda per la seva excel·lència. No serem còmplices de la mediocritat –no serem còmplices de la mediocritat.

I, en aquest cas, ja fem tard, però ens agradaria que hi reflexionéssiu. Us ho hem dit al començar: així no es fan les coses. Hi ha massa grups parlamentaris en aquest Parlament que volen passar pàgina de l'U d'Octubre, que volen passar pàgina del procés independentista. I, mirin, nosaltres és exactament el contrari: com més va, més convençuts estem que és l'únic projecte que garanteix benestar, que garanteix progrés per al conjunt de la societat de Catalunya. I com que això, progrés i benestar, és el que vol la majoria de la societat catalana, per això estem tranquil·lament..., no tenim cap problema per dir que, si cal, ho defensarem sols des de Junts per Catalunya.

Gràcies.

El president

I, finalment, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, president. Consellers, consellera, consellera Serret, representants dels sindicats, diputades i diputats, just abans, el molt honorable president Illa ha fet referència a aquesta quarantena edició del Cercle d'Economia, enguany titulada «Europe Wake-up Call? Com respondre en un moment de disrupció geopolítica.» El que avui una àmplia part d'aquest Parlament de Catalunya farem, precisament, serà donar una d'aquestes respostes necessàries, amb la creació del Cos d'Acció Exterior i relacions amb la Unió Europea.

Com bé apuntava ahir a Barcelona en la seva brillant intervenció sobre les prioritats d'Europa al món, el president del Consell Europeu, António Costa..., llegeixo textualment: «El papel de territorios como Cataluña es fundamental para nuestra prosperidad compartida, para fomentar la innovación a través de las empresas con trabajadores mejor capacitados y para abordar las desigualdades. Cataluña reúne grandes activos, una fuerte base industrial, un entorno innovador sólido y una sociedad civil vibrante y europeísta.» Doncs amb això, i a partir d'avui, també tindrem un cos d'acció exterior i Unió Europea pel propi interès de la ciutadania de Catalunya i també pel propi interès de la Unió Europea.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, volem agrair al grup d'Esquerra Republicana la iniciativa en la presentació de la llei, una iniciativa treballada i consensuada ja en l'anterior legislatura i ara també millorada amb les aportacions d'altres grups que hi donarem suport. També volem fer extensiu l'agraïment per l'esforç de col·laboració amb altres actors implicats, organitzacions sindicals incloses, i els serveis de la cambra per tirar endavant aquesta llei.

Diputades i diputats, els reptes són comuns: la transició ecològica, la crisi climàtica, una renovació econòmica que no deixi ningú enrere i el paper de l'autonomia estratègica d'Europa al món. Reptes comuns, però respostes diferents. I avui escollim. Escollim entre un model de falsos patriotes amb sons guturals de la internacional de l'odi, amics de l'Hongria antidrets d'Orbán, o escollim un model de diàleg i de pau basat en el dret internacional, els drets humans i la llibertat, el pluralisme i la cooperació entre regions globals en la defensa de la democràcia i la prosperitat compartida.

Amb qui estem? Amb Trump i Putin? O estem amb l'Europa unida en la diversitat? Naltros apostem pel segon. Per això, apostem per la creació d'aquest Cos d'Acció Exterior i de relacions amb la Unió Europea. Per quatre raons que ja vaig esmentar. Primer, per responsabilitat, per disposar d'un cos funcional en base a concurs-oposició, que, respectant els principis d'igualtat, mèrit i capacitat, ens permeti seleccionar persones amb els coneixements i les aptituds més idònies per treballar pels nostres interessos.

Segon, per donar sortida i donar compliment als acords d'investidura del president Illa amb els grups parlamentaris.

Tercer, en el marc de la llei. Sí, el nostre Estatut ens dona competències en acció exterior i, sí, la llei d'acció i del servei exterior de l'Estat de 2014 estableix que les comunitats autònomes podem executar polítiques d'acció exterior.

Senyors del PP, avui no els tornaré a recordar lo de l'eisotrofòbia, però vostès li neguen a Catalunya el que li donen a La Rioja. I saben què, senyors del PP? ¿Saben cuándo más se manchó la imagen de España y de Cataluña? Con un señor M. Rajoy y el PP en el Gobierno de la Moncloa. (*Aplaudiments.*)

I, quart, per solidaritat. El moment és complex. Ens hem de corresponsabilitzar. Hem de teixir aliances amb actors estratègics a nivell global i europeu, amb lleialtat institucional. Cooperar i fer-ho en català. És per això que necessitem aquest cos, per comptar amb l'especialització de part dels nostres servidors públics i en l'acció

exterior i de caràcter transversal, un cos d'excel·lència, professional, seriós i rigorós en la seva feina.

Diputades i diputats, per últim, acabo fent referència, de nou, a la intervenció del president del Consell Europeu, António Costa. Afirmava ahir que els punts de vista de la ciutadania han d'arribar a la política europea i que Europa es construeix des de baix. I té raó. Deia també que Catalunya sempre ha estat a l'avantguarda del projecte europeu. I té raó. I, ja per últim, afirmava que la realitat indestructible de la Unió necessita la participació de Catalunya per seguir avançant. Doncs seguim participant de i amb Europa, amb el cost de l'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea. Aportem el millor de casa nostra per defensar els nostres interessos, els nostres valors. Aportem el millor de Catalunya a Europa.

Moltes gràcies.

El president

Sí, el senyor Fernández demana la paraula. Per què em demana la paraula?

Juan Fernández Benítez

Sí, pido la palabra en aplicación del artículo 15, sobre la conducta de los diputados. Y más concretamente sobre el artículo 7 del código de conducta de los diputados. Hoy en el *faristol*...

El president

En quins termes? Desenvolupi-ho una mica més.

Juan Fernández Benítez

Lo voy a explicar ahora mismo. Hoy, en micrófono, el señor representante de Esquerra Republicana ha llamado a nuestro partido «antidemocrático», diciendo que nosotros no estamos de acuerdo con que esté este Parlamento abierto, que esta sede de la democracia..., no esté abierto. Y, sobre todo, que los queremos muertos o en la cárcel, ¿no? Y no vamos a consentir, desde el Partido Popular, que se llame antidemocrático a un partido que nació en 1989. Y quizá Esquerra Republicana tiene que dar más explicaciones de lo que pasó hace cincuenta o sesenta años. (*Remor de veus.*) Pero, en todo caso, esto es lo que...

El president

No, no entrarem en la dinàmica...

Juan Fernández Benítez

Disculpe, disculpe. Esto es lo que ha transmitido en los micros y ahora vengo a explicar lo que ha pasado después. Después, el diputado se ha dirigido a un diputado de mi grupo y le ha dicho que, si no estaba de acuerdo, saliese a la calle para hablar con él. Y no vamos a permitir, desde mi grupo, actitudes de matones en este Parlamento. (*Remor de veus.*) Sobre todo porque nosotros y todos tenemos que defender la dignidad de este Parlamento.

El president

Queda expressat. No sé si algun diputat d'Esquerra Republicana vol intervenir. (*Pausa.*) En qualsevol cas, ho trasllada, en queda constància en l'acta d'aquesta sessió i saben que sempre tenen accés a la Comissió de l'Estatut dels Diputats per tal de tramitar queixes en aquests termes.

Els deia que, a continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Vostès, sincerament, creuen que el PSOE votaria a favor d'aquesta proposta si beneficiés les aspiracions nacionals de Catalunya? Creuen sincerament que el senyor Duch, que sempre s'ha manifestat a favor dels interessos d'Espanya, votaria favorable-

ment a aquesta proposició si tingués el més mínim indici o sospita que podria contribuir a internacionalitzar novament el conflicte català?

Crear un cos de delegats i funcionaris que ens representin a la Unió Europea i davant de la resta del món, sense sortir del marc competencial ridícul que ens permet la Constitució espanyola, és absurd. I respon més a l'objectiu de repartir-se càrrecs que a la voluntat de defensar internacionalment la causa de Catalunya. Com a independentistes no podem pas estar-hi d'acord.

Tampoc farem costat, evidentment, al PP ni a VOX en el seu intent de minvar la representació exterior dels catalans o de diluir les reivindicacions del nostre poble sota els interessos i pretensions de l'Estat espanyol. Aspirem, com a catalans, al ple reconeixement de la nostra existència nacional i apellem al nostre dret inalienable de representar-nos, sense intermediaris ni ingerències, davant del món.

Però crear un cos d'acció exterior sense credibilitat internacional, sense competències efectives, només servirà per reforçar l'autonomisme i blanquejar el règim colonial espanyol. Espanya blocarà i limitarà tota funció que suposi una amenaça per a la seva supervivència com a presó de nacions, utilitzant, si escau, la judicatura per escapar les nostres relacions i oportunitats. Què en traiem de forjar noves estructures burocràtiques sense incidència real, sense objectius concrets i abastables que ens menin de nou a la internacionalització del conflicte català? Potser justificaran sous i càrrecs, però no visibilitzaran pas la lluita del nostre poble.

Els senyors Puigdemont, Puig i Comín també havien d'internacionalitzar el conflicte. Se'n recorden? Quants diners de la caixa de solidaritat i d'aportacions privades i anònimes han servit per finançar la farsa? I, total, de què ha servit? Un piula editorials periodístiques sense sentit d'estat, com si encara treballés a *El Punt*; l'altre amb prou feines piula, i el darrer va malgastar els fons de solidaritat de forma fraudulenta i esperpèntica. A això ha quedat reduïda la nostra causa. N'estem tips, de simbolismes, de cases de la república que serveixen d'hostal a qui ha investit el Govern espanyol; tips de malgastar fons públics perquè puguin solucionar la vida a quatre amiguets.

Les esmenes presentades per la sucursal del PSOE que opera a Catalunya no només modifiquen el títol de la proposició, sinó que esmenen funcions amb les que vostès pretenien dotar el cos. S'empassaran aquesta rebaixa com si res? Sí, i tant que se l'empassaran! S'empassaran tants galàpets com faci falta per obtenir mesades i cadires. Quin greu haver confiat en tots vostès. Quin greu haver dipositat a les seves mans el futur dels nostres fills. Han perdut tota credibilitat, però Catalunya hi ha perdut molt més. I no ho recuperarem malgastant fons públics sota governs espanyolistes, ho recuperarem dipositant seny i ordre dins les urnes.

El president

Acabades les intervencions, procedirem ara a les votacions.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Abans de començar les votacions, els he de fer avinent que el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ha retirat l'esmena número 17 del dossier del Ple; que s'han presentat tres esmenes transaccionals, una del Grup Parlamentari de Junts i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sobre l'esmena número 6, i dues del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari Comuns i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. La primera, sobre les esmenes número 12 i 13, i la segona, sobre l'esmena número 3 del dossier del Ple, de manera que es votaran directament i per separat les esmenes transaccionals. I que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya també ha presentat una esmena tècnica, que també es votarà per separat.

En primer lloc, doncs, votem les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la... *(Veus de fons.)* Sí, demana la paraula? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)* Molt bé. Disculpin. *(Remor de veus.)*

Doncs ho torno a repetir, en primer lloc, votem les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la votació.

(Remor de veus.) No va? *(Pausa.)* Doncs teòricament hauria d'anar.

(Pausa llarga.)

Com que hi ha hagut dificultats, si els sembla, tornarem a votar, perquè hem canviat la pantalla de control i hi ha alguns desajustos i ara hem de ser capaços... *(Pausa.)* Ara. Molt bé. Aquesta votació té un punt de malignitat.

Tornem a votar l'esmena a la totalitat. I ara ja ho farem amb els termes ordinaris i habituals.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

És inaudít. Disculpin. *(Veus de fons.)* Sí. Avisem els serveis tècnics de la cambra.

(Pausa llarga.)

Estem fent una prova.

(Pausa llarga.)

Ho provarem per tercera vegada.

Comença la votació... *(Remor de veus.)* Comença la votació –ara sí. *(Alguns aplaudiments.)*

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 109 vots en contra, 25 vots a favor i cap abstenció.

Hem canviat la pantalla –els explico la raó– perquè des de la presidència nosaltres no vèiem la persona que intervenia i ho havíem de fer a través de la pantalla. Hem reduït la pantalla; d'aquesta manera, la vicepresidenta i jo mateix, en el moment que dirigim el Ple, els podem veure directament i per tant hi pot haver interacció ocular entre el diputat o la diputada que intervingui i la presidència del Parlament. Aquesta és la raó per la qual ho hem fet.

Seguidament, en haver-se rebutjat les esmenes a la totalitat, continuem amb les esmenes a l'articulat.

En primer lloc, votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari Comuns i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. És l'esmena 18 del dossier del Ple.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 72 vots a favor, 25 vots en contra i 37 absències.

Tot seguit votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, que són les esmenes 4, 5, 8, 9, 10, 11, 14, 15 i 16 del dossier del Ple.

Atesa la petició de votació separada que han formulat els grups, votem, en primera instància, les esmenes número 4, 5, 8, 9, 10, 14, 15 i 16.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 97 vots en contra, 35 vots a favor i 2 absències.

Atesa la petició de votació separada que han formulat els grups, iniciem la votació de l'esmena número 11.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 86 vots en contra, 46 vots a favor i 2 absències.

A continuació votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari Comuns i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, que consta com a número 7 del dossier del Ple.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 102 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.

Per acabar, votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, que consta com la número 19 en el dossier del Ple.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 72 vots a favor, 26 vots en contra i 36 abstencions.

Votem ara l'esmena transaccional presentada pel Grup Parlamentari de Junts i pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre l'esmena número 6 del dossier del Ple.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 107 vots a favor, 25 en contra i 2 abstencions.

I ara votarem les esmenes transaccionals presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari Comuns, i el Grup Parlamentari, també, de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Primer ho farem sobre l'esmena número 3 del dossier del Ple.

Comença la votació.

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per 107 vots a favor, 25 vots en contra i 2 abstencions.

Ara votarem les esmenes 12 i 13 del dossier del Ple.

Comença la votació.

Aquestes dues esmenes transaccionals han estat aprovades per 73 vots a favor, 25 vots en contra i 36 abstencions.

Ara és el torn de l'esmena tècnica presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 107 vots a favor, 25 vots en contra i 2 abstencions.

Tot seguit, votem ara les parts del text de la proposició de llei que no han estat esmenades.

Comença la votació.

Les parts del text de la proposició que no han estat esmenades han estat aprovades per 72 vots a favor, 25 vots en contra i 37 abstencions.

I, finalment, d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedim a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa, que inclou les correccions lingüístiques.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat: 72 vots a favor, 25 vots en contra i 37 abstencions.

La proposició de llei de modificació de la Llei 16/2014, de 4 de desembre, d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea i de creació del Cos d'Acció Exterior i Unió Europea de la Generalitat de Catalunya ha quedat aprovada.

(Aplaudiments.)

Proposició de llei de garanties del finançament del sistema educatiu català amb un mínim del sis per cent del producte interior brut per a l'educació (debat de totalitat)

202-00058/13

El vuitè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat de la proposició de llei de garanties del finançament del sistema educatiu català amb un mínim del sis per cent del producte interior brut per a l'educació.

(Remor de veus.) D'acord... Vagin sortint, els que així ho requereixin, amb el màxim silenci.

D'acord amb l'article 140.4 del Reglament, presentarà aquesta iniciativa legislativa la representant de la comissió promotora de l'esmentada proposició de llei, amb un temps màxim d'intervenció de quinze minuts.

Té la paraula la senyora Belén López Sánchez, a qui donem la benvinguda.

(Aplaudiments.)

Belén López Sánchez (representant de la comissió promotora)

Bon dia a tots els diputats i diputades. Bé, com a professora de formació professional d'un centre d'alta complexitat, em fa especial il·lusió que la meua primera intervenció al Parlament de Catalunya, que no hi havia estat mai, la veritat, sigui per defensar aquesta iniciativa legislativa popular que té com a objectiu últim la millora d'una manera substancial del nostre sistema educatiu. Des d'aquí, traslladar un agraïment a totes les entitats i persones que han fet possible la ILP que ens acompanyen avui aquí, també.

I, en primer lloc, vull posar en valor aquest exercici de democràcia directa que estem fent avui aquí i que té un valor per si mateix, més enllà del contingut de la pròpia ILP, que és molt important i que intentaré explicar breument.

I crec que és important aquest acte de democràcia directa que fem avui aquí perquè estem en un moment de qüestionament dels propis sistemes democràtics i avui aquí és la prova viva, pràctica, quasi material, quasi tàctil, de que aquells que no tenim poder, aquells que no tenim veu, podem ser una part activa i decidir en la construcció de la societat que volem a través dels mecanismes que ens dona la democràcia, com aquesta iniciativa legislativa popular.

Bé, qui som? Qui som les persones que presentem aquesta iniciativa legislativa popular? Doncs som, d'una banda, Comissions Obreres de Catalunya, conjuntament amb més de cinquanta entitats lligades al món educatiu i social, que hem aconseguit unes 57.000 signatures i que tots els ajuntaments de Catalunya de més de cent mil habitants la recolzin, que més de cent cinquanta consells escolars i el Consell d'Educació de Catalunya hagin donat suport a la iniciativa legislativa popular per una llei de garanties de finançament del sistema educatiu català. Per tant, és una mobilització social i popular sense precedents que expressa una voluntat col·lectiva de situar l'educació com a prioritat del país.

I presentem aquesta iniciativa legislativa popular perquè estem fermament convençudes de dues coses. Estem fermament convençudes que els serveis públics i especialment l'educació són el principal mecanisme de redistribució i correcció de les desigualtats inherents a la nostra societat. Estem fermament convençudes que l'educació és un dret fonamental que ha de ser un espai de resistència i de transformació on es combatin els discursos d'odi, la desinformació i les actituds regressives i es promogui el pensament crític, la solidaritat, el feminisme, la coeducació i el respecte a la diversitat.

Per tant, el nostre objectiu no és només, doncs, reclamar més recursos puntuals, sinó defensar la necessitat d'un pacte social i polític que blindi el finançament educatiu assegurant-ne l'estabilitat i la suficiència.

Mira, deixeu-me que citi un parell de dades sobre l'estat del finançament del sistema educatiu, que suposo que vosaltres deveu conèixer més bé que jo, perquè sou parlamentaris, però us situaré algunes dades que crec que són molt explicatives.

L'educació a Catalunya ha estat infrafinançada estructuralment des de fa dècades. La LEC, el 2009, ja situava que calia arribar a l'objectiu mínim del sis per cent del PIB per finançar un sistema educatiu en condicions, prenent com a referència els països europeus més avançats.

La despesa pública destinada a l'educació a Catalunya va ser del 3,6 per cent del nostre PIB el 2021, molt per sota de la mitjana estatal i de la mitjana europea, una xifra que ha anat baixant els darrers anys, perquè el nostre PIB ha anat creixent, perquè l'economia ha generat més riquesa, però la nostra despesa no s'ha anat incrementant. Però el que sí que ha incrementat a Catalunya és la nostra població: ja no som la Catalunya dels 6 milions, som la Catalunya dels 8 milions, i aquesta Catalunya és molt més diversa, molt més plural, i, per tant, necessita més recursos per atendre aquest sistema educatiu que volem que sigui puntal a la nostra societat.

I quines han sigut les conseqüències d'aquest infrafinançament? Doncs els «profes» i les «profes» ho vivim cada dia als nostres centres. I tampoc em vull estendre, però vull situar algunes coses, perquè les compartim entre tots i totes. Les ràtios d'alumnes per aula continuen sent les més altes de l'Estat, especialment elevades a l'ESO, al batxillerat i a la formació professional. Però no només és un tema de ràtios. El sistema català, segons la normativa, diu que hauria de ser un sistema inclusiu. Què vol dir això? Això implica la intervenció de perfils professionals molt diversos, que atenguin des de dins i de fora dels centres l'enorme diversitat que tenim a les nostres aules, i aquí la mancança és evident. A les altes ràtios, doncs, hem de sumar la falta de vetlladores, de tècnics d'integració social, de tècniques d'educació infantil, etcètera, etcètera, i molts altres professionals. Aquesta mancança fa que el nostre alumnat amb necessitats especials, amb dificultats d'aprenentatge o en situacions de vulnerabilitat no rebin el suport que necessiten i, a més a més, que aquest sistema inclusiu funcioni amb una enorme sobrecàrrega dels professionals que el sostenen amb una dedicació quasi èpica.

De la mateixa manera, el paper fonamental que ha de tenir el sistema educatiu per al foment de l'ús social del català també queda desdibuixat per la manca de recursos. En un moment de creixement demogràfic, com us deia, amb l'arribada de gent de tot arreu del món, les aules d'acollida són absolutament insuficients per assegurar el dret d'aquestes persones, d'aquests infants –i no només infants– que arriben a casa nostra de conèixer la nostra llengua.

Alhora, l'infrafinançament també afavoreix la precarització i externalització d'un gruix important de l'educació, especialment en sectors com el lleure, l'educació infantil o l'atenció a la discapacitat, i això repercuteix negativament en la qualitat educativa i en les condicions laborals dels i les professionals d'aquestes etapes educatives.

L'infrafinançament també contribueix directament a la segregació escolar –i això jo ho he vist al meu centre. Allà on manquen recursos, cal que les famílies facin aportacions econòmiques, i aquestes no han parat de créixer i dupliquen la mitjana europea. Per tant, les diferències econòmiques, les diferències de classe, si tens més diners o no més diners a casa teva, es tradueixen en els centres en desigualtat d'accés a recursos i a oportunitats educatives.

I, per últim, l'infrafinançament de les universitats públiques catalanes també ha suposat un deteriorament de les condicions laborals dels professionals de les universitats, i també ha fet minvar la qualitat en la recerca, la internacionalització de les nostres universitats i la transferència de coneixement a la societat.

I tot això acaba desembocant en unes dades que tots i totes coneixeu prou bé, que és que els resultats educatius a Catalunya estan estancats, per no dir que van a la baixa. Catalunya continua tenint una taxa d'abandonament escolar prematur molt per sobre de la mitjana, del 13,7 per cent, i, per tant, situa els nostres alumnes cada cop més lluny dels resultats que s'obtenen al nostre entorn.

Davant d'aquesta situació, què és el que presentem? Doncs presentem una proposta de país, presentem una llei de garanties del finançament del sistema educatiu. Les entitats i la ciutadania que hem portat aquesta iniciativa aquí al Parlament volem que a Catalunya l'educació tingui garantit el seu finançament de manera estable. I és per això que proposem que Catalunya tingui una llei de garanties de finançament de l'educació que ens permeti passar d'un marc mental i econòmic conjuntural a un d'estructural. Aquesta llei que proposem vol establir un pla nacional de finançament del sistema educatiu català que permeti, en quatre anys, assolir el sis per cent del PIB i equiparar-nos als països del nostre entorn. Aquest pla, proposem que s'executi en dues fases: la primera, en dos anys, que tindria com a objectiu recuperar el diferencial negatiu d'inversió respecte a la mitjana estatal, i un cop assolida aquesta fita s'iniciaria la segona fase, també de dos anys, que hauria de permetre arribar i consolidar un mínim del sis per cent del PIB destinat a l'educació.

I tot això per què?, per què volem aquests recursos? Doncs mireu, a la iniciativa legislativa popular, al text, nosaltres fem una proposta de mesures, perquè nosaltres tenim un model d'educació i de societat; estem defensant uns recursos perquè tenim una proposta. I no les vull enumerar, perquè crec que seria molt llarg, però responen a tres grans objectius a què nosaltres pensem que hauria de respondre l'educació a Catalunya.

I aquests tres grans objectius són que l'educació catalana s'ha de convertir en el pilar fonamental per garantir la igualtat d'oportunitats de totes les persones que vivim a Catalunya, ha de ser el pilar fonamental per garantir la igualtat d'oportunitats. Això vol dir fer realitat l'escola inclusiva –entre d'altres, eh?–, vol dir també lluitar contra la segregació escolar i vol dir també implantar la coeducació.

El segon gran objectiu que pensem que ha de complir el sistema educatiu català és garantir l'accés i promoure la formació al llarg de tota la vida. Això vol dir, entre d'altres coses, universalitzar l'etapa del zero a tres, que hi hagin places suficients de formació professional i fomentar l'escola d'adults en un moment en què està arribant gent de tot arreu, amb diversitats i necessitats educatives varies, i que, per tant, és important fomentar aquesta escola d'adults.

I el tercer objectiu és que l'educació catalana ha de ser un espai que generi llocs de treball de qualitat i on els i les professionals ens sentim reconeguts i puguem aprofitar el nostre talent per millorar el país. Això vol dir reduir les ràtios, augmentar els professionals, reversió de les retallades, equitat de les condicions laborals de tots els treballadors i treballadores dels centres sostinguts amb fons públics i formació contínua dels professionals, entre d'altres.

I vaig acabant amb un parell de conclusions. Malauradament, les conseqüències de l'infrafinançament s'han anat acumulant al llarg dels anys i han generat una situació de fragilitat estructural. Si no actuem ara, el risc és que aquestes mancances esdevinguin cròniques i que les futures generacions heretin un sistema educatiu incapaç de donar resposta als reptes socials, econòmics i culturals del segle XXI. Per tant, des de la comissió promotora i tota la gent que ha signat, demanem als parlamentaris entomar el compromís de fer del finançament de l'educació una aposta de país i, d'aquesta manera, decidir quin model social volem.

Perquè, no ens enganyem, una societat es defineix per dos coses, només: per com cuida i per com educa, només per aquestes dues coses. I només hi han dos models de societat i dos models d'escola, que són contraposats, o un o l'altre: una societat on regeix la llei del més fort, l'individualisme i la competència i on la socialització, és a dir, l'educació, es construeix en base al contrari i a la diferència i dona lloc a l'exclusió i l'odi, o un model de societat on ens cuidem els uns als altres, des d'allò públic i comunitari, on tenim clar que cooperar i no deixar ningú enrere ens fa millors i més forts, una societat que educa en la tolerància, el respecte i la llibertat i que fomenta que tothom desplegui la seva essència i les seves potencialitats.

Des de la comissió promotora i totes les persones que han signat aquesta ILP, tenim clar quin és el nostre model de societat i sabem quin paper transcendental juga l'educació en la configuració d'aquesta. Per tant, emplaceм tots aquells i aquelles que comparteixin amb nosaltres aquest model de societat que donin recorreut i aprovin aquesta ILP.

I deixeu-me acabar amb una cita de la Malala Yousafzai: «Un infant, una mestra i un llapis poden canviar el món.»

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyora López Sánchez. A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyors consellers, senyors diputats, senyors promotors de la ILP i públic acompanyant, molt bon dia. La educación debería estar garantizada mediante los poderes públicos a través de los recursos suficientes para sostener un sistema educativo de calidad y universal; esto debería ser así. Y, si realmente queremos una sociedad del bienestar, nuestro sistema educativo tiene que ser excelente, porque solo así se podrán formar los mejores profesionales para sostener esa sociedad del bienestar en todos sus ámbitos: en la sanidad, en la cultura, en la educación, en la justicia, en la economía... Solo así la educación puede ser un ascensor social, el ascensor social que siempre había sido la escuela y que ahora no lo es, por desgracia. Y solo así se puede conseguir, por lo tanto, una sociedad justa.

Por lo tanto, el Estado y la Generalitat deben promocionar todos los modelos educativos, todos los sistemas educativos que contempla el sentido común, la ley natural y la Constitución, a saber: el modelo público, privado, concertado, mixto, diferenciado, laico, religioso, bilingüe, en una lengua o en otra. Y debe hacerlo respetando la libertad de las familias de elegir el modelo educativo –que, vuelvo a repetir, está refrendado por el ordenamiento jurídico nuestro– y tiene que hacerlo en igualdad de condiciones, porque, si no, no serían realmente libres. Y, por consiguiente, es una enorme hipocresía simular preocupación por nuestro sistema educativo pero dejar morir colegios concertados.

Y me voy a referir a uno muy concreto; por ejemplo, el Col·legi –l'escola– Sagrat Cor de Gavà, con ciento seis años de historia, dejando a las familias totalmente abandonadas, desamparadas, sin apenas tiempo de reacción. Todo nuestro apoyo a las familias que están afectadas y a los profesores que se encuentran o se van a encontrar en el paro, así como a los miembros del PAS del Colegio Sagrat Cor de Gavà.

La Generalitat rebaja ratios, aunque tenemos las ratios más altas de toda Europa, pero retira conciertos a aquellos centros que considera que son demasiado pequeños. Son excusas –son excusas. Con voluntad política, podría ofrecer soluciones a las familias. Pero no lo hace.

Además, el *model d'escola catalana* actual es un conjunto de escombros, lamentablemente, y me remito a los resultados de las pruebas últimas, pruebas PISA, PIRLS, STEAMs, en comprensión lectora, en matemáticas y en ciencias, que son, pues, los más bajos de España, y el nivel de abandono escolar, que es el más alto –el más alto– de toda Europa.

La educación ha dejado de ser un ascensor social –eso ya lo sabemos, por desgracia–, y por culpa de todos aquellos partidos que desde hace dieciséis años están gobernando la Generalitat y que tienen, por lo tanto, responsabilidad política. Me estoy refiriendo al Partido Socialista, a Junts, a Esquerra..., porque han despreciado –han despreciado– la excelencia, la cultura del esfuerzo, una educación en contenidos sólidos, sustituyéndolos por competencias fluidas, emociones, empatía, segregación

psicológica, acadèmica, emocional..., la que provoca, evidentement, la imposició de este sistema de monolingüisme en catalán en la escola. Ademàs, persigue –y ellos lo han hecho posible, estos partidos políticos– las escuelas que no se someten al adoctrinamiento político y de género que impone la Generalitat, y concretamente me refiero, pues, también a la Escola Mare de Déu del Carme de Terrassa; que todo nuestro apoyo, también, ante esta persecución atroz, institucional, que están llevando a cabo desde la Generalitat.

Y, finalmente –y finalmente–, no han fijado un presupuesto adecuado en educación. Por lo tanto, el presupuesto de la Generalitat en educación, actual, que es un 3,5 por cien del PIB, está muy lejos del seis por cien que preconizaba y que establecía la LEC en 2009. La Generalitat tiene otras prioridades, ¿eh?: 150 millones de política lingüística anuales, 300 millones a TV3, 100 millones de euros en acción exterior... Y, por si fuera poco, estamos en abril del 2025 y todavía no tenemos presupuestos; por lo tanto, tampoco se podrá producir un incremento de los presupuestos en educación.

Estamos a favor de exigir el seis por cien en educación, pero esta ILP presenta dos elementos que son antagónicos con la igualdad de oportunidades para todos los ciudadanos. Y me estoy refiriendo a la coeducación, que es un solo modelo de los que contempla nuestro ordenamiento jurídico –contempla otros–, y segrega idiomáticamente, favoreciendo también la imposición del monolingüismo en catalán a través de la inmersión lingüística.

El president

Gràcies, senyor diputat.

En acabar, de conformitat amb l'article 14 de la Llei 1/2006, de la iniciativa legislativa popular, hi ha la possibilitat d'un torn en contra per part dels representants de la comissió promotora, per un temps màxim de cinc minuts.

(Pausa.)

Té la paraula, doncs, la senyora Belén López Sánchez.

Belén López Sánchez (representant de la comissió promotora)

Bé, jo davant d'aquesta intervenció, em remetre a la part última de la meua intervenció quan deia que hi han dos models de societat i dos models d'escola. Clarament, el model de societat i d'escola que vostè i el seu partit defensen no és el de la iniciativa legislativa popular. Com deia, vostè defensa un model de societat i d'escola que és completament contraposat al que nosaltres defensem. Vostè defensa un model de societat i d'escola on regeixi la llei del més fort, l'individualisme i la competència, i on la socialització es construeixi en base al contrari: home/dona, d'aquí/de fora, jove/vell, en la contraposició, en l'odi, en l'exclusió. No és el model de societat ni el model d'escola que defensem nosaltres.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

El senyor diputat, el senyor Acosta Elías, si ho desitja, té un torn de tres minuts per poder respondre a aquesta intervenció de la promotora.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, senyor president. Bé, crec que té uns prejudicis sobre el que nosaltres defensem, potser es deixa endur per alguna part dels grups polítics que són precisament responsables que no s'hagi aplicat encara aquesta obligació de dedicar un sis per cent del PIB a educació, dels pressupostos de la Generalitat a educació. Aquests mentors seus, segurament –no ho sé–, doncs, li han presentat una realitat esbiaixada. Nosaltres el que volem, precisament, és una educació que es converteixi en ascensor social.

Ja li he dit que actualment la nostra escola catalana és un model fallit, però és que no ho dic jo, ho diuen les dades, les dades darrereres, eh? Som líders en abandonament escolar a tot Europa; un 12,5 per cent més d'alumnes de l'escola catalana tenen més abandonament escolar i aquests són els que són castellanoparlants, amb la qual cosa quan parlo de segregació del sistema educatiu català per raó de la imposició d'un monolingüisme en català, doncs, tenim una dada que és molt concreta i molt real. Per altra banda, ja l'hi he explicat, si és que som la regió d'Espanya que ha tingut la pitjor caiguda de ciències, matemàtiques i comprensió lectora. I això ho corroboren, ho expliquen, precisament, els resultats lamentables de les proves PISA, les proves TIMSS, les proves PIRLS. I ja no sé quines dades més puc aportar-li.

Però bé, en qualsevol cas, doncs, nosaltres som partidaris, precisament, d'una educació de qualitat, una educació que fomenti l'excel·lència, la cultura de l'esforç, que formi els nostres alumnes, els nostres fills amb l'excel·lència, sí, és clar que sí. I això s'aconseguirà amb una comprensió lectora adequada, adient, capaç d'entendre continguts sòlids i importants, que després els facilitarà tenir una comprensió de les coses que han d'aprendre. I, per tant, amb aquesta comprensió adequada podran crear-se, doncs, una composició de lloc i podran tenir un pensament crític davant les realitats que han de dominar. I aquests continguts sòlids són els que els donen precisament aquesta possibilitat de fer i de tenir un pensament crític. Perquè sense coneixements, sense continguts sòlids, és impossible parlar de res amb criteri i amb rigor.

Amb la qual cosa nosaltres estem a favor, precisament, d'aquest model educatiu que estigui sostingut amb un finançament adequat, que és aquest sis per cent; però el que no podem contemplar són alguns punts de la ILP, com els que diuen que només a Catalunya ha d'existir un model basat en la coeducació, quan el nostre ordenament jurídic...

El president

Ha d'anar acabant, senyor diputat.

Manuel Jesús Acosta Elías

...en contempla d'altres, com he explicat abans.

I tampoc podem entendre que vostès pensin que el monolingüisme en català ha de ser una realitat a la nostra escola. Això és una injustícia i nosaltres hi estarem en contra, en aquest sentit.

El president

A continuació, passem al torn d'intervenció de la resta de grups parlamentaris per tal de posicionar-se. I en primera instància, per fer-ho, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà, en nom del Grup Parlamentari de Junts.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades i membres que formeu part de la plataforma que avui presenteu aquesta ILP. I, bé, estem davant ja de l'últim tràmit abans de poder començar a tramitar aquesta ILP, si superem aquesta esmena a la totalitat de VOX.

I davant d'aquesta ILP, es demostra la preocupació que existeix per aquest tema i la importància d'aquest. I per Junts això és un compromís que sempre hem tingut amb l'educació. Per nosaltres és una prioritat política, i sabem que tota despesa en educació és una inversió estratègica de futur. Ara bé, no ens podem quedar només amb paraules, sinó que hem de passar als fets, perquè, si no, aquí és d'on plora la criatura. I per això avui estem aquí.

Des de Junts fa temps que reivindicuem, creiem i volem, i reivindicuem sovint que la LEC s'ha de complir del tot. I per fer-ho cal sobretot dues coses: més inversió, per anar-nos apropant als estàndards europeus, i un compromís polític i ferm per desplegar del tot la llei d'educació de Catalunya.

Ara bé, davant d'aquesta iniciativa legislativa popular, voldria fer unes consideracions. Per què hem arribat fins aquí? Tenim clar que partim d'una llei que va néixer

amb un alt consens dins la comunitat educativa, més de 210.000 signatures al seu favor, i un gran consens parlamentari. Però des de la seva aprovació, des del 2009, l'execució d'aquesta llei ha set relativament poca. Degut a què? Doncs potser degut a tres causes sobretot. Primera..., primer, a una època de crisis molt rellevants o bé d'ajustos pressupostaris que han impactat durament en el nostre país.

Una altra que també cal tenir present i que sovint a vegades som pocs els que ens queixem i que ho reivindicuem és el problema que té el país amb el dèficit fiscal. Dèficit que perjudica a tots els catalans i que sense ell, sense aquest dèficit, podríem triplicar el pressupost del Departament d'Educació. Segur que el Govern actual ara cada dia n'és més conscient, d'aquest dèficit.

I tercer, per descomptat, una altra causa són les decisions polítiques dels governs al llarg del temps, que han fet que aquest desplegament hagi anat a un ritme lent, massa lent.

Resultat de tot això, aquest incompliment, la lentitud, els problemes actuals del sistema que no s'acaben de resoldre, ha portat aquest moviment popular que amb la seva iniciativa vol impulsar, empènyer i exigir aquest compliment de la llei. I des d'aquí agraïm la feina de la plataforma per arribar fins aquí i que avui presenteu aquesta iniciativa amb un doble objectiu. Primer de tot, que es compleixin els acords de la LEC sobre el finançament del sistema educatiu i a la vegada que aquest tant per cent dedicat al PIB de Catalunya cada cop s'assembli més als estàndards europeus.

Sabem, però, que si hi hagués hagut un compromís polític ferm al llarg dels diferents governs, amb un desplegament total de la LEC i s'estigués executant del tot, potser no s'hauria creat la necessitat d'una nova llei per fer complir la llei vigent; potser fins i tot amb un gran acord de país renovat i amb un compromís polític conjunt vinculant de tot l'arc parlamentari per dur a terme aquesta execució total de la LEC, potser ja no hauria sortit la necessitat d'una nova llei. Perquè, com recorda la mateixa ILP, ja s'estableix a la disposició final segona de la LEC quin ha de ser el finançament general del sistema educatiu català.

Ara bé, som aquí i la realitat és tota una altra. I és evident que el compromís inicial no s'ha complert. Per això, degut a aquest incompliment, la conseqüència és aquesta ILP, amb la seva pertinent i legítima demanda de finançament. Nosaltres corroborem, com diu la ILP, que cal complir amb el finançament i incidir sobretot en un finançament universal per a tot el servei d'educació de Catalunya.

Però també ens agradaria fer dues reflexions més. Una que ens preocupa, que el fet que no s'hagi complert una llei, i que no s'està complint, la solució sigui una altra llei. I l'altra, que des de Junts vetllarem que aquesta nova proposició de llei no serveixi per tocar o canviar la llei d'educació de Catalunya ni canviar les seves prioritats.

Com a conclusió, tot i així, nosaltres, amb una clara voluntat d'escolta i de defensa del dret de participació, votarem a favor que es tramiti aquesta proposició de llei pel bé de l'educació i pel bé del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Consellers... L'educació és un dret fonamental que ha d'estar garantit per sobre de qualsevol conjuntura econòmica i de qualsevol canvi polític; és l'eina més potent per garantir el progrés col·lectiu, l'equitat i la llibertat real en societats que aspiren a ser democràtiques, cohesionades i justes. Per això cal que l'educació sigui una prioritat sostinguda de país. Això implica garantir una inversió pública suficient que asseguri una educació de qualitat per a tothom, independentment del seu origen o condició social.

La LEC ja recull un objectiu compartit: arribar a una despesa pública en educació del sis per cent del PIB. No és una xifra simbòlica; és un llinar de referència que situa Catalunya al nivell dels països amb millors resultats educatius. Suposa assegurar recursos humans i materials suficients, consolidar programes d'inclusió i igualtat, millorar les infraestructures escolars i garantir condicions laborals dignes per als equips docents.

Aquesta iniciativa legislativa popular, per tant, és una oportunitat per reforçar aquest compromís. Cal reconèixer, volem reconèixer el valor del treball impulsat per la societat civil per portar el debat al centre de l'agenda política. Per tant, un agraïment a l'àmplia mobilització social que heu promogut la iniciativa i que avui ens acompanyeu.

Actualment, la inversió total en educació a Catalunya representa un 4,2 per cent del PIB. Això suposa una distància d'uns 4.000 milions d'euros respecte de l'objectiu del sis per cent. Els esforços realitzats per les diferents administracions han permès avenços importants en els darrers anys, però la inversió continua essent insuficient i desigual. Mentre que la Generalitat hi destina prop del vint-i-u per cent del seu pressupost total, els ajuntaments hi dediquen un nou per cent, amb desigualtats territorials, però, en canvi, l'Estat només hi aporta un 1,5 per cent del pressupost, cosa que limita seriosament la capacitat de tot el sistema global.

Venim d'una dècada marcada per les retallades i per l'infrafinançament. Durant anys, el sistema educatiu va patir una cronificació de mancances estructurals que encara avui arrosseguem: precarietat laboral al sector docent, abandonament de l'etapa zero-tres, regressió en els plans d'entorn o bretxa digital. Revertir aquest dany ha estat una tasca lenta, però la voluntat de recuperar la inversió educativa ha estat clara en els darrers pressupostos, amb un increment sostingut i orientat a l'equitat, la inclusió i l'educació postobligatòria.

A més, la capacitat de creixement pressupostari de la Generalitat està molt i molt limitat per l'actual sistema de finançament. Sense una reforma d'aquest model que permeti més marge d'inversió, per tant, sense la clau de la caixa, serà molt difícil assolir aquest sis per cent.

Però per assolir aquest objectiu, pensem que calen tres condicions estructurals. La primera, la col·laboració efectiva de totes les administracions. Cada institució ha d'assumir les seves responsabilitats i fer-ho amb corresponsabilitat. L'Estat ha de garantir finançament del sistema; les administracions locals han de comprometre's amb criteris comuns, i les diputacions també han de contribuir-hi.

La segona, una reforma profunda del model de finançament autonòmic. Sense sobirania financera no hi ha una sobirania educativa real. La Generalitat necessita més marge d'inversió si volem créixer en educació sense sacrificar altres àmbits socials que també són essencials.

I la tercera, un gran acord de país. Cal una estratègia consensuada sobre com es desplegaran aquests recursos, què prioritzar, com garantir-ne l'impacte i com fer-ne també un seguiment que sigui transparent.

Ara bé, no tot es pot mesurar en percentatge del PIB, pensem. També cal posar el focus en indicadors com la despesa per alumne, que a Catalunya ha crescut un vint-i-set per cent entre els anys 2014 i 2020, o la despesa *per capita*, encara per sota d'altres comunitats com Euskadi. Aquests indicadors ens ajuden a entendre l'esforç real fet per les administracions, més enllà d'aquestes dinàmiques macroeconòmiques.

Bé, en definitiva, invertir en educació no és una despesa, és una inversió estructural en el futur del país. Una educació ben finançada genera oportunitats, cohesiona la societat i prepara les futures generacions per als reptes globals. Fer del sis per cent una realitat no és només un compromís legal, és un exercici de responsabilitat institucional col·lectiva. Per tant, ara és el moment d'assumir aquest repte amb valentia.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputats... Bon dia i moltes gràcies per l'exposició que ha fet la representant de la plataforma de la iniciativa legislativa popular. I, bé, avui encetem aquest debat per reclamar una cosa tan bàsica com que la Generalitat compleixi la seva pròpia llei i que inverteixi el sis per cent del producte interior brut a l'educació de Catalunya.

Dins d'aquesta iniciativa legislativa popular, hi ha coses que el Partit Popular compartim més i d'altres que compartim menys, però el que volem és debatre aquesta iniciativa i que pugui continuar el seu tràmit en aquest Parlament. El que és evident és que la culpa de que no hi hagi aquesta inversió és dels governs de la Generalitat, que han fet bandera més de la propaganda i han oblidat el que sí que transforma la vida de les persones, l'educació. L'educació és un dels pilars fonamentals d'una societat democràtica i lliure. I, tanmateix, ha estat durant molts anys pràcticament desapareguda de la prioritat pública. Potser ha sigut aquest silenci el que ha fet que el sistema educatiu català estigui com està avui en dia.

I és que els resultats parlen per si sols. El quaranta-quatre per cent dels alumnes de segon d'ESO no superen les competències bàsiques. Els resultats en llengua catalana a les proves diagnòstiques són els més baixos des de 2012, i els alumnes catalans són, segons els estudis, els que tenen més desafecció escolar de tot Espanya. I davant d'això, què és el que ha fet el Departament d'Educació? Res. Bé, sí, ha fet veure que no passa res i ha posat les mans als ulls carregant sempre la culpa a Madrid, a PISA, als mestres, als planetes o a qui sigui. Però afrontar els problemes de veritat? Això mai. I, mentrestant, el sistema s'enfonsa.

L'última enquesta sobre el professorat de l'escola pública és molt clara: la meitat dels docents han patit situacions violentes a les aules, insults i amenaces, però un de cada deu ha viscut agressions físiques. El seixanta per cent dels professors afirmen que l'autoritat no existeix a l'aula, que l'alumne no els respecta. El quaranta-cinc per cent dels docents afirma que l'alumnat té mala situació psicològica i que la seva..., nou de cada deu no han rebut formació específica per gestionar la convivència a l'aula. Així, és normal que quatre de cada deu professors mostrin desafecció per la seva professió.

Sí, necessitem més inversió. Per moltes raons: per reduir les ràtios dels alumnes per aula; per incrementar el nombre de docents; per dotar els centres de personal qualificat en psicologia, necessitats especials i reforç escolar; per garantir la xarxa d'escoles infantils de zero a tres anys, gratuïta i universal, tal com fa el Partit Popular en moltes comunitats autònomes on governa, i per acabar amb els prop de mil barracons que encara hi ha a Catalunya.

Ara bé, no es tracta només de gastar diners, sinó de gastar-los bé. I aquest Govern ha demostrat que no sap fer ni una cosa ni l'altra. El que sí que sap fer és gastar en propaganda, en estructures duplicades i en projectes ideològics. Per això diem «sí» a la inversió del sis per cent, però també diem «no» a continuar amb aquest model fracassat, aquest model on l'escola esdevé un espai d'entreteniment; on s'imposa la ideologia educativa, que menysprea el coneixement i que converteix el docent en pràcticament un animador sociocultural; on es destrueix l'autoritat del mestre i després es pregunta a tothom per què no hi ha autoritat a l'aula.

Em vull referir a un fet que posa de manifest una realitat que no podem ignorar: una brutal agressió patida per un nen de tretze anys a un institut de Mataró. Tres menors el van agredir brutalment deixant-lo a terra amb les costelles trencades, un acte de violència gratuïta enregistrat i difós per les xarxes socials. Un dels agressors ja havia estat detingut prèviament per participar als disturbis al barri de Cerdanyola de

Mataró cremant contenidors. Aquest fet no és aïllat, sinó que s'emmarca dins d'un context de creixent violència juvenil i falta de control per part de les autoritats.

És responsabilitat del Govern de la Generalitat garantir la seguretat dels nostres fills, perquè la seguretat comença a les aules. La convivència no és possible si no respectem les normes i els valors de la societat. Els que venen al nostre país, que rebutgen integrar-se i que opten per la violència han de ser sancionats i expulsats. Catalunya havia estat referent. Avui estem per sota de la mitjana espanyola i de l'OCDE. I no pas per manca de capacitat del nostre alumnat ni del nostre professorat, sinó per manca de lideratge, manca de responsabilitat i excés d'ideologia.

Per això continuarem defensant el sis per cent. Perquè comença a ser hora de que l'educació torni a ser una prioritat real i no una paraula buida a tots els discursos. I perquè els nostres fills es mereixen una escola millor, una escola d'excel·lència i no de resistència.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots, i en especial una benvinguda a totes les persones que formen part de la comissió promotora d'aquesta ILP, perquè l'educació del nostre país tinga un finançament digne i pugui garantir equitat, igualtat i qualitat a totes i a tots.

Nosaltres pensem que un sistema educatiu públic, robust, sòlid, amb recursos, és un pilar essencial de la democràcia, i per això jo crec que avui no només vos hem d'agrair aquesta ILP, sinó que tenim l'obligació de donar-li suport, no només perquè així ho diga la llei d'educació de Catalunya, sinó perquè necessitem superar anys de retallades, d'improvisacions i d'infrafinançament que ens han portat a un sistema educatiu que està marcat per la desigualtat, pel baix assoliment de les competències i per uns professionals que estan absolutament desbordats i que arriben, fins i tot, més enllà de les seues possibilitats.

Plantejava Jaume Funes en un article de fa uns anys, però que jo crec que està de plena actualitat, diversos dilemes sobre l'escola. I jo avui vull recollir-ne alguns. Jaume Funes deia així: «Una escola per a alguns o una escola per a tothom?» Doncs si volem una escola per a totes i per a tots, això ens obliga a actuar des dels inicis per a evitar recorreguts escolars fracassats i per a dissenyar una escola on no siguin crònics els desastres socials. Això significa, evidentment, educació personalitzada, amb flexibilitat i amb l'educació inclusiva al centre.

Plantejava també una escola destinada a fer possible i a compensar, una escola destinada a aconseguir allò que l'origen social ha previst per a cadascun de nosaltres. Doncs, evidentment, nosaltres apostem per una escola que es dedica a construir oportunitats educatives que no tothom les té al seu entorn, aquelles que connecten l'alumnat amb el saber i que valoren l'experiència d'aprendre.

I vull fer aquí un especial incís en la necessitat d'una escola compensadora de les desigualtats, perquè el principal determinant, ara mateix, de l'èxit o el fracàs educatiu dels nostres infants i joves és el capital econòmic i cultural de les famílies. Per tant, una escola que no és compensadora, per a nosaltres, és una escola que fracassa. Però diré més, un país que té un terç dels infants i dels joves en situació de pobresa i en risc d'exclusió social també ho és. I, si no, que li pregunten a la plataforma de docents que s'han hagut d'organitzar per donar suport a aquelles famílies, a aquell alumnat que està sent desnonat al nostre país. Sense casa no n'hi ha res. Per tant, les implicacions que té per a un infant perdre la seua llar no només l'afecten a la seua salut; a les seues, evidentment, possibilitats educatives, sinó que també atempta directament contra el dret a la infància.

Plantejava Funes, també: una escola sota un model únic o amb capacitat de fer un aprenentatge personalitzat? Doncs sabem que els dos grans reptes de l'escola actual són la desigualtat i la diversitat. Per tant, caldria aclarir com l'organització, les metodologies, les didàctiques, els agrupaments i les tutories consideren, atenen, responen a la realitat vital, cultural, econòmica i social diversa dels nostres infants i dels nostres joves, a diferència d'alguns, que l'única cosa que volen i que promouen és la segregació, ja siga per sexe, per classe social o per religió.

Una escola per a ser només un o per a conviure? Doncs n'hi ha alguns que pensen que l'escola va d'un aprenentatge individual, malgrat que siga en un espai col·lectiu, quan l'escola ha de ser un espai per a la convivència. Bona part dels aprenentatges es fan des de la cooperació i no es pot ser persona sense descobrir l'altre en la seua diversitat. Per tant, els discursos masclistes, xenòfobs, aquells que fan bandera de la fòbia davant les persones LGTBI, l'única cosa que demostren és odi, és por i és ignorància.

Una escola pensada en funció de les necessitats del mercat o una escola que fa possible que siguem persones amb competències per a viure i conviure? Saben el que pensem. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I, per últim, una institució privada o pública? Doncs defensaré tantes vegades com calga que l'escola no pot estar en mans del mercat ni d'institucions amb interessos de grup.

I vaig acabant, president. Tots aquests dilemes que ens plantejava el Funes, aquesta escola que acompanya, que personalitza l'aprenentatge, que és superadora de les desigualtats, l'escola de la diversitat i de la inclusió, la que és palanca de transformació i la que reconeix els seus professionals com cal no pot créixer si ha de pidiar recursos, si està sotmesa a la improvisació, si qüestiona en cada moment els seus professionals i els té en condicions precàries i amb sobrecàrrega de feina i si cada vegada se li exigeix més, però se li reconeix menys. Aquesta escola només pot créixer, l'escola bona, si és una gran prioritat de país. I això vol dir, com avui reclama aquesta ILP, com a mínim aquest sis per cent del PIB pel seu finançament, però també confiança, estabilitat i un rumb clar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, a continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Primer de tot, consellera, volem saludar totes les persones promotores d'aquesta llei i també el públic que ens acompanya.

És una llei que no hauria de ser necessària. Tenim el compromís de la LEC. La LEC ja deia: «En vuit anys, s'ha de situar la despesa en educació en el sis per cent del producte interior brut.» Han passat quinze anys i estem igual o pitjor. I ens hauria de caure la cara de vergonya, sincerament.

Tanmateix, nosaltres agraïm la feina feta, la feina feta pels promotors d'aquesta llei perquè ens permet, d'una banda, ratificar el nostre compromís per destinar el sis per cent del producte interior brut a la despesa en educació i perquè ens permet, també, debatre sobre la situació d'educació i també sobre les necessitats i prioritats que hi ha. La situació, l'hem dit molts cops: tenim un alumnat amb un nivell acadèmic preocupant, unes professionals que estan cremadíssimes i la nostra llengua, totalment arraconada.

I, si parlem de les necessitats i prioritats, nosaltres en situem tres de primordials: abaixada de ràtios, millora de les condicions laborals i retributives de totes les professionals i garantir una educació en català. N'hi han moltes més, però nosaltres posem molt d'èmfasi en aquestes tres prioritats.

Per què? Doncs, per començar, necessitem reduir les ràtios perquè és una mesura universal per garantir una educació inclusiva. Però això no es pot fer sense més professionals, sense més docents, més especialistes, més personal d'atenció educativa. Això és el que ens permetria reduir de forma real, de forma tangible, les ràtios, i no de manera quirúrgica i estètica com estem veient. Hem de reduir les ràtios a educació infantil fins a la meitat i hem de passar, a primària i a secundària, de vint-i-quatre a quinze alumnes i de vint-i-nou a vint. Aquesta és la reducció de ràtios que necessitem. No ho diu la CUP, eh?, ho diuen els professionals. Ho diuen les expertes. Amb aquestes ràtios no tenim professors, docents, educadors, tenim herois a les aules per fer la seva feina.

Necessitem millorar les condicions laborals i retributives de totes les professionals, docents, però també del personal d'atenció educativa i d'administració i serveis. Per què? Doncs perquè tenim la gent cremadíssima i, en particular, les docents ens volen plegar; un terç de les docents ens vol plegar, perquè estan fartes de ser maltractades, perquè no tenen temps de corregir, de preparar, de coordinar-se, perquè són les pitjors pagades de tot l'Estat, i tenim el compromís pendent d'augmentar fins a un vint-i-cinc per cent el seu sou –ho vam aprovar amb la moció de la CUP el passat gener– i, a més a més, ens ho estan reclamant tots els sindicats que tenen representació en la mesa sectorial d'educació.

I, per últim, garantir una educació en català. Això també és fonamental. Necessitem augmentar recursos per tal de garantir la immersió lingüística, per tal de desplegar els projectes lingüístics de centre, en la línia que nosaltres també apuntàvem en el nostre pla de xoc per una educació en català. Més aules d'acollida, per descomptat. Més formació en metodologia immersiva. Si hi ha gent que no sap ni què vol dir, la metodologia immersiva, com l'han d'aplicar? Més fiscalització per part de la inspecció. I volem català a totes les hores, les lectives i les no lectives.

I destaquem aquests tres àmbits, però nosaltres deixem clar que compartim tots els àmbits prioritaris que situa aquesta llei, des de la inversió en infraestructures a la reversió de les retallades. Hem tingut temps, eh?, per revertir les retallades, que ja fa molt temps que es van implementar.

Coeducació; més oferta pública en formació professional, que se l'està privatitzant; garantir l'accés al menjador i al lleure educatiu, o l'aposta per les universitats públiques. Són qüestions que per nosaltres són elementals.

Què hi trobem a faltar? Hi trobem a faltar explicitar que aquest augment de recursos fins a arribar al sis per cent del PIB en educació ha d'estar destinat per la *pública*, exclusivament per l'educació pública. I això ho esmenarem. Per què? Doncs perquè necessitem acabar amb la doble xarxa educativa, que és la causant principal de la segregació escolar que patim. I, per tant, aquí hem d'impedir el tancament de línies a les escoles públiques; hem d'impedir el tancament d'escoles públiques; hem d'internalitzar, en tot cas, aquelles escoles concertades que així ho requereixi la situació actual, i, a més a més, hem d'aprofitar la davallada de natalitat per reduir les ràtios.

Nosaltres no acceptem que haguem de condicionar el sis per cent a aconseguir el pacte fiscal. L'Estat espanyol ens roba i ens robarà fins que aconseguim la independència. També ens roben els amiguets que gestionen els sectors..., els serveis públics de manera privada –d'això no se'n parla tant. Però la feina s'ha de fer ara i aquí –i acabo, president. Diem que la feina s'ha de fer ara i aquí perquè en quinze anys cap dels governs que han passat per la Generalitat ha estat capaç de fer efectiu aquest sis per cent, que sembla que aquí ningú no ha governat, que sembla que aquí ningú no ha facilitat l'aprovació de pressupostos, que no han permès avançar cap aquest sis per cent en educació.

Per tant, si volem tenir la confiança de tot el sector, avui ens hem de comprometre. Quants anys faran falta per arribar a aquest sis per cent? Quina quantitat s'hi destinarà en els propers pressupostos..., l'actual Govern i els seus socis? Parlem clar.

Sí al sis per cent, però sí també a fer-lo realitat, que ja n'hi ha prou de prendre el pèl a la gent.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Que de la bona o mala inversió en ensenyament en depenen en gran part els resultats educatius d'un país és obvi. Països nòrdics referents en matèria d'ensenyament dediquen un 7 i mig per cent del PIB a l'escolarització dels seus infants, mentre que a Catalunya amb prou feines arribem al 3,6 per cent.

La dotació pressupostària de 7.508 milions d'euros supera la dels darrers exercicis, però la desinversió de dècades que s'arrossega de manera crònica i les ràtios elevades a què ens condemna la immigració desenfrenada la fan del tot insuficient.

De què ens serveix millorar el finançament del departament si els diners no es tradueixen en resultats acadèmics? El col·lapse a les aules, la manca de supervisió i d'un model educatiu clar, la pèrdua d'autoritat per part dels docents, la substitució de la cultura de l'esforç per la implantació de l'«aquí aprova i passa de curs tothom» han contribuït al fracàs escolar i a l'empitjorament progressiu dels resultats.

Cal recuperar les competències bàsiques i no introduir el suport tecnològic fins a haver-les consolidat; recuperar el llegir, l'escriure, el càlcul mental, la presa de decisions, la resolució de problemes.

Cal donar opcions i oportunitats pels que volen estudiar i pels que no volen fer-ho; oferir-los entorns diferenciats que permetin que tothom aconsegueixi llurs objectius sense incidir negativament en la resta.

Molta crítica contra la concertada, però els resultats educatius que hi obtenen els alumnes superen, i amb escreix, els de l'escola pública. Per això, molts polítics d'aquesta cambra, de tots els colors de l'arc parlamentari, porten els fills a la concertada o la privada; la pública, la patim la resta.

Aquesta proposició de llei emana d'una iniciativa del sindicat espanyol Comissions Obreres i d'entitats vinculades a l'ensenyament i, pel que sembla, vinculades també al cantó esquerre de l'hemicicle, i es basa en la declaració de París de la UNESCO, que recomana que es dediqui entre un quatre i un sis per cent del PIB a educació. Podem subscriure bona part de les mesures que proposen, com la reducció de ràtios, la reversió de retallades, més finançament per la universitat pública. Però si no ho acompanyem d'un replantejament general del model educatiu, no ens en sortirem pas.

Corre la brama que Catalunya té competències plenes en ensenyament, però no és cert. Les polítiques immigratòries imposades per l'Estat espanyol i avalades pel Govern català, juntament amb la politització dels tribunals que emeten sentències contra la supervivència de la nostra llengua, ens impedeixen implantar un model propi basat en la singularitat i en l'excel·lència. Mai no s'ha aconseguit consensuar un model educatiu estable que sigui grat a docents, alumnes i al conjunt de la societat. No hi ha model.

La manca d'inversió en equipaments, la pèrdua d'autoritat dels docents i les agressions verbals i físiques que se'n deriven, sumades als esforços ingents per incloure milers d'alumnes nouvinguts sense coneixements en cap matèria i sense domini de la llengua nacional catalana, evidencien l'abandonament institucional que pateix el sector.

Sota l'eufemisme «matrícula viva», desenes de catalans veuen com immigrants acabats d'arribar usurpen les seves places i els deixen fora del centre escollit en primera opció. I no et planyis, que encara t'hauràs de sentir dir racista.

Mentre els professors són víctimes del còctel combinat de baixes retribucions, escàs reconeixement i elevat desgast emocional, els alumnes pateixen desmotivació,

desatenció i col·lapse a les aules. Més inversió? Sí, i tant, però que algú agafi el timó, si us plau.

Seny i ordre.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Gràcies, president. Bon dia, conselleres, consellers, diputats i diputades, també als membres de la ILP que avui ens acompanyen, i acompanyants seus també, i segurament a molta gent que ens està veient pel canal Parlament. Bon dia a tothom.

Gràcies, evidentment, al sindicat de Comissions Obreres de Catalunya i a la seva Federació d'Educació per encetar aquest procés il·lusionant, i a tota la cinquantena d'entitats que han acompanyat el propi procés, i a organismes, plataformes, fedataris, voluntaris i voluntàries que avui porteu aquí una iniciativa legislativa popular per promoure un finançament mínim d'un sis per cent del producte interior brut de Catalunya destinat a l'educació al nostre país.

Sempre que surto a parlar en aquest faristol intento posar de relleu la importància que per les polítiques públiques i en concret les educatives té el consens i el pacte polític. Ho faig no per bonisme; ho faig perquè com a Grup del PSC i Units per Avançar estem responenent a una crida social.

Per què els dic això? Doncs perquè si vetllem per l'interès comú de manera lògica haurem de cooperar, perquè avui més que mai pren rellevància la mirada comuna i la resposta a la històrica demanda social de que ens posem d'acord en temes educatius.

Tots els grups polítics que estem avui aquí considerem que l'educació és una gran política transformadora, tothom ho ha dit, i que portem moltes iniciatives a comissions i a plens per la seva millora, però avui és un moviment social que ens reuneix entorn d'aquest faristol parlant del finançament; un moviment social que ha sumat més de cinquanta mil mans i voluntats. Gràcies de nou per aquesta feina que, com ja s'ha dit, és il·lusionadora i també molt gran.

Estem davant de la proposició de llei de garanties de finançament del sistema educatiu català, una iniciativa legislativa popular per garantir la inversió mínima del sis per cent del producte interior brut. Aquesta proposta s'emmarca dins d'un context jurídic internacional i nacional, i recull l'educació com un dret fonamental, reconegut també per la Declaració universal dels drets humans, la Convenció sobre els drets de l'infant i les legislacions espanyoles i catalana.

No és una demanda nova. Els grups polítics, els partits polítics, que també som societat, també portem molts anys treballant i reivindicant que l'infrafinançament del sistema educatiu català, i alguns ingredients més, si m'ho permeten, ens han dut fins aquí, fins a la situació que avui tenim: un sistema que necessita oxigen per moltes bandes. Si volem qualitat educativa, escola inclusiva, escola transformadora i que garanteixi l'equitat, com ja s'ha dit, necessitem més recursos.

El meu grup ha estat sempre lligat, històricament lligat, al convenciment de la capacitat transformadora de l'educació. Som hereus de la Marta Mata. Els presidents Montilla i Maragall van posar en marxa la xarxa d'escoles bressol a Catalunya, en coordinació amb els ajuntaments; es van construir més escoles i instituts per curs que mai i es van posar en marxa els estimats plans educatius d'entorn, amb una dotació econòmica que encara no s'ha assolit.

La inversió per alumne proporcional al pressupost –per percentatge, em refereixo– més alta va ser el 2009, de la mà del president Montilla. Enguany no tenim pressupost. Som conscients de que som un govern en minoria, però tenim uns pactes d'investidura on l'educació té un paper fonamental i molt rellevant.

El compromís del president Illa en tornar els serveis públics al lloc on mereixem ha estat una constant en les seves intervencions i també en l'acció del seu Govern.

El PSC sempre ha reivindicat el sis per cent del producte interior brut per situar-nos en els estàndards europeus, i avui, com no pot ser d'una altra manera, recolzem aquesta ILP, votant en contra també de l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup de VOX.

Estem a favor d'invertir en educació; significa que no ens volem permetre ser els primers de la llista en abandonament escolar, ser els primers de la llista en desigualtat, o en segregació, o en rendiment educatiu. Volem que Catalunya sigui una comunitat autònoma amb una qualitat educativa d'enveja: el sistema educatiu inclusiu, les igualtats d'oportunitats i el prestigi i les condicions laborals del personal docent.

Prop de seixanta mil ciutadans i ciutadanes han recolzat aquesta proposta i centenars d'ajuntaments també –ja s'ha explicat. Per tant, compartim el diagnòstic; parlarem molt del contingut... Evidentment, aquest grup..., bé, considerem... Ha fet una frase que m'agrada molt i volia recordar. Aquest grup som dels que cuiden i dels que eduquen, no?, comparant aquestes dues educacions. Per tant, avui és un dia molt important, compartim l'afirmació, i amb contundència diem que una bona educació és la base d'una societat més justa, més forta, més solidària i molt més pròspera.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara cridarem a votació. Abans, però, permetin-me solemnement d'agrair la presència dels membres de la comissió promotora i de posar en valor que aquest instrument, la iniciativa legislativa popular, potser és un dels instruments més sublims en termes de compromís democràtic i de participació que ha bastit aquest país. Gràcies per aquesta iniciativa i gràcies pel seu compromís amb el bé comú.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Molt bé. Un cop acabat el debat, procedim a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. *(Veus de fons.)* Sí, sí, en soc conscient. Hi ha hagut un petit incident una altra vegada. Doncs, com els deia, procedim a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 107 vots en contra, 11 vots a favor i 14 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn de la proposició de llei ha estat rebutjada, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

(Aplaudiments perllongats.)

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat a la vegueria de Lleida

300-00119/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de mobilitat a la vegueria de Lleida. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Consellera Paneque, el passat 25 de març va tenir lloc un ple monogràfic sobre les incidències a la xarxa de rodalies de Catalunya. Des de llavors s'ha constatat que allò que és nefast encara pot ser pitjor. Vostè i el seu Govern segueixen actuant de manera irresponsable al no exigir responsabilitats a Renfe i Adif, esdevenint còmplices directes del menyspreu a les persones usuàries dels serveis a Catalunya.

Avui mateix, hi ha un titular al diari *Segre* que diu: «Enèsim matí de retards en l'alta velocitat per dos noves incidències.» Però és que avui el meu grup parlamentari vol anar una mica més enllà, recordant que la xarxa ferroviària no arriba a la Catalunya sencera o que, si ho fa en alguns llocs allunyats de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, ho fa de manera testimonial i encara més deficitària, i que les alternatives deixen molt a desitjar. Per tant, avui, amb aquesta interpellació, volem posar en evidència la realitat en termes de mobilitat, així com alguns dels greuges manifestos de la vegueria de Lleida; una vegueria formada per sis comarques –el Segrià, Garrigues, Pla d'Urgell, Urgell, Noguera i la Segarra–, una vegueria on hi vivim 376.000 persones, un 4,7 per cent de la població de Catalunya, ocupant i cuidant el disset per cent de la superfície del país.

La Catalunya sencera ha de garantir les mateixes oportunitats per a totes les catalanes i catalans visquin on visquin, i les oportunitats depenen de molts factors –serveis públics, habitatge, infraestructures, connectivitat–, factors que ens han de permetre generar oportunitats per evitar el despoblament i aconseguir el tan anomenat «equilibri territorial».

Avui volem centrar-nos en la mobilitat com a instrument per generar dinamisme socioeconòmic i revertir la tendència del despoblament. En aquesta interpellació, situarem el context de mobilitat a la vegueria de Lleida, i, en la moció subsegüent, plantejarem algunes de les solucions per revertir part dels greuges. Aprofito també per recordar que aquest dilluns s'ha dut a terme una jornada per presentar cinquanta propostes per a la millora de la mobilitat en l'entorn rural, sorgides d'un grup de treball impulsat per Arca en el marc del desenvolupament de l'agenda rural. I ja li avanço que en farem un seguiment amb més profunditat a la Comissió de Seguiment de l'Agenda Rural, demanant la seva compareixença per valorar quina és la determinació del Govern per implementar-les. Soc conscient que els reptes de mobilitat a les comarques de Lleida són múltiples i diversos, però en aquesta interpellació li plantejaré els temes de mobilitat a partir de tres eixos, i en la seva rèplica espero que ja pugui respondre algunes de les qüestions.

En primer lloc, el repte del ferrocarril a través de la xarxa de rodalies de Lleida. I aquest punt l'hi posem certament fàcil, perquè la feina ja està feta i consensuada a les terres de Lleida a partir de dos estudis elaborats per Comissions Obreres –que estic segura que ja coneix– i també pels acords assolits pel Govern Aragonès amb el Govern de l'Estat espanyol. Vull posar en valor la feina feta pel Govern Aragonès, que va apostar per la Catalunya sencera i va començar a desencallar temes vitals sobre la mobilitat a les terres de Lleida. El servei de rodalies de Lleida actualment es compon de quatre línies, però s'ha de complementar amb dos línies més, que serien la de Lleida-Montsó i Lleida-Montblanc. El servei de rodalies de Lleida, operat per Renfe, és fruit de l'acord entre la consellera Capella i el ministre Puente, i es va posar en servei entre el febrer i el desembre del 24. Ha permès així disposar d'un total de deu trens per sentit entre Lleida i Cervera i cinc trens per sentit entre Cervera i Terrassa. Aquest és un exemple d'una actuació en mobilitat que permet prendre decisions vitals a l'hora de decidir on vivim, on treballem, on estudiem. Tot i que encara fa pocs mesos que ha entrat en funcionament aquesta ampliació, m'agradaria saber quina valoració en fa i si ja hi ha dades dels increments que es puguin estar produint.

Pel que fa també a la millora dels serveis de rodalies de Lleida, des de la Generalitat, el president Aragonès va reclamar en diverses ocasions al Govern de l'Estat espanyol, atès que és seva la competència, la recuperació dels tres serveis diaris entre Saragossa i Lleida que operaven abans de la pandèmia i, a més, afegir-hi set circulacions al dia entre Lleida i Montsó en cada sentit. Aquesta reclamació, feta també per les diputacions de Lleida i d'Osca, suposaria donar servei directe de ferrocarril a un total de 28.000 persones a la Franja i unes 7.500 a Lleida, tenint en compte Almacelles i Raimat. Ens pot informar sobre alguna novetat d'aquesta demanda?

I l'altre informe que li comentava, de Comissions Obreres, és sobre la xarxa catalana d'alta velocitat d'obligació de servei públic, Catav 2023, on es proposa la creació d'una xarxa catalana de trens d'alta velocitat subjectes a obligació de servei públic amb un increment de freqüències en tot el territori, en unes infraestructures d'alta velocitat que ja tenim i que hem pagat entre totes i tots i a uns preus estables i més assequibles, per contribuir al fet que el vehicle privat deixi de ser la primera opció en els desplaçaments de mitjana distància que es realitzin a Catalunya. La bona notícia és que algunes de les propostes d'aquest informe es poden posar en funcionament de manera immediata, perquè tenim les infraestructures i els trens. La mala notícia és que encara no s'ha fet. Per què? Per manca de voluntat política, simplement. En la proposta d'aquest informe podríem disposar de quinze circulacions per sentit entre Lleida, Camp de Tarragona i Barcelona, tant amb trens purs com amb trens sinergiats, incorporant places sinergiades dels trens AVE, donant compliment a aquesta obligació de servei públic.

I, per tancar aquest primer apartat, crec que és necessari recordar l'ambició d'Esquerra Republicana en la reivindicació de noves infraestructures ferroviàries que ajudin a articular la mobilitat a Catalunya i a garantir l'equilibri territorial. Per a nosaltres, l'eix Transversal Ferroviari seria una infraestructura necessària per millorar el transport de viatgers i mercaderies més enllà de la concepció radial de l'actual sistema. No hi renunciem, i el Govern del PSC tampoc ho hauria de fer.

En segon lloc, i en un context de greus deficiències en la mobilitat ferroviària, és imprescindible apostar pel transport públic a la xarxa viària. Com vostè sap, en aquests moments s'està treballant en la revisió de les concessions dels serveis regulars. De fet, ja vam trobar la feina començada, i ens consta que se segueix treballant. La finalització de les concessions l'any 28 és una molt bona ocasió per tal de fer una sacsejada al sistema. Cal repensar la xarxa de transport públic tenint en compte l'abast territorial, les freqüències, els horaris i la connectivitat entre municipis i les tarifes. Cal veure quina és la realitat social de cada municipi per donar un servei ajustat a aquestes.

No obstant aquesta oportunitat, hi ha un mentrestant que cal gestionar, i des del meu grup parlamentari estem convençuts de la necessitat d'implementar diverses actuacions que hi donin resposta. Li'n detallo algunes: ampliar el servei de transport a la demanda, el Clic.cat, a les quatre comarques que encara no en tenen –Noguera, Pla d'Urgell, Urgell i Segrià–, un servei que està funcionant molt bé i que incrementa el nombre d'usuaris; eliminar l'exclusivitat del transport escolar perquè puguin accedir al servei adults i col·lectius de desplaçament als centres de treball i educació; garantir l'accés en transport públic a l'oferta de cicles formatius a les comarques de Lleida i, més concretament, als cicles que només s'ofereixen en un centre educatiu, i molts cops l'únic de Catalunya. Aquest és un tema clau que afecta directament la decisió dels joves a l'hora de decidir el seu futur professional i formatiu. Consellera, en té constància? Té previst implantar alguna mesura per al curs vinent?

I, en tercer lloc, és evident que les infraestructures defineixen el model de desenvolupament d'un territori, la prosperitat i la seva competitivitat, i no és menys cert que aquestes infraestructures han d'estar dissenyades i posades al servei dels grans reptes socials, econòmics i ambientals d'aquest territori de manera sostenible, com, per exemple, la futura estació ferroviària intermodal del polígon de Torreblanca.

Des del nostre grup hem registrat diverses preguntes sobre l'estat d'alguns projectes d'infraestructures –estem pendent d'obtenir respostes. Faig un breu repàs de les que considerem més rellevants. Quines previsions té el Govern pel que fa a les variants de Tàrraga, Bellpuig, Arbeca, Seròs i Castellsans? Sabem que estan treballant amb l'Ajuntament de Tàrraga per la variant de la C-14, una obra llargament esperada i indispensable. També li volem demanar que s'agilitzi la signatura del conveni de les Garrigues Altes entre la Diputació de Lleida i la Generalitat sobre l'eix

de les Garrigues, entre Castellldans i Torrebesses, el condicionament llargament esperat de la C-53 entre Anglesola i Balaguer.

I, parlant de Balaguer, és l'única capital de comarca de Catalunya que no té ni un quilòmetre d'autovia. Ens consta que la Generalitat ha encarregat un estudi sobre l'opció de convertir la carretera C-13 entre Lleida i Balaguer en autovia, una demanda tant de les institucions afectades com dels agents socioeconòmics. Quina és la previsió del calendari sobre aquest tema?

Un altre punt important. El Govern Aragonès va presentar el programa 2+1 2023-2030 de la xarxa de carreteres de la Generalitat, i en aquest programa s'inclou l'actuació sobre cinc carreteres de Lleida. Som coneixedors que alguns dels projectes, com el de la C-12..., ja s'ha començat a redactar algun projecte. Ens agradaria conèixer quina és la prioritització i la calendarització per a la resta de projectes.

I per acabar aquesta intervenció, li vull recordar també que el mes de juliol del 2023 el Departament de Territori i el Govern de l'Estat van signar un protocol per a construir i millorar un total de setze enllaços viaris de les autopistes AP-7 i AP-2, amb una inversió de 250 milions. Posteriorment, l'octubre del 24, el Govern espanyol va autoritzar la signatura dels convenis corresponents per dur a terme aquesta encomanda de gestió i la transferència de recursos. Tenint en compte que entre aquests enllaços previstos hi ha un nou enllaç a l'AP-2, en concret a Castellldans, ens agradaria saber en quin estat es troba el projecte d'aquest nou enllaç i quina és la previsió de la seva execució.

Bé, en deu minuts és difícil concentrar-ho. Després continuaré.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputada, abans de començar a entrar en detall en algunes de les qüestions que vostè plantejava, li haig de dir que m'ha agradat aquesta aproximació de les diferents modalitats de transport, de mobilitat, que pot haver-hi. Per tant, no fixar-ho..., pel títol, pensava que potser es fixaria només en una modalitat, i, per tant, m'agrada aquesta aproximació. De fet, últimament vaig insistir molt en la idea d'ubicar la mobilitat com un element estratègic del Govern i, per tant, aquesta visió més global. Ara, també li haig de dir que aquesta aproximació m'ha agradat molt.

Jo, reconec –crec– que no he tingut mai cap problema en reconèixer allò que diferents governs anteriors al nostre –i el de Pere Aragonès per descomptat que també– han fet i hi han pogut donar continuïtat. No he tingut mai cap problema en reconèixer la feina feta. Ara, tampoc els problemes van començar el 12 d'agost del 2024. Perquè vostè ha plantejat algunes qüestions que semblava que s'havien espatllat totes a partir d'agost, no?, i que s'havia fet molt bé i a partir d'agost doncs, de cop i volta, rodalies va deixar de funcionar, de cop i volta l'alta velocitat va deixar de funcionar... Vostè sap que aquests són alguns problemes estructurals que requeriran algun temps. Em parlava de les encomandes. Efectivament, aquest va ser un llegat que ens vàrem trobar, que vam continuar, que vàrem poder treballar amb el ministre Puente. Però, clar, això va vinculat a que els projectes estiguin fets, i alguns d'aquests projectes doncs no estaven finalitzats. Per tant, jo crec que cal posar en valor aquesta continuïtat institucional, cal reconèixer la feina de governs anteriors, però, en fi, no em sembla just, diguem-ho així, que llavors, a continuació, dibuixi un escenari com si tot s'hagués espatllat a partir de l'agost del 24.

Però entrem en matèria, i espero donar-li resposta, entre aquests vuit minuts que em queden i la següent, a totes les qüestions que m'ha plantejat.

Xarxa 2+1, vostè en feia esment, xarxa de carreteres. Efectivament, aquest és un programa que estava treballat, que hem volgut impulsar, i, per tant, a partir de... Aquest programa, va començar el seu disseny el 2023. Del 2025 al 2030, el Govern hi destinarà 660 milions d'euros, amb el propòsit de millorar quatre-cents quilòmetres de carreteres i reduir la sinistralitat.

Com les hem prioritzat? –perquè aquesta és una qüestió que ha preocupat alguns alcaldes i alcaldesses. La priorització –a part de l'equilibri territorial, que aquest hi ha estat– ha estat la d'actuar de manera prioritària en aquells eixos viaris on la mortalitat vinculada a xoc frontal fos més important. Aquest ha estat l'element que ens ha guiat a l'hora d'escollir els trams, juntament, com li deia, amb l'equilibri territorial, i que, per tant, hi hagi trams de millora arreu del territori de Catalunya.

Concretament vostè em parlava de la transformació de l'eix de l'Ebre, de la C-12, entre Amposta i Lleida. Aquest és un eix que estructura, connecta Terres de l'Ebre amb les comarques de Ponent i el Pirineu en un tram de cent setanta quilòmetres de longitud. El departament ha inclòs la C-12 entre Amposta i Lleida en aquest programa, com vostè també indicava, una actuació prioritària que en aquest cas vol dir abastar tot l'eix, i bona part d'aquests projectes en aquests moments ja estan en marxa i s'ha licitat el primer tram entre Tivissa i Móra, aquests 8,5 milions d'euros que vàrem poder anunciar no fa moltes setmanes.

Les obres de millora en tot l'eix..., s'anirà actuant en diferents fases, amb una inversió estimada, en la seva globalitat, de 223 milions d'euros. Aquest 2025 sotmetrem a audiència pública el primer tram, entre Alfés i Lleida, i licitar posteriorment les obres, amb una inversió de 14 milions d'euros. Hi ha previsió també de licitar el tram Alfés-Alcanó durant el 2026, amb una inversió addicional a la que li deia ara de 5,4 milions d'euros. I aquest programa 2+1 inclou també altres carreteres a Terres de Lleida, com la C-14, l'L-310, L-311 i C-26.

A la C-14, primera fase, 25-26, d'aquest pla 2+1, s'hi ha inclòs el tram entre Ponts i Vilanova de l'Aguda. La previsió és que el 2027 s'actui a l'L-311 entre Cervera i Tarroja de Segarra. I del període 28-30 hi ha previst actuar a l'L-310 entre Tàrrrega i Guissona, a l'L-311 entre Tarroja de Segarra i Guissona, i a la C-26 entre Balaguer i Artesa de Segre.

Per tant, acabo aquí el bloc de 2+1. El que pretenem..., més enllà de modernitzar la xarxa viària, com li deia, hi ha un objectiu molt principal aquí i que és el que ha prioritzat aquestes inversions, que és el de millorar la seguretat de les persones i, en aquest cas, l'objectiu de reduir en un vint per cent la mortalitat en aquests xocs frontals.

Transport per carretera i estacions de bus, que vostè també me'n feia algun esment. Efectivament, el 2028 acaben les concessions, i això ens dona l'oportunitat com a govern –i aquí hi havia ja treballs previs també– de treballar amb un pla de serveis de transport que integri, com li deia al principi de la intervenció, serveis ferroviaris, carretera, com una única unitat o visió de la mobilitat pública de qualitat.

Estació d'autobusos de Lleida: inversió de 44 milions d'euros. Està en una fase d'obres molt avançada, i la previsió és que entri en servei el primer trimestre del 2026. Aquesta, de fet, és una actuació bastant singular que ha permès també rehabilitar un edifici amb valor històric.

Nova estació d'autobusos de Lleida, al costat de l'estació ferroviària Lleida-Pirineus. Això farà que es pugui convertir aquest pol en un intercanviador modal, on hi haurà presència del ferrocarril convencional –per tant, de rodalies i regionals– amb alta velocitat, amb busos urbans i amb busos interurbans.

El Govern destina també una inversió de 3,8 milions d'euros a l'estació d'autobusos de Tàrrrega, i la previsió és que puguem inaugurar-la els propers mesos.

Inversió inicial també prevista a l'estació d'autobusos d'Almacelles, 1,2 milions d'euros, que en aquests moments està en fase de reestudi, a petició del mateix ajuntament.

Connexions ferroviàries a Lleida, Aragó i Barcelona. Línia Lleida-Almacelles-Montsó-Saragossa –vostès en feia esment també al principi de la seva intervenció. És veritat que la xarxa de rodalies de Lleida no pot ser completa sense aquestes connexions cap a l'Aragó. En aquests moments només hi ha tres serveis al dia entre Lleida i Saragossa. Hi havia un quart servei de connexió en aquesta línia que el territori reclama; de fet, efectivament, com vostè deia, és una de les peticions reiterades, a més a més, per part de totes les institucions, amb l'Ajuntament de Lleida també al capdavant. El Govern de la Generalitat en aquests moments està en converses tant amb el ministeri com amb el Govern d'Aragó per aconseguir el finançament necessari que permeti la seva recuperació.

Connexions ferroviàries amb Barcelona. Les línies ferroviàries regionals de la xarxa convencional d'ample ibèric són poc competitives per connectar Lleida amb Barcelona, i l'únic servei competitiu que podria donar resposta a les necessitats del territori són els serveis Avant d'alta velocitat. Els usuaris es queixen –les plataformes així ens ho han traslladat– de la falta de freqüències, i també de la manca de places.

El primer d'octubre del 2024 se'n va incrementar la freqüència, però es mostra, doncs, francament insuficient. Les plataformes Avant Catalunya, per tant, reivindiquen més freqüències, més places –vostè ho deia– d'obligatorietat de servei públic –aquelles que estan, per tant, subvencionades per l'Estat–, en sinergia amb els trens AVE.

El Govern de la Generalitat coneix perfectament aquestes limitacions, aquestes mancances, estem al cas d'aquestes propostes. I en aquests moments estem negociant també amb el Govern d'Espanya i amb el ministeri per atendre aquestes peticions. Cal tenir present, d'una banda, que en aquest corredor també hi circulen trens d'Iryo i d'Ouigo, però que no paren a Lleida. I, d'altra banda, que a l'estació de Perafort es pot produir congestió, ja que a més del corredor de Madrid s'han de compartir els *slots* amb els trens del sud de Catalunya i amb el Corredor Mediterrani.

En conclusió, per acabar també aquest apartat, la situació que ens hem trobat és francament millorable. I aquí he anotat alguns dels objectius que tenim des del Govern de Catalunya, que tenim per a les Terres de Ponent, per a Lleida, i que passen, per tant, per la millora de freqüències i agilitat de la xarxa, com li deia, tant amb Aragó, amb qui hem de, també, dialogar, amb el Govern d'Aragó, com respecte a Barcelona.

En aquest minut que em queda –llavors puc insistir en algunes de les qüestions o ampliar...–: pla de serveis ferroviaris. Com vostè sap, aquest pla té per propòsit definir la xarxa ferroviària més eficient, i també dissenyada amb criteris de descarbonització, de doblar la demanda de viatgers el 2040 i triplicar-la el 2050, en termes globals, respecte al 2025.

Ferrocarrils gestiona RL1, Lleida-Balaguer; RL2, Lleida - la Pobla de Segur, i aquest 2026 aquesta gestió s'ampliarà a RL3, Lleida-Cervera, i RL4, Lleida-Terrassa. La línia Lleida - Pobla de Segur són 88,9 quilòmetres de via traspasada a la Generalitat el 2005, i que té aquesta nomenclatura des de l'any 2018. Tram Lleida-Balaguer...

Veig..., se m'acaba el temps, diputada, i tinc algunes línies més vinculades a Ferrocarrils. Si li sembla, continuo a la represa. Crec que li he donat resposta a pràcticament totes les qüestions que em plantejava. Si no, ara m'ho diu i puc ampliar-ho en els cinc minuts següents.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies. M'ha anat responent, consellera, però poca concreció de moment, en principi. Per exemple, el tema que m'ha explicat de la gestió de les línies RL3 i 4..., vull dir, parlava de la continuïtat que no té cap problema en reconèixer-la. Gairebé totes les respostes que m'ha donat eren continuïtat de projectes. I això ja era un acord que s'havia de traspasar a Ferrocarrils, l'RL3 i l'RL4, eh? Vull dir que...

Bé, faré un repàs. Pel tema de Lleida i Montsó... Faig un repàs perquè crec que quan parlem d'horitzons de 2030 a 2040 hauríem de parlar d'avui, de la realitat d'avui, no? Per poder arribar a triplicar al 2040, avui hem de fer moltes coses. Per nosaltres les prioritats de mobilitat les veiem com una qüestió de justícia per a la població de la vegueria de Lleida –i per a la població d'altres llocs de Catalunya, però avui parlem de Lleida– i com una qüestió clau per al desenvolupament d'aquestes àrees rurals i, per tant, per al desenvolupament de Catalunya.

Pel que fa a la línia Lleida-Montsó, bé, si té el calendari una mica més concret..., perquè ha dit que sí que s'està treballant, però veig que no hi ha cap compromís ferm.

Pel que fa a la mitjana distància, que, com vostè molt bé ha dit, per a la gent de Lleida és l'única opció viable que tenim per a fer el trajecte de Lleida a Barcelona, i aquestes quinze freqüències..., ara en tenim set. Estem parlant de més que duplicar les freqüències en cada sentit. I aquí li vull posar un exemple, perquè s'entén molt bé el que vol dir tenir voluntat política o no tenir-la.

Per exemple, Toledo, una ciutat de 86.000 habitants, disposa de cent noranta trens a la setmana per a fer el trajecte Toledo-Madrid, amb una oferta de 45.000 places a la setmana. A Lleida, una ciutat gairebé de 145.000 habitants, tenim 101 trens a la setmana per a fer el trajecte Lleida - Camp de Tarragona - Barcelona, amb una oferta de 16.240 places a la setmana.

Si s'apliquessin les mesures proposades a l'informe de Comissions Obreres, podríem disposar de 44.912 places a la setmana; això vol dir triplicar l'oferta actual. Aquesta millora permetria, tal com diuen membres de la plataforma d'usuaris Avant, eliminar aquest estrès constant provocat pel neguit d'obrir l'aplicació de Renfe i veure «tren complet», que dificulta la planificació de viatges i, en definitiva, complica la vida de les persones.

I permeti'm que faci una referència a mi mateixa com a..., que intento agafar el tren: no he pogut acabar cap abonament des de que soc diputada, perquè he trobat trens complets o les freqüències horàries no funcionen.

Respecte al transport públic per carretera, no m'ha contestat sobre el tema del Clic.cat, si té alguna... Crec amb la Noguera s'està treballant per la implantació. A veure com està previst.

El transport escolar, la possibilitat de que no sigui exclusiu, també m'agradaria saber-ne la seua opinió.

I he volgut fer incís en el tema dels cicles formatius perquè, en un país que estem defensant aquesta formació i la manca de professionals més tècnics, tenim cicles que moltes vegades no estan plens, perquè... Per què? Vull dir, hauríem d'analitzar-ho. Alguna vegada pot ser que no interessin, però moltes vegades és perquè no s'hi pot arribar.

Li poso un exemple. Ho vam començar a treballar al Govern republicà, per exemple, amb cicles com a Agramunt, que és el de forneria, pastisseria i confiteria; els que es fan a Guissona, de processos i qualitat en indústria alimentària, cicles que són molt importants per al sector agroalimentari i no s'acaben d'omplir. Però és que, si mires com arribar-hi, no hi ha cap línia entre Guissona i Cervera, i ara se n'ha posat una entre Agramunt i Tàrraga. Per tant, també és un tema important.

Pel que fa a les marquesines i infraestructures de suport a les estacions, li vull posar un exemple molt..., que a vegades no són tant els diners. Per exemple, Montoliu demana col·locar unes marquesines en els dos sentits –ara en té només en un sentit–, perquè el bus, si no, no para, per temes de seguretat, a la tornada. Vull dir, hi ha temes que són de molt fàcil solució.

Pel que fa a les infraestructures, bé, el calendari sí que me l'ha... Les altres variants de Bellpuig o d'Arbeca, si me les pot concretar una mica més.

I acabo. Consellera, garantir l'equitat territorial implica garantir la mobilitat. Només hi ha una Catalunya, i aquesta és sencera. És de justícia que tota la ciutadania de Catalunya tingui els mateixos serveis, visqui on visqui. I, ho repeteixo, el Govern republicà ho va tenir molt clar i va dur a terme accions determinants en aquest

sentit, amb ambició nacional i amb determinació. I una de les proves és la redacció de l'agenda rural i de l'estatut dels municipis rurals, que aprovarem en breu, amb la voluntat de fer realitat aquesta Catalunya sencera, amb tot el que implica. I tant una cosa com l'altra, l'agenda rural com l'estatut, també parlen de mobilitat. I li he fet referència a que justament s'ha presentat un informe amb trenta opcions.

Tampoc..., m'ha parlat de les estacions d'autobusos que ja estaven planificades. No sé si hi ha alguna estació nova...

I, bé, en definitiva, queda molta feina per fer. Nosaltres en vam fer, vostès han de continuar fent-la, i això és el que li demanem: voluntat política i ambició nacional per a millorar la vida de les persones, visquin on visquin.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Ara, per fer la rèplica, és el torn de la consellera, l'honorable Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, diputada. Continuem, a veure si li puc donar resposta.

Lleida-Montsó, que vostè em deia: «No m'ha concretat.» Efectivament, això no depèn només del Govern de Catalunya; efectivament, aquí hi ha d'haver un finançament per part del Govern d'Aragó també, i en aquestes converses estem. Per tant, no li puc determinar exactament un calendari. El que sí que li puc dir és que hi ha tot l'impuls del Govern per tal que això sigui una realitat.

No cal... És a dir, hi ha la seva experiència personal i de molts altres diputats i diputades. De debò que soc perfectament coneixedora de les mancances de connectivitat que hi ha respecte... –connectivitat, freqüències i places–, de Lleida direcció Barcelona, en soc perfectament conscient. Així ens ho traslladen, efectivament, les diferents plataformes, i estem treballant, doncs, per poder augmentar aquestes freqüències i aquestes places.

Respecte al Clic.cat i d'altres connexions a què vostè feia referència, per dir-ho així en global. En totes les noves..., no noves connexions, perquè, és a dir, això haurà de ser a partir del 2018 amb la nova planificació, però sí l'augment de freqüències que estem aplicant a algunes línies concessionades en aquest moment, justament la prioritat que estem aplicant és que estiguin connectades o que tinguin a veure amb la mobilitat, o vinculades en termes de salut, connectivitat amb algun equipament sanitari o precisament que estiguin vinculades a algun equipament educatiu.

Vostè feia esment d'aquesta qüestió i és així, perquè no podem atendre totes les demandes que en aquests moments tenim en el territori. Pensi que estem dedicant en aquests moments per ampliar aquestes freqüències i aquestes, fins i tot, capacitats estem destinant, com li deia, més de 4 milions d'euros de millores de freqüències. Per tant, no podem atendre les necessitats que en aquests moments hi ha i, per tant, hem hagut de prioritzar. I la prioritat precisament és la connectivitat. I veuran que els anuncis que he fet en aquest sentit –l'altre dia des de Blanes o des d'Olot– han estat precisament anuncis vinculats a millores de freqüències que milloren la mobilitat d'estudiants universitaris o estudiants en diferents graus, com vostè en feia esment, o alguns d'ells, és veritat, vinculats a la mobilitat relacionada amb centres de salut.

Continuo amb el tema –perquè m'ha dit que ho havia deixat a mitges i és veritat– de l'RL3. Havíem parlat de tots els serveis vinculats a ferrocarrils. A l'RL3, Lleida-Cervera, en aquests moments hi ha deu circulacions diàries, set de pròpies fins a Cervera i tres de l'RL4 que continuen fins a Terrassa. Aquí hem tingut un increment de demanda de més d'un vint-i-cinc per cent i Ferrocarrils començarà a operar a mitjans del 2026. RL4 Lleida-Terrassa. Aquesta, efectivament, és un exemple de continuïtat. Va començar a funcionar a partir del desembre del 2024. Aquí sí que li haig de dir, vostès ho saben, que varem allargar fins i tot la línia del que havia previst el

govern anterior perquè hi pogués haver aquesta connectivitat i aquesta intermodalitat que des de Terrassa oferia més possibilitats, com dic, de connectar amb d'altres serveis.

Compra de trens. No n'hem parlat, però tots aquests augments de freqüències impliquen també increment de trens. Ferrocarrils ha comprat en aquests moments ja quatre trens per valor de més de 40 milions d'euros i un cost de manteniment, que també ho hem de tenir en compte, per quinze anys de 19 milions d'euros. En aquests moments aquests quatre estan comprats, s'estan fabricant a la factoria de Stadler. I el primer tren s'entregarà a finals d'aquest any 2025 i estaran operatius a mitjans del 2026.

Conveni de gestió per a les estacions de Rodalies de Lleida. Ferrocarrils es farà càrrec de la gestió de les estacions de la xarxa de Lleida. Aquesta també és una qüestió que crec que millorarà, més enllà del servei, doncs l'entorn per als viatgers de les rodalies de Lleida. I a més a més, Ferrocarrils ha acordat també amb Adif la construcció d'una nau de manteniment i taller de trens amb una inversió de més de 9 milions d'euros.

Per tant, aquest és el full de ruta. Jo crec que és un full de ruta ambiciós i amb la possibilitat dels recursos que disposem en aquests moments, no només per Lleida, per Catalunya en el seu global, perquè la connectivitat que millori a les comarques de Lleida efectivament és un projecte important per a la Catalunya tota.

Espero en la moció poder veure la concreció de tot allò que avui vostè ha compartit des del faristol. I, en qualsevol cas, sí que li vull reiterar per entrar amb major detall d'algunes de les qüestions que vostè em plantejava, la meva predisposició a poder-ne parlar amb més detall quan vostè així ho desitgi.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la política energètica

300-00126/15

Passem a continuació a l'onzè punt de l'ordre del dia, què és la interpel·lació al Govern sobre la política energètica presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya, i té deu minuts per exposar-la la diputada Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyora vicepresidenta. Conselleres, consellera Paneque, malgrat la compareixença del president Illa d'ahir, doncs entenem que hi ha una gran mancança de respostes i d'informació, i per això presentem aquesta interpel·lació, i entenem que té més sentit que mai degut a la manca d'informació i de respostes, com deia, especialment de la política energètica de Catalunya en els últims dies.

Hi han silencis que ho expliquen tot, i el silenci del Govern espanyol i el del Govern de Catalunya durant l'última gran apagada són un exemple claríssim. Miri, més de 60 milions de persones afectades, una crisi energètica sense precedents en el segle XXI i els responsables polítics a Catalunya literalment també a les fosques. El president Sánchez va trigar sis hores a sortir per no dir res. El president Illa, vuit hores per no aportar pràcticament tampoc res. Això sí; si fos per criticar o per atacar el Partit Popular haguéssim tingut comunicats cada mitja hora i rodes de premsa en cadena, fins i tot declaracions d'aquestes que fan teatrals absolutament, no? Però quan toca donar la cara, doncs la tropa socialista entra en hibernació. Ara tota l'atenció la posen en Red Eléctrica. Allà una socialista amb un sou de mig milió d'euros és ara la cara visible del col·lapse i encara pretenen fer veure que Red Eléctrica no té res a veure amb vostès.

Avui un mitjà de comunicació publica un registre de vint avisos de greus irregularitats, vint fallades greus (*l'oradora mostra a la cambra un full*); gravíssimes

irregularitats que van tenir sis dies abans a Red Eléctrica i que vostès coneixien, que el Govern d'Espanya i el Govern de Catalunya coneixien, aquestes errades que s'havien produït només sis dies abans del dia 28, és a dir, el dia 22 d'abril.

Mirin, el dia 28 d'abril, el sistema elèctric peninsular va caure com un castell de cartes. El motiu? Doncs una forta oscil·lació del flux de potència. Això ho sabem tots. Això ens ho han dit els tècnics –ens ho han dit els tècnics–; no cal que els polítics inventin absolutament res de suposats ciberatacs o suposats sabotatges. Però el rerefons és molt més greu, senyora consellera, una pèrdua de generació massiva provocada per l'excés d'energies inestables com són l'èdica i la solar. Una vegada més, el problema no és el clima, el problema és la política. El model energètic del Govern de la Generalitat –i també del Govern de Pedro Sánchez– és un absolut disbarat, una aposta cega i dogmàtica per les renovables mentre ofeguen la nuclear amb impostos i regulacions. Una política feta des de la pancarta i no des del coneixement. I quin és el resultat? Doncs el que portem anys advertint: apagades, inestabilitat, riscos estructurals i una xarxa cada vegada més vulnerable. Una vegada més, la ideologia ha passat per sobre del sentit comú; una vegada més, el socialisme ha demostrat que és sinònim d'«incompetència».

Perquè mirin, siguem clars, si avui tenim llum és gràcies a França, és gràcies a les centrals nuclears de França que ens van encendre el llum a tots els que estem aquí. Ens van encendre el llum a tots els catalans el dia 28 al vespre. Sí, sí, gràcies a les centrals nuclears franceses, que generen el setanta per cent de la seva electricitat, quan Espanya es va quedar a les fosques, doncs, afortunadament, les centrals nuclears a França van respondre, i aquí, mentrestant, vostès preparen el tancament d'Ascó, el tancament de Vandellòs, doncs, que aporten més del cinquanta per cent de l'energia que consumim a Catalunya.

Avui Pedro Sánchez, aquest dematí, en la seva compareixença, ha tornat a mentir –cosa que ja és habitual en ell– però ha afirmat que a Espanya no tenim urani, quan a Salamanca s'ha operat amb una mina i quan hi ha un projecte de fer una altra mina a Salamanca també, i el senyor Pedro Sánchez té aturat..., té bloquejat. Miri, no ens enganyem, les renovables són imprescindibles, senyora consellera, però no són suficients, no són estables, i no serveixen de res si el desplegament és un caos, si els tràmits són un laberint i el Govern de Catalunya es dedica a posar pals a les rodes de tots els projectes.

Catalunya només produeix el 14,4 per cent de la seva electricitat amb renovables, una xifra de vergonya si la comparem amb Aragó, amb Galícia i Castella i Lleó, que superen el vuitanta-cinc per cent. Ahir, el president Illa es va atrevir a criticar, a dir que el Partit Popular estem en contra de les renovables. Lo que hauria de fer el president Illa és mirar les dades de les comunitats autònomes a on governa el Partit Popular, perquè allà el percentatge d'energies renovables, com li deia, supera el vuitanta-cinc per cent (*aplaudiments*) mentre aquí, a Catalunya, estem en un 14,4 per cent. I què ha fet el Govern? Doncs han mantingut una moratòria encoberta durant una dècada, senyora consellera. Projectes com els de la Terra Alta o les Garrigues han trigat més de deu anys en veure la llum. Altres directament han marxat a altres comunitats autònomes. I mentre tot això passa, doncs, vostès fan declaracions sobre la sostenibilitat i totes aquestes paraules de l'esquerra de què tant els hi agrada presumir, però tenen vostès més de dos-cents projectes bloquejats; parcs eòlics i solars que podrien alimentar milions de llars i milions de catalans i generar, per tant, i en conseqüència, milers de llocs de treball, però no avancen. Per què no avancen, senyora consellera? Doncs perquè la Generalitat és una màquina de burocràcia, d'opacitat i de paràlisi; un mur contra la inversió, contra la innovació i, sobretot, contra el progrés.

I encara més greu, l'actual pla Territorial d'Energies Renovables, senyora consellera, aprovat el 2023, que ha creat més problemes que solucions: ha restringit zones, ha espantat empreses, ha generat incertesa, i el resultat, doncs 10.000 milions d'euros d'inversió perduts en aquest moment, milers de llocs de treball que haurien pogut

transformar el país, desapareguts. Però vostès continuen instal·lats en la propaganda, en el titular fàcil, en la pancarta i en l'ecologisme aquest d'eslògan.

Aquest Govern no lidera cap transició, aquest Govern lidera el bloqueig. No impulsen vostès renovables, frenen les nuclears, no construeixen alternatives. Miri, és que el que no tenen vostès no és energia, és que el que no té aquest Govern és vergonya. Perquè el col·lapse del sistema no és només un error tècnic; és una conseqüència directa de polítiques errònies. Un sistema on el setanta per cent de la generació ve d'energies inestables, sense suport, sense una planificació seriosa; un sistema construït sobre l'activisme, sobre el fanatisme i no pas sobre l'enginyeria; un sistema que quan fa vent de més o sol de menys, doncs es desploma i col·lapsa.

I la Generalitat què fa? Callar, aplaudir, fa veure que tot funciona bé, que som un model d'èxit –també en això som un model d'èxit, en tot som un model d'èxit; en tot. I per tant, des del Partit Popular ho diem clar: cal un nou rumb també en política energètica. Cal desencallar immediatament els més de dos-cents projectes que vostès tenen aturats. Cal deixar de castigar les nuclears amb els impostos confiscatoris i amb els que els hi estan atacant des que Pedro Sánchez és president del Govern espanyol, cal invertir en xarxes, en magatzems, en infraestructures reals. La transició energètica no es fa amb proclames; es fa amb una planificació, amb inversió i amb seny, i el que avui tenim a Catalunya és justament tot el contrari.

Vostès han convertit una oportunitat històrica en un malson; parlen de sobirania energètica mentre ens fan més dependents; parlen de sostenibilitat mentre enfonsen el sector; parlen de futur mentre tornen al passat. La realitat és que el model energètic de la Generalitat és un perill per a la indústria, per a les famílies i per a l'economia del país: ho vam patir fa nou dies, senyora consellera. Però és clar, el problema no és només energètic, el problema és estructural. És el mateix model socialista que colonitza institucions, reparteix càrrecs entre amics i fuig quan hi han problemes reals. El mateix model que prefereix un titular abans que una solució. Això que fan vostès, escolti'm, han de deixar de mirar cap a una altra banda, deixin de repetir que tot està controlat. A Catalunya és un absolut desastre. No aposten per les renovables, condemnen les nuclears. Perquè, escolti'm, diuen vostès que tot està controlat. Escolti'm, el que està controlat és el desastre, aquest sí que està controlat, senyora consellera, i si continuem així, no només ens quedarem a les fosques, sinó que ens quedarem sense futur.

Per tant, espero la seva resposta. Estaré amatent al que vostè cregui convenient contestar, doncs, davant d'aquesta situació tan absolutament dramàtica que estem patint també en política energètica a Catalunya, amb un altre caos, com vostès ens tenen malauradament acostumats.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I és el torn de resposta, ara, de l'honorable consellera Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Diputada (*la consellera mostra unes ulleres que hi ha sobre el faristol*), no sé si són seves... (*Eva García Rodríguez assenteix.*) Sí. Les deixo aquí, eh?, per a la rèplica.

No sé si li interessa la meua resposta, diputada, sincerament. Segur que ho vol saber? Perquè vostè ha fet un discurs absolutament allunyat..., de fet amb dades molt imprecises, eh?, del que va passar, de com es va recuperar la potència... Miri, els primers megawatts de potència que ens varen permetre anar, doncs, reprenent i posant megawatts a la xarxa..., va ser la cogeneració; no van ser les nuclears franceses. Per tant, escolti, jo li puc dir pros i contres de cadascuna de les fonts d'energia que tenim en aquests moments, però si vol donar dades i com que sembla, no?, que tenia les respostes a tot i que ho sabia tot...

Miri, jo li puc dir què sabem fins ara i què no sabem –no ho sabem– del que va passar. I vostè mateix, és que ho deia al principi, deia: «Això ja s'havia produït abans, i eren senyals.» No, és que això es produeix, a la xarxa: hi ha caigudes, hi ha incendis d'elements de la xarxa... Això passa.

El que hi ha hagut de diferència aquesta vegada és per què no han actuat els tallafocs, que, efectivament, vostè..., «fa deu dies ja hi va haver interrupcions o interferències en la freqüència». Sí; contínuament. Aquí el que ens hem de preguntar i el que s'està investigant és per què aquesta vegada els mecanismes que hi ha de tallafocs, doncs, no varen actuar com habitualment feien.

Jo li deia: què sabem fins ara? Primer, efectivament, es va detectar una incidència a la xarxa dinou segons abans. I li parlo exactament del dia, per no dir el que passa abans i el que passa després. Perquè una altra qüestió inexacta que vostè... Vostès diuen: «No, nosaltres som molt prorenovables, però la culpa del que va passar és de les renovables.» Ja em dirà si això no és una gran incoherència, per més dades que em doni d'altres comunitats autònomes.

El *mix* que hi havia el dia i en el moment del tall era habitual molts mesos abans i ha estat habitual després. Per tant, que hi hagi un seixanta, un cinquanta, un cinquanta-dos, un cinquanta-cinc d'aportació de renovables a la xarxa, això no és res nou, passava feia mesos, anys. Per tant, això no és cap novetat. Això no explica... Quan vostès diuen: «Va ser a causa de la gran contribució de les renovables en terme de megawatts a la xarxa», això tampoc és exacte.

Què passa? Dinou segons abans, efectivament, hi ha una incidència i es recupera, com és habitual. Segons aquesta informació de la ministra Aagesen, el dia 28 s'havien produït tres oscil·lacions en termes de freqüència, i és el tercer el que precipita una qüestió que és la que hem d'explicar: la caiguda total del sistema elèctric.

Què passa?, o què sabem? A les 12: 33 cau un grup de generació elèctrica, presumiblement a Extremadura, en tot cas a la zona sud-oest; s'aconsegueix estabilitzar. U coma cinc segons després torna a caure un grup de generació a la mateixa zona –presumiblement el mateix, però aquesta és una dada que s'ha d'acabar de determinar–, i aquest no s'aconsegueix estabilitzar. Tres coma cinc segons després, França talla la interconnexió amb Espanya, que en aquell moment estava funcionant en mode exportació d'energia d'Espanya cap a França, i el sistema elèctric espanyol i portuguès entren en el col·lapse total de tot el seu sistema. Això és el que sabem.

Què no sabem en aquests moments? Quina planta exactament –o no ho podem assegurar–, de quina tecnologia i potència, va fallar inicialment i per quina raó. Això és el que s'està investigant. Segon, per què una hipotètica caiguda d'una planta a Extremadura, o en tot cas en el sud-oest, fa que França interrompi d'una manera automatitzada la interconnexió amb Espanya. I tercer, per què aquest tall d'interconnexió amb França provoca la caiguda de tot el sistema energètic ibèric, quan en aquell moment –que és una altra inexactitud que vostè ha dit– representava al voltant d'un cinc per cent del volum. Un cinc; no, com vostè ha dit: «gràcies a aquesta interconnexió...» Que això no vol dir que no haguem de treballar més les interconnexions; però és que no és exacte, el que vostè ha dit. Per tant, això és el que no sabem i el que s'està investigant.

I ja li dic una cosa d'avançada, perquè vostè em plantejava reposicionaments. L'apagada de dilluns, efectivament, ens ha de fer reflexionar no només sobre la reacció i com poder-la millorar –això ho va dir el president Illa i l'hi dic jo també–, sobre situacions que es puguin produir inicialment, sinó també com podem millorar la resiliència de la mateixa xarxa. Això és així. Ara, el que no mourà ni un mil·límetre, ja l'hi dic d'avançada, és el full de ruta de transició energètica que té el Govern plantejat per a Catalunya, a través del Proencat i a través del Plater que estem treballant. El camí de les renovables, el camí de l'electrificació, és l'únic camí possible i d'aposta de futur que té plantejat el Govern, i de fet, en l'àmbit europeu, doncs, tots els països que sí que hi estan d'acord. Vostè deia el terme «sostenibilitat» així com..., no

ho sé, amb un to..., no? «Vostès, aquests d'esquerres, que defensen la sostenibilitat...» I vostès què defensen, si no? És a dir, quin camí plantegen vostès, si no?

Per tant, aquesta... Això és el que sabem, el que no sabem i el full de ruta del Govern. I sí que és veritat que hem de millorar en termes, doncs, de bateries i de resiliència, per tant, del sistema, a través de bateries o a través de centrals reversibles, que vostè sap que el Govern està treballant un projecte en concret i que, per tant, en això ja hi estem treballant. Però aquí sí que puc estar d'acord, si vostè té un to més, diguéssim, apropiat a la cosa constructiva, a poder-ne parlar. Ara, si vostè ho converteix en un discurs polític típic –també l'hi haig de dir, espero que no s'encomanin– dels seus companys a Madrid del PP, doncs, serà difícil que puguem tenir un diàleg.

Per tant, transició energètica com una oportunitat de nova indústria verda. No només –vostè li deia..., ho ridiculitzava– en termes de transició ecològica i d'aconseguir uns objectius, sí, de sostenibilitat, sinó també en termes d'oportunitat, que potser això els sona més bé, d'una nova indústria verda. Vostès imaginem un sistema, una estructura, una xarxa industrial i de creixement a Catalunya que no estigui vinculada a aquestes energies renovables i a l'electrificació dels processos industrials? Per tant, no és només com a objectiu de sostenibilitat i de transició ecològica. És també pel futur econòmic i de creixement de Catalunya. I si vostès tenen un pla alternatiu, doncs, ara potser ens ho explicarà.

Ens donava també algunes dades de paràlisi de les renovables. Efectivament, ho he dit en aquest faristol com a diputada en la legislatura anterior, és veritat que hem de lamentar, doncs, que Catalunya, essent una regió amb una estructura industrial potent i, per tant, de consum energètic elevat, és veritat que no s'ha impulsat amb tota la potència possible la implantació de renovables a Catalunya, i això és veritat.

Ara bé, vostè deia, doncs, que això continuava de la mateixa manera. Jo li haig de dir que en aquests mesos no només vàrem aprovar un acord de govern per a l'agilització de les renovables i, per tant, per intentar millorar la implantació d'aquestes, sinó que en aquests moments, per compartir-li algunes dades, tenim en cartera 774 projectes que representarien, en termes de megawatts, vuit mil megawatts, eòlica i fotovoltaica de manera conjunta, i d'aquests, autoritzats o en l'acte ja de construcció, n'hi ha 212 més 49. Per tant, estem, sí, revertint –espero que això ho compartim– la implantació i l'agilització de la implantació d'aquestes renovables a Catalunya.

Li deia –això en termes econòmics és també important i és un element que crec que podem compartir–: el desplegament, l'acceleració d'aquestes renovables són el principal eix per fer front a l'emergència climàtica, però alhora també per garantir una sobirania i un subministrament energètic i elèctric a Catalunya. Els objectius són ambiciosos, en això ja hi estic d'acord, diguéssim, no?: hem d'arribar a aquest cinquanta per cent d'energia renovable l'any 2030; hem d'assolir, de fet, el cent per cent l'any 2050, i, per tant, són objectius ambiciosos.

I, per fer-ho possible, l'única manera que tenim és potenciar, impulsar, desplegar aquests 10.300 megawatts nous entre el 2024 i el 2030 amb fonts de generació eòlica i solar fotovoltaica.

Aquest és el camí. Després li puc insistir amb alguns elements, però el Proencat, que va ser aprovat pel Govern anterior l'any 2023, que són aquests diferents escenaris de projecció que ens marquen aquests més de deu mil megawatts que hem d'implementar; el Plater, que ens permetrà saber a nivell de Catalunya quines són les zones òptimes per al recurs existent, i també per a la rendibilitat, són les eines que té aquest Govern. Li he dit al principi: l'estratègia i el camí no es modificaran en un sol mil·límetre. Del que sí que, si vol, podem parlar, de mode constructiu, és de quina manera podem fer que aquesta xarxa sigui més resilient.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. I a continuació, per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora consellera, per la seva resposta. També li haig de dir que no m'ha respost moltes de les qüestions que li he preguntat, o no me les ha contestat, com a mínim, amb certa claredat. Perquè jo li he parlat del 14,4 per cent que tenim a Catalunya de renovables, i m'ha dit que ho lamenta. Home, permeti'm que l'hi digui: un conseller d'un govern com el de Catalunya no pot venir aquí a dir que ho lamenta. Vostès ens han d'explicar, en nou mesos que fa que governen Catalunya, què han de fer..., què estan fent i, aquest 14,4 per cent, quin recorregut té, quin és el ritme que vostès pretenen o volen impulsar, però no venir aquí a dir que ho lamenten. Home, doncs miri, molt bé, així viurem tots, eh?, amb un govern que lamenta una situació absolutament desastrosa que tenim.

Tampoc no m'ha parlat dels dos-cents projectes que tenim aturats. M'ha parlat que ara en tenen uns de nous que volen implementar, que volen no sé què, de deu mil megawatts fins al 2030, però no m'ha parlat dels dos-cents projectes aturats per qüestions burocràtiques sobretot.

Tampoc ha parlat del seu auto..., perquè vostès són especialistes en autoboi-cotjar-se, perquè els seus representants en el territori són els primers que boicote-gen precisament parcs eòlics i parcs solars. D'això tampoc no n'ha parlat. Els seus repre-sentants en el territori són precisament els que estan evitant aquesta implantació de noves plantes solars i de nous parcs eòlics.

Miri, vostès sempre parlen de lideratge, de transició energètica, d'un model de futur, d'un model d'èxit, «ni un pas enrere», va dir ahir el president Illa en qües-tions energètiques... Home, i sincerament costa saber si vivim en el mateix lloc o si vostès s'han instal·lat en un món paral·lel on no hi han talls de llum, on no hi han projectes bloquejats, on no hi han factures que ofeguen les famílies... Perquè escol-tant-la, senyora consellera, home, jo crec que vostès no fan política energètica: fan literatura fantàstica.

Diu que Catalunya ha de liderar la revolució verda. Escolti'm, amb el 14,4 per cent de renovables, vostès volen liderar la revolució verda? Miri, jo entenc que el so-cialisme visqui, doncs, còmode en la mentida, perquè és casa seva, però el problema és que la realitat no entén d'eslògans. La realitat col·lapsa, i el passat 28 d'abril col·lapsar és exactament el que va fer la Red Eléctrica Española. I mentre això passava, doncs vostès miraven cap a una altra banda.

Mirin, diuen que les renovables són la solució. Evidentment que ho són, i ho tor-narem a dir les vegades que calgui, perquè ahir el president Illa, ho repeteixo, va dir que el Partit Popular no creiem en les renovables, no apostem per elles... Ningú ha dit el contrari, senyora consellera. Però la pregunta no és si són bones o no són bones, les renovables; la pregunta és si poden garantir el subministrament avui. I la resposta és «no», i vostè ho sap; «no» es gestiona com vostès ho fan, amb sectaris-me, amb traves, amb moratòries encobertes i amb discursos buits.

I diguin la veritat a la gent, expliquin que el seu model ens ha portat una ener-gia més cara, més inestable, i que patirem noves apagades. Perquè ja ens ho estan advertint, senyora consellera. Diguin-los que, si tanquen les nuclears sense tenir un pla alternatiu, ens quedarem a les fosques, i aquesta vegada França ja no ens ajuda-rà. Perquè si vostès tanquen Ascó i Vandellòs i després pretenen que el sol i el vent resolguin sols el repte energètic, doncs, escolti'm, això és absolutament impossi-ble. I, mentre aquí s'ataca la nuclear per ideologia, resulta que, a Europa, la senyora Teresa Ribera, doncs, signa subvencions milionàries per ampliar la vida d'algunes centrals nuclears, i això no és lideratge, això és hipocresia, senyora consellera.

Miri, veu? (*L'oradora mostra a la cambra una espelma.*) Miri, aquesta és la po-lítica energètica de Pedro Sánchez i Salvador Illa. (*Alguns aplaudiments.*) Aquesta, l'espelma. Aquesta, malauradament, és la política energètica a què vostès ens han condemnat. Escolti'm, renovables sí; però nuclears també –renovables, sí; però nu-

clears, també–, perquè si no, mirin, senyors diputats, haurem de viure, malauradament, amb vostès, amb una espelma.

Moltes gràcies.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

No m'ha fallat la intuïció. No li interessa la meua resposta. Bé, li interessa la *performance* última, però no entraré en la temptació, perquè aquest és un tema prou important i afecta, doncs, els catalans i catalanes, a Catalunya en el seu conjunt, i, per tant, no entraré en aquesta provocació.

Intentaré donar arguments, però sí rebatre algunes qüestions, perquè deia que nosaltres som els primers d'aturar i ens titllava d'«hipòcrites». Escolti, els que van anar amb el seu programa electoral a les últimes eleccions autonòmiques en contra del Plemcat i d'un giga de nova potència del parc eòlic marí davant de la Costa Brava van ser vostès. Per tant, com s'atreveix a dir que som hipòcrites quan vostès són els que en el seu programa –jo crec que els únics, eh?, de tot l'arc parlamentari– portaven escrit negre sobre blanc que estaven en contra del parc eòlic marí, de l'única plataforma que té Catalunya en aquests moments. Per tant, escolti una miqueta, en fi, de coherència, una mínima, una mínima coherència.

Llavors vostè deia: «Es lamenta.» Sí, és veritat, em lamento que Catalunya hagi arribat a un escenari on podria tenir molta més potència instal·lada, i, en aquests moments, no hi és. I em deia: «Només es lamenta.» No, ja li ho he dit abans, però li puc repetir ara perquè li quedi més clar. En aquests moments estem seguint les projeccions del Proencat, però estem treballant perquè el Plater pugui ser una realitat abans de finalitzar aquest any.

I em deia: «I quin objectiu persegueix?», doncs, miri, l'objectiu de que d'aquí al 2030 hi hagi un cinquanta per cent de contribució de les renovables en la generació d'electricitat al nostre país. Per tant, fixi's, el camí el tenim marcat. La planificació és el Plater, l'objectiu és el cinquanta per cent. «Per tant, què hem de fer?», em deia vostè, doncs, agilitzar, precisament, els procediments. I vostè em deia: «Ara vostè em parla de nous projectes.» No, no; lo que li estic dient és que els projectes que hi ha en cartera s'han d'agilitzar.

Hi ha el procés d'admissió dels projectes; de la informació pública; de l'impacte ambiental; de les autoritzacions i de la posada en funcionament. I jo el que li deia és que d'aquests més de set-cents projectes que ens hem trobat en cartera, estem intentant agilitzar perquè el màxim possible estiguin a la fase d'autorització i de posada en funcionament.

Quants n'hi ha en aquests moments i hem aconseguit, doncs, poder impulsar i tirar endavant? Jo li deia: «Dos-cents dotze d'autorització, quaranta-nous de posada en funcionament.» Espero que aquestes dades li serveixin per veure que no només em lamento, sinó que el que dic és que ens hem trobat amb una situació no desitjada –jo crec que això ho podem compartir tots– i que estem intentant accelerar, perquè fixi's bé, si volem arribar a l'objectiu de 2030, hem de multiplicar per deu el ritme d'implantació dels últims deu anys.

Per tant, és una feina colossal. I li dic l'eina de planificació que tenim i com ho pretenem aconseguir. De fet, dels primers acords de govern que vàrem portar va ser, precisament, vinculat a les renovables, per poder agilitzar els procediments, i per impulsar aquest parc que a vostè tampoc els hi agrada, que és el del Plemcat, el pla experimental d'eòlica marina. Per tant, compromís ferm del Govern en aquest camí i en aquesta ruta.

Per garantir aquesta transició energètica justa i ordenada, només hi haurà una manera, que és el pla territorial de les energies renovables. És absolutament clau, perquè no només es tracta de produir aquesta energia neta, sinó de fer-ho amb criteris de sostenibilitat respecte al territori i respecte a l'equilibri territorial.

I com li deia, d'aquests 774 projectes que tenim en tramitació, que suposen més de vuit mil megawatts d'eòlica i fotovoltaica, només hem d'aconseguir implantar-los amb equilibri i en les zones on hi hagi recurs, i que també ens permeti –insisteixo en aquesta idea, perquè crec que sí que la podem compartir– ens ha de permetre generar oportunitats i progrés en àmbits on amb altres tipus d'energies no es pot produir, perquè un dels altres avantatges que tenen les energies renovables és que les podem generar en espais on ara només podria arribar l'electricitat que no sigui pel sistema d'alta tensió, o de distribució o de cablejat. Per tant, és una oportunitat també per generar no només on en aquests moments s'està generant l'energia, sinó de distribuir-la en termes d'equilibri territorial.

Per tant, diputada, jo crec que li he donat resposta. No sé, que li agradi o no, això ja és una altra història, però resposta sí que li he donat. Li he dit l'objectiu, li he dit com pretenem assolir-lo, li he dit els primers resultats d'aquest impuls respecte a les renovables, i espero que en una altra ocasió puguem tenir un to, no sé, més constructiu i més acotat a allò que es parla i no proper a la *performance* política.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. Abans de suspendre la sessió, recordo que farem un minut de silenci en record a la víctima de l'últim feminicidi, ara, en acabar-se el Ple. I suspendem la sessió que reprendrem a un quart de quatre de la tarda –un quart de quatre.

Es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i sis minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, la lletrada Anna Casas i Gregorio i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller d'Esports.

El president

Es reprèn la sessió.

Decret llei 5/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives

203-00011/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació (*remor de veus*) sobre la validació del Decret llei 5/2025 –silenci, si us plau–, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives. En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per tal d'exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula, per fer-ho, per exposar aquestes raons, la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero i Llano.

Tal com hem quedat amb la Junta de Portaveus, per presentar aquest decret llei tindrà un temps de deu minuts.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Bona tarda, president. Moltes gràcies per acceptar-me fer aquests canvis de temps, perquè segurament en aquest decret llei necessitaré una mica més que potser en el darrer, i llavors he demanat que em poguessin excusar i modificar aquest temps. I els hi agraeixo molt també, a la Junta de Portaveus, que hagin accedit a això.

Bé, aquesta tarda el Govern porta a convalidar quatre decrets llei, quatre decrets llei que són importants per al Govern: un sobre el suplement de crèdit i els altres dos de modificacions d'impostos, modificacions tributàries, i un per ajustar l'entrada en vigor d'una d'aquestes modificacions. I, per tant, doncs, tres temes rellevants per garantir els serveis públics i també, doncs, per poder fer front a les responsabilitats i les obligacions que té el Govern de la Generalitat.

El Decret llei 5/2025, que és el que ens pertoca en aquest primer moment, doncs, com saben, perquè estic convençuda que se l'han estudiat bé, recull –i ho saben– un conjunt de mesures urgents i estructurals per respondre als reptes socials que tenim per endavant, amb una triple vocació: la justícia social, atendre l'emergència habitacional i, com deia, garantir la sostenibilitat dels serveis públics.

És una actuació decidida també per garantir l'equitat tributària. Saben que el Govern, doncs, vol desenvolupar una fiscalitat més justa, més progressiva, més verda, perquè la fiscalitat és una eina de transformació també, i és una eina que ajuda a generar desequilibris que moltes vegades al mercat es realitzen en diferents àmbits. Per tant, el que pretenem és que també aquestes modificacions que avui plantejem a la cambra ens permetin respondre també a aquesta pressió inflacionària que tenim en aquests moments, a aquesta incertesa global i, sobretot, a una emergència habitacional que ens preocupa, i que ja fa mesos que estem treballant. Al capdavant del tema, com saben, hi ha la consellera Paneque.

Tot i que és cert que l'economia catalana creix i el 2024 va créixer un 3,6 per cent, per tant, estem en unes bones xifres, també les que venen i les que ens marca l'any 2025, el creixement de la renda *per capita* és menor, el 0,46 en els darrers vint anys; per tant, estancada. Això afecta, òbviament, la capacitat adquisitiva dels ciutadans. Però, a més a més, si mirem algunes altres dades: exclusió social, pobresa infantil, abandonament escolar, doncs, les dades ja no són tan positives. Per tant, no ens podem quedar només amb la xifra del PIB, que creix, que augmenta, que està en una bona situació, per sobre de la mitjana espanyola i la mitjana europea, sinó que cal mirar altres dades. I en altres dades, no podem estar tan satisfets. Ho hem dit més d'una vegada en aquesta cambra i, per tant, el que cal també, doncs, és posar tots els recursos, tots els instruments disponibles per fer front a aquesta situació, a aquestes emergències que tenim als àmbits sobretot social, educatiu, sanitari i cultural.

Doncs bé, això es pot resoldre, òbviament, si tens, doncs, en part uns pressupostos aprovats. Saben que aquest 2025 no hi haurà uns pressupostos, no tindrem llei de pressupostos, no tindrem llei d'acompanyament, aquesta llei de mesures fiscals i financeres, i això ens obliga –ho he dit més d'una vegada– a fer ús d'altres instruments legals per incorporar, d'una banda, el crèdit que tenim de més degut a aquesta bonança econòmica i, per altra, doncs, modificacions puntuals en l'àmbit tributari que ens han d'ajudar a respondre, com deia, doncs, a aquests objectius que tenim: modificacions fiscals que ens han de permetre mantenir o millorar el nostre estat del benestar. En l'àmbit fiscal vull dir que seguim estant 2,7 punts per sota de la mitjana europea, 3,2 per sota de tota la zona euro. I, per tant, el que volem és anar-nos aproximant, alineant als models i als estàndards europeus, justament aquesta setmana que es parla tant d'Europa i que celebrem el Dia d'Europa.

Una fiscalitat més justa, més progressiva, més verda i més a prop dels estàndards, també, europeus. Perquè, escoltin-me, els impostos són un element fonamental de la

nostra democràcia; recaptar impostos ens permet tenir millors serveis públics: millor sanitat, millor educació, millors carreteres. I tothom es beneficia d'aquests impostos. Nosaltres volem que qui més té més pagui, qui més hereta més pagui, qui més contamina més pagui. I, per tant, totes les nostres modificacions, les que presentem i les que avui hi han, doncs, van en aquesta línia.

En el cas que ens pertoca avui, hem fet ús d'aquest decret llei, com deia, per a aquestes modificacions fiscals. No és la primera que es fa així, no és la primera vegada que utilitzem un decret llei per modificar alguns tributs. Vull posar alguns exemples: el Decret 8/2019, de 14 de maig, que modificava la Llei 6/2017, de l'impost dels actius no productius; el Decret llei 13/2019, de 10 de setembre, que aprovava les regles necessàries per a l'autoliquidació de l'impost sobre begudes ensucrades; o el 46/2020, de mesures urgents de caràcter administratiu, tributari i de control financer. Hi han hagut moltíssims decrets llei que han modificat impostos en aquesta cambra i que s'han convalidat sense tramitació legislativa.

Ara bé, també és veritat, és cert que el Consell de Garanties Estatutàries, a petició del Grup Parlamentari de Junts, ha fet uns informes, en aquest cas, sobre el 5/2025, en el que diu que la millor manera de tramitar les modificacions tributàries seria a través d'una tramitació legislativa. No ho ha dit en altres ocasions. Nosaltres sabem que respectem d'una manera molt clara el que diuen les institucions de Catalunya; ho és el Consell de Garanties Estatutàries, tot i que en part no compartim algun dels elements que planteja. Però, en tot cas, nosaltres respectem, acostumem a respectar les decisions dels òrgans, malgrat que en aquest cas no és vinculant la seva decisió i creiem, doncs, que com a millora legislativa es pot tramitar aquest com a projecte de llei.

Però, hi insisteixo, hem aprovat moltíssims decrets llei que modificaven impostos i, per tant, també ho volia deixar clar.

Molt ràpid, anant molt ràpid al contingut d'aquest decret llei. El decret llei modifica a grans trets dos impostos importants: IRPF, el de renda de les persones físiques, i l'impost de transmissions patrimonials. Són els que tenen el més gran gruix de modificacions i que van en la línia del que jo deia de la fiscalitat progressiva.

En el cas de l'IRPF, passem de vuit a nou trams, que és una proposta que ja havia treballat l'anterior Govern d'Esquerra Republicana i que hem mantingut incorporant alguns elements: deduccions, per exemple, en l'àmbit de l'habitatge i en la línia de l'habitatge, deduccions reforçades per lloguer, fins a trenta mil euros; també deducció per a víctimes de violència masclista; també deduccions per a aquelles famílies que..., ja no només que adopten, sinó que acullen infants. És a dir, hem incorporat alguns elements més, però hem mantingut, doncs, l'acord i el treball que s'havia fet des del Govern anterior.

Pel que fa a les transmissions patrimonials, doncs, aquí hem volgut corregir, també, i ho vull dir així. Crec que la política fiscal ajuda a això, a corregir alguns desequilibris, sobretot aquesta acumulació de molts habitatges en poques mans que fa que sigui difícil l'accés a l'habitatge. I, per tant, volem garantir aquest accés i la política fiscal ens hi ajuda, limitant l'especulació i, com dic, garantint aquest accés a l'habitatge. I per això hem fet diverses modificacions, alguna pel que fa als trams, hem fet trams més progressius. Creiem que no és el mateix una persona que es compra una casa de 2 milions d'euros que aquell que se la compra de 500.000 i, per tant, el que se la compra de 2 creiem que pot fer una aportació més gran a la bossa comuna, al final, pel que deia abans, per poder tenir una millor educació, una millor sanitat o unes millors carreteres.

I aquí és veritat que, amb la voluntat també de garantir l'accés a l'habitatge, hem fet bonificacions també per a alguns àmbits. Doncs si vostè compra un solar per fer habitatge, això pot tenir bonificació o si vostè compra un edifici d'oficines per convertir en habitatge, doncs també, algunes bonificacions, sobretot pensant molt en els joves, en víctimes de violència i en aquells col·lectius més vulnerables.

Ens sembla que és de justícia que la política fiscal es vagi modificant en funció també de les necessitats socials i, en aquest cas, doncs, de la voluntat clara d'un govern. És veritat que hi han modificacions puntuals en altres impostos: en l'àmbit de les successions, per incorporar també les víctimes de violència; en el cànon de l'aigua, també molt lligat a les inversions que cal fer en els propers anys, o també en l'impost d'emissions de CO₂ per als vehicles, que el que fem és excloure aquells vehicles que estan de baixa temporal perquè no hagin de tributar. Això ho feien avui en dia aquells que havies denunciat com a robatori; ara ho farà tot aquell que està de baixa, perquè sembla injust que algú pagui un impost quan el cotxe, doncs, no el té en funcionament.

En definitiva, hi han algunes mesures tributàries, també d'altres en l'àmbit administratiu. Per exemple, modifiquem la llei de l'Institut Català de Finances perquè puguem finançar també el promotor privat perquè faci habitatge, perquè necessitem que ho sigui amb els públics, però també els privats. Abans ho feien només les entitats del tercer sector. Doncs que també ho puguin fer els privats. O que L'Energètica, per exemple, pugui prestar serveis energètics a institucions com aquest Parlament, per exemple, o altres òrgans institucionals.

Per tant, és veritat que el gran gruix del decret són modificacions tributàries que ens haurien de portar a una recaptació de 200 milions d'euros, que es diu ràpid, però són molts recursos que podem utilitzar per a tantes polítiques que necessita aquest país, i després algunes puntuals, com els hi deia, en les que no em vull allargar. En tot cas, hi insisteixo, una fiscalitat més justa i progressiva, garantir els serveis públics i permetre, doncs, el funcionament de les nostres institucions.

Acabo ja, president. Com deia, m'agradaria que aquest decret llei es pogués aprovar, es pogués convalidar. I nosaltres, amb aquest respecte pulcre que tenim sempre a les institucions, doncs, si es vol tramitar com a projecte de llei, no hi posarem cap problema, el tramitem com a projecte de llei, però també vull dir molt clarament en aquest hemicicle que nosaltres defensem fil per randa el que estableix aquest decret, en cada una de les seves modificacions tributàries. Per tant, aquesta serà la nostra voluntat en qualsevol tramitació que es pugui dur a terme.

Per tant, espero que puguem arribar a acords, que el puguem convalidar i puguem tirar endavant aquesta política fiscal que ens ha d'ajudar també en aquestes externalitats negatives, aquests desequilibris que es generen en el mercat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. A continuació, passem a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. Segons va acordar la penúltima Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun.

I en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, l'honorable senyor Jaume Giró i Ribas.

Jaume Giró i Ribas

Gràcies, president. Consellera Romero, consellers, diputats, ahir al vespre, a més de fer el que va fer molta altra gent, vaig aprofitar per preparar aquesta intervenció, i vaig tornar a llegir el decret llei que estem debatent avui. I em van venir al cap dos autors contemporanis: un escriptor i un filòsof.

L'escriptor és Jorge Luis Borges. Em va ser impossible, rellegant el decret llei, no pensar en aquell paràgraf famós de l'assaig *L'idioma analític de John Wilkins*, aquell que –segur que vostès, alguns, deuen recordar– descriu una enciclopèdia xinesa –per descomptat, fictícia– que classifica els animals així: un, els que pertanyen a l'empeador; dos, els embalsamats; tres, els ensinistrats; quatre, els lletons; cinc, les sirenes; sis, els fabulosos; set, els gossos solts; vuit, els inclosos en aquesta classificació; nou, els que s'agiten com a bojós, i finalment, deu, els que de lluny semblen mosques.

No cal que els digui que aquest paràgraf m'ha vingut al cap llegint el seu decret, perquè aquell garbuix surrealista de l'enciclopèdia no està gaire lluny del garbuix

que recull aquest decret llei, igual de caòtic i igual d'arbitrari. Amb una diferència important: Borges ho feia amb gràcia, amb lucidesa, amb aquella prosa magnífica de l'escriptor argentí i amb la seva fina ironia; el seu decret, en canvi, no només barreja naps, cols i tot allò que va trobant pel camí, perquè amb això encara podríem fer un bon caldo, és que directament posa al mateix sac coses que no tenen cap relació, per exemple, accés a l'habitatge, IRPF, protecció a les víctimes de violència masclista, impost de transmissions patrimonials, cànon de l'aigua, persecució dels grans tenidors, renovació del parc de vehicles, sou dels funcionaris en pràctiques o prevenció d'incendis. Tot junt i tot ben barrejat, que queda un decret de mesures fiscals contradictòries, un *collage* inintelligible amb un missatge públic, ja l'hi dic ara, incompreensible, i que està condemnat d'entrada a ser inexorablement ineficaç.

El segon autor que em va venir al cap és el filòsof Giorgio Agamben. És el filòsof italià viu més important i amb més reconeixement a tot el món. Fa quaranta anys que està estudiant els perills de les democràcies occidentals, i ell ens explica que governar amb decrets lleis és un perill evident de lliscar cap a formes de govern autoritàries. Agamben ha dedicat la major part de la seva obra a desemmascarar els símptomes d'aquesta deriva, i governar a base de decrets lleis i intentar saltar-se la funció legislativa del Parlament és un senyal inequívoc de quan la democràcia llisca cap a formes de govern autoritàries.

Consellera Romero, diputats del PSC, tots els que estem aquí, tots, tenim un compromís que no podem trair, amb l'estat de dret, amb la democràcia i amb la dignitat de la política. Governar a cop de decret potser els hi sembla, amb la situació que vostès tenen ara mateix, un mal menor, però pensem que, al cap i a la fi, no és una qüestió de forma, no és una qüestió d'arribar de la manera que sigui. No és això, diputats, no és això. La fórmula del decret llei no serveix per saltar-se el Parlament; serveix per respondre a una emergència en situacions urgents, i aquesta llei no té res d'urgent.

Acabo. En democràcia les formes són molt importants, gairebé tant com el fons, i el que és imperdonable és usar les formes per impedir debatre a fons, i això és exactament el que han fet vostès amb aquest decret, han escatimat en aquest Parlament un bé essencial de l'estat de dret: el debat, la deliberació. I quan s'erosionen aquests pilars, el que trontolla –i vostès ho saben– és la salut democràtica del país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, president. Consellers, consellera, diputades, diputats, nosaltres votarem favorablement a la convalidació del decret. Sí, ho farem perquè nosaltres fem oposició al Govern, no a Catalunya, no al país. No fem tampoc oposició a l'Administració de la Generalitat, de la qual depèn aquest decret per poder apujar, per exemple, les retribucions dels funcionaris i dels treballadors públics. Per tant, és necessari aquest decret, és imprescindible per poder fer front a les obligacions que tenim com a Administració, perquè són obligacions que igualment les hauríem de complir. I, per tant, les misses –bon dia per parlar-ne–, els recursos haurien de sortir dels mateixos pressupostos i dels mateixos recursos que avui té la Generalitat. També perquè a aquest decret hem incorporat coses molt rellevants des del Grup d'Esquerra Republicana, algunes rebaixes de les quals després en parlaré, i també la consolidació, per exemple, de l'operadora o ampliar les capacitats de l'ICF, és a dir, qüestions que nosaltres considerem especialment rellevants. És per tot això que convalidarem aquest decret.

Però, alhora, també donarem un vot favorable a que es tramiti com a projecte de llei. Per què? Per una raó tan senzilla com que ho ha demanat el Consell de Garanties. I malgrat que a alguns els hi sembli que fa molta gràcia, a nosaltres el que no ens faria gens de gràcia és que d'aquí a un temps ens trobéssim amb una sentència

contrària contra aquesta aprovació, perquè això ha passat, i a vegades no, però en ocasions ha passat. I hi ha un posicionament molt clar del Consell de Garanties amb relació a això i és imprescindible dotar-nos de seguretat jurídica. I també és bo que el Parlament pugui parlar-ne. Nosaltres som partidaris d'aquest decret i per això el validem, si no, naturalment, no el votàrem. Però creiem que hi ha d'haver aquest debat en el Parlament, perquè ens ho exigeixen les normes democràtiques, però perquè ens ho exigeix també el Consell de Garanties, i cauríem en un risc de perdre robustesa.

Nosaltres, des d'Esquerra Republicana, demanem i reclamem sempre, i així ha estat, una fiscalitat justa: qui més té més pagui i que qui més contamina més pagui. Pot semblar molt estrany als ulls de molta gent avui, però em sembla que és una reclamació que cal subratllar i que cal practicar sempre que sigui possible. I aquests principis han sofert sovint molts atacs: alguns de polítics –en parlaré–, altres dels tribunals, quan s'ha tombat la taxa, per exemple, per dues vegades a la producció nuclear o a l'impost als dipòsits bancaris. N'hi han hagut també de caràcter polític. I aquesta reforma, aquesta convalidació suposa una rebaixa, per exemple, per al setanta cinc per cent dels ciutadans i ciutadanes del nostre país, perquè rebaixa els impostos a la gent que cobra menys de 33.000 euros –setanta cinc per cent. Es pot optar per treballar per a aquest setanta-cinc per cent o es pot optar per no fer pagar impostos a les elèctriques o no fer pagar impostos als dipòsits bancaris, als bancs, pels seus beneficis. Són opcions. Nosaltres ens hem posicionat molt clarament en aquest sentit: qui més té més paga. I en aquest sentit doncs, com deia, hi han hagut posicionaments polítics diferents. El nostre és aquest.

Hi han altres qüestions que es plantegen també en aquest decret: la que fa referència al cànon de l'aigua o la que fa referència a modular i fer més progressiu l'ITP. Creiem que són elements que és bo posicionar-s'hi, així com altres que s'havien plantejat i ha expressat la consellera. Creiem que en el tema de l'aigua podríem haver anat una mica més enllà –en aquest sentit, els pressupostos del 24 hi anaven–, i més en un context –ara no es produeix, però en aquell moment sí, i podem tornar-ho a patir– de sequera. Creiem que és important aprofundir en aquest concepte de qui més contamina, qui més usa, qui més gasta més paga. I en aquest sentit creiem que es pot anar molt més enllà.

Però, en definitiva, pensem que és un decret que aborda qüestions que són necessàries, que resol qüestions immediates que són imprescindibles, i alhora introdueix elements de justícia social que ens sembla a nosaltres que són rellevants. I subratllar-ho: aquest decret resol una qüestió que podria estar resolta des dels pressupostos del 24, que és fer una rebaixa fiscal a la gent que menys té, als que tenen menys de 33.000 euros de salari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Consellera Romero, conselleres, consellers, diputats i diputades... Aquest decret llei és un *mix revolutum* de mesures fiscals on es barregen rebaxes amb pujades d'impostos i s'acompanyen de mesures de despesa de personal i altres d'administratives, com la referent a l'empresa pública L'Energètica. Però el Govern socialista ja ens té acostumats a aquests decrets òmnibus, eh?, on el caràcter urgent i extraordinari d'algunes de les seves mesures fins i tot està qüestionat pel propi Consell de Garanties Estatutàries.

Si ens centrem en les mesures fiscals d'aquest secret llei, i especialment en l'impost de transmissions patrimonials, partim del greu fet que a Catalunya patim una crisi habitacional perquè els diferents governs de la Generalitat –des de CiU o Junts, Esquerra Republicana o Socialistes de la mà dels Comuns– han estat incapaços d'incentivar

l'oferta per poder satisfer la demanda d'habitatges i, en conseqüència, el preu de la «vivenda» està pels núvols en la gran majoria de ciutats. A més, sabem que el cost fiscal representa entre el vint i el vint-i-cinc per cent del preu final de compra de l'habitatge i que, a Catalunya, qui compra una «vivenda» de segona mà suporta com a mínim el tipus impositiu del deu per cent en l'ITP, que és el més alt a Espanya. Malgrat aquesta realitat, a aquest decret llei el Govern socialista el que ha fet és pactar amb els Comuns augmentar esglaonadament fins al tretze per cent el tipus de l'ITP en funció del valor de l'immoble, sense tenir en compte si és «vivenda» habitual, i fins al vint per cent si es tracta de grans tenidors en la transmissió d'habitatges, perjudicant el mercat de l'habitatge al tensionar encara més el preu final de compra.

Pel que fa a les noves mesures de l'IRPF, veiem amb bons ulls la rebaixa del tipus al nou i mig per cent per a les persones amb baixos ingressos, equiparant-se a altres comunitats autònomes, però no s'ofereix cap rebaixa del tipus per a les famílies amb rendes mitjanes-baixes i mitjanes, malgrat que Catalunya doncs és la regió on es paga més IRPF per part de les persones que tenen rendes entre trenta mil i quaranta mil euros i que aquestes famílies sabem que han fet un gran esforç per adaptar-se a l'alt nivell general de preus i aquest esforç no ha estat compartit per l'Administració, que, contràriament, ha aprofitat per recaptar més.

És per això que, el passat mes d'octubre, des del Partit Popular vam presentar una proposició de llei per reduir també l'IRPF a les persones amb rendes mitjanes-baixes i mitjanes, però, malauradament, ha estat bloquejada durant tot aquest temps i no la podrem debatre en aquesta sessió plenària per tal, doncs, que surti endavant la mesura pactada entre el PSC i Esquerra Republicana. M'imagino que algun remordiment, doncs, deuen tenir.

Per altre costat, aquest decret llei preveu rebaixes en l'impost de successions i donacions per a les víctimes de violència masclista i els seus hereus, i em semblen adequades, però lamentem novament que s'hagi perdut l'oportunitat d'eliminar aquest impost. El Partit Popular ha estat l'únic grup parlamentari que ha presentat una proposició de llei per suprimir-lo, al ser un impost injust, ja que recau sobre actius que ja han estat gravats amb l'IRPF cada any.

En definitiva, des del Partit Popular estem a favor d'aplicar més progressivitat en els impostos, però sempre a partir de reduir-los, especialment a les persones amb menor capacitat econòmica o en situació de vulnerabilitat. Però estem totalment en contra d'incrementar-los per a les persones en altres trams de renda, sobretot de renda mitjana, perquè els impostos a Catalunya ja estan en un nivell massa alt i qualsevol pujada impositiva el que fa és comportar comportaments d'elusió o evasió fiscal, a més de fugida de contribuents o deslocalització d'empreses cap a altres comunitats autònomes o països del nostre entorn.

En conclusió, aquest decret llei del Govern està molt allunyat de la reforma fiscal que necessita Catalunya, ja que no inclou cap mesura que estableixi impostos favorables i estables a favor de les pimes, dels autònoms, de la renda i el patrimoni de les famílies per estimular l'activitat econòmica, l'ocupació, la inversió empresarial i l'esforç personal, imprescindibles per aconseguir un augment sostingut de la recaptació de l'Administració amb l'ànim de garantir i millorar els serveis públics.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Bien. Gràcies, vicepresidenta. Bien, este Decreto ley 5/2025 aprueba una serie de medidas fiscales que no son más que continuismo. Es decir, sangrar a los ciudadanos con impuestos de todo tipo para luego malgastar principalmente esos recursos. Y manifiestan engañosamente tener dos objetivos: primero, el acceso a la vivienda,

que con su reforma complican más; y segundo, la protección de las víctimas de lo que ustedes llaman «violencia machista», olvidando al resto de personas que también sufren o pasan diversas necesidades.

En verdad, lo que ustedes pretenden es legislar y presupuestar a golpe de decreto ley, porque no hay que olvidar que ustedes son incapaces de negociar unos nuevos presupuestos para la Generalitat de Catalunya. Entre sus pinceladas y subidas de impuestos tenemos principalmente el impuesto sobre la renta de las personas físicas, el IRPF, donde realizan unos pequeños maquillajes insignificantes en los tramos y en los tipos.

Y la propuesta de VOX es radicalmente distinta: es realizar una gran reforma del IRPF, igualando el IRPF para todos los españoles por igual, trabajen donde trabajen o vivan donde vivan, en contra de los pactos del bipartidismo. Con dos tipos impositivos: hasta setenta mil euros, el quince por ciento; a partir de setenta mil euros, el veinticinco por ciento, y evidentemente, las rentas más bajas, los que ingresan menos de veintidós mil euros, exentos de tributar el IRPF. Y defensa de la natalidad, apoyo de la natalidad: deducción por hijo. Cuatro puntos porcentuales por hijo. Ejemplo: si una familia tiene cuatro hijos e ingresa menos de setenta mil euros, no pagaría IRPF. ¿Impacto económico de esta medida de VOX? 12.000, 15.000 millones de euros según el año. A costa del gasto superfluo que hay, y mucho.

Impuesto sobre sucesiones y donaciones. Proponen reducciones y bonificaciones para las víctimas de lo que ustedes llaman «violencia machista». Y bien, ¿y el resto? ¿El resto? Eso es un drama, pero es que hay más dramas y ustedes no los contemplan. Desde VOX proponemos la eliminación total de este impuesto de donaciones y sucesiones en toda España por ser un tributo totalmente injusto, que genera desigualdades territoriales y ataca el ahorro familiar.

Impuesto sobre transmisiones patrimoniales y actos jurídicos documentados: erre que erre, siguen en el error castigando la compra de la vivienda habitual para las viviendas de menos de seiscientos mil euros, que ustedes castigan con un diez por ciento. ¿Vivienda de trescientos mil euros? Treinta mil euros para la Generalitat. ¿Vivienda de cien mil euros? Diez mil euros para la Generalitat. Para la vivienda habitual. Es que ustedes castigan el acceso a la vivienda en propiedad. Y para el resto, pues claro, evidentemente, lo sube. Para VOX sigue siendo un escándalo que este impuesto esté castigando la compra y el acceso de la vivienda en propiedad.

Canon del agua. Sustituyen los mínimos de facturación por una parte fija determinada. Traducción: el agua seguirá subiendo y seguirá teniendo la factura del agua el treinta y cinco por ciento solo de consumo, y el resto, sesenta y cinco por ciento en impuestos.

En cuanto a las medidas de gastos de personal, sin novedad en la Generalitat de Cataluña. Los gastos seguirán subiendo.

Miren, ustedes han anunciado y traen este decreto, que es un nuevo pacto social comunista, viviendo y vendiendo la mentira de que retocan algunos impuestos para favorecer a los más humildes. Y la realidad es tozuda, es que piensan seguir sangrando a familias y a trabajadores, recaudando, calculamos, entre 300 y 500 millones de euros más.

Por todo ello, no cuenten con VOX. Basta ya de castigar a los que madrugan. Basta ya de castigar a los que trabajan. Basta ya de castigar a los trabajadores y a las familias. Menos impuestos y más libertad. Acabemos con su expolio fiscal y pongamos al Estado al servicio de la nación y no al revés. Y pongamos al Estado al servicio por igual del conjunto de los españoles.

Muchas gracias.

El president

I en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellers, conselleres, consellera Romero... Efectivament, el decret és ampli i com que els grups només tenim cinc minuts, centraré la meua intervenció bàsicament en parlar de l'impost de transmissions patrimonials, perquè a més a més és un dels acords de l'acord d'investidura que finalment hem pogut negociar i acordar i concretar en aquest decret. I volem agrair des d'aquí també els treballs de la consellera i del seu equip de la conselleria d'Economia i també, per part dels Comuns, del nostre equip negociador, encapçalat pel nostre diputat David Cid.

I volia posar algunes dades per començar, per entendre del que estem parlant quan parlem dels canvis que proposa aquest decret sobre l'impost de transmissions patrimonials. El 2023 la compra d'habitatge a tot l'Estat espanyol va ser d'un cinquanta-sis per cent al comptat, sense hipoteca. O sigui, pagant el que se'n diu vulgarment «trinco-trinco». El 2024 va ser d'un cinquanta-vuit per cent la gent que compra en efectiu, sense hipoteca. A Catalunya hi ha més de quatre mil grans tendidors i la concentració de l'habitatge –tenen moltes dades amb què ho poden comprovar– cada vegada està anant a més poques mans. És cert que de moment són majoritaris els que només tenen un habitatge, però l'habitatge que s'està comprant està anant a poques mans. Hi ha una concentració en l'habitatge en poques mans per especular i això és el que provoca que tinguem ara mateix els preus de compra de l'habitatge als nivells del 2008, quan va esclatar la bombolla immobiliària; som aquí. Si hi ha un atac a la propietat privada és que el preu del metre quadrat d'un habitatge a Barcelona estigui als quatre mil metres quadrats. Això és un atac al dret de la gent a poder comprar un habitatge. Això és un atac a la propietat privada.

La compra especulativa s'ha d'intervenir, s'ha de regular; perquè no pot ser que les famílies que vulguin comprar un habitatge no puguin fer-ho, però no per l'impost que han de pagar, sinó perquè quan van a veure el pis, el senyor de la immobiliària els hi diu «o m'ho dius en una hora o ja en tinc un que me'l compra en efectiu» o que facin la reserva i, quan es pensin que estan tramitant les arres i la hipoteca, els hi diguin «et torno la reserva perquè ha vingut un fons d'inversió o una persona estrangera que m'ho paga en efectiu, i a més, em paga més». Això és atacar el dret a la propietat privada i a l'habitatge dels catalans i les catalanes que busquen el seu primer habitatge, la seva residència habitual.

La compra especulativa s'ha d'intervenir, s'ha de regular fins que totes les persones tinguem garantit el dret a l'habitatge a Catalunya. I això és el que fa a l'impost de transmissions patrimonials que aprovem avui: que qui més té pagui més, i que qui compri per especular pagui més, i tampoc estem parlant de bestieses. Estem parlant que el senyor que va comprar la Casa Orsola, que la va comprar per 6 milions en el seu moment i, per tant, va pagar 600.000 d'impost de transmissions patrimonials, pagui 780.000 si la comprés ara. Tenint en compte que en tres anys l'ha venut per 9 milions, home, jo crec que aquests 180.000 euros de diferència tampoc no l'arruïnarien, perquè ha guanyat 3 milions en tres anys.

Per tant, el vint per cent no és un atac a la propietat privada, no és el principal atac a la propietat privada en la democràcia, com hem sentit que ha dit el president de Foment. Evidentment, des que es va anunciar aquest acord hem tingut l'apocalipsi, tothom dient que per culpa del comunisme s'acabarien les compravendes, s'aturaria el mercat que estàvem gravant els propietaris, que això era un gran atac a la propietat privada. Com els hi deia, l'atac a la propietat privada és que les famílies que busquen habitatge habitual i que s'han d'hipotecar per aconseguir-ho no ho puguin fer perquè els hi passa per davant un especulador, i en tot cas, si l'especulador els hi passa per davant, haurà de pagar més, haurà de pagar aquest vint per cent.

La tramitació com a projecte de llei nosaltres no la votarem a favor, no hi estem d'acord. Creiem que el Consell de Garanties Estatutàries blindarà l'impost de transmissions patrimonials i diu que s'hi ajusta. Per tant, no hi ha arguments durant la tramitació per modificar l'impost de transmissions patrimonials perquè està blindat

pel Consell de Garanties Estatutàries. No hi ha por de que vagi el Constitucional, això. Per tant, els que estan d'acord amb aquest impost de transmissions patrimonials no faran esmenes ni modificaran l'impost de transmissions patrimonials durant la tramitació. Tenim el compromís del Govern de que no ho farà, que no donarà suport a les esmenes que ho facin. Creiem que la CUP també estarà d'acord amb aquest impost de transmissions patrimonials, si no després els sentirem.

El que vull saber és quan acabi la tramitació, quina serà la foto? La foto de les esquerres que dona suport a aquest impost de transmissions patrimonials i no el toca per afavorir els especuladors, com està demanant el Sindicat de Llogateres públicament? O la foto de les dretes d'aquest Parlament que estan escoltant Foment, la Cambra de la Propietat i la patronal i que el volen canviar per seguir afavorint l'especulació? Tinc dubtes d'on estarà Esquerra Republicana en aquesta foto, en tinc molts dubtes. No sé si la foto de l'acord que vam fer fa un mes es tornarà a repetir, no ho sé, amb l'impost de transmissions patrimonials. No entenc l'obsessió per tramitar-ho com a projecte de llei, i crec que han utilitzat la tramitació com a excusa, perquè si és així, si és veritat que només és per la tramitació, entenem que ens trobarem al final aprovant aquest impost.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé. Comencem dient-los als diputats de VOX que no pateixin, que el dia que hi hagi un pacte social comunista o que anem a trencar Espanya no s'hi amoïnin, que jo ja els truco.

Per la resta, podria, en realitat, reduir la intervenció a dir-los que només fa quatre mesos els hi dèiem que, si no tenien els pressupostos, el marge per fer política sense partides era minso i que, com era bastant previsible –ja ho advertíem–, no ens han dit què pensen fer encara, però una possibilitat continuista seria anar presentant decrets d'ampliació pressupostària. Ja els hi dèiem. Els avancem que no ens plegarem al xantatge a cop de decret. I efectivament, no ens plegarem el xantatge a cop de decret. Portem dotze decrets en nou mesos –dotze. S'està fent de l'excepcionalitat dels decrets la norma parlamentària, i, si l'única estabilitat que pot aconseguir el PSC és a cop de decret, malament anem.

Fins i tot Maquiavel deia que el poder havia de ser un centaure, meitat cavall –la imposició–, però també meitat home, que seria el parlar. Perquè de la CUP a aquestes alçades ningú pot dubtar que estem al costat de la majoria del poble, que fem oposició per a aquesta majoria del poble i que no ens cauen els anells per anar fins al final amb el que necessiti el poble. Ni fum, ni trilerisme, ni interessos que haurien de ser principis. El que passa és que a casa meua hi havia una màxima, i és «no recrear-se en el “t'ho vaig dir”», perquè és de superbs. Per tant, aquí seguim amb els aprenentatges fets, esperem, per a la operació.

I aquí som. Vostès ens presenten l'enèsim decret que barreja drets laborals amb treure impostos a la compravenda d'art –preocupadíssims estem per si comprem el Tàpies que hi ha aquí fora i l'hem de vendre en un any–; l'IRPF amb el cànon d'aigua, perquè alguna coseta se li ha de donar a les empreses que la gestionen, perquè beneficis milionaris no és suficient, i l'ITP, i ens disculparan, el tren de la bruixa de l'exempció dels impostos, o que encara es segueixi premiant la incineració de residus.

Hi ha diversos punts d'aquests decrets que avui es presenten que són raonables, que poden ser positius i que fins i tot hem proposat en alguna ocasió nosaltres mateixos, com el reconeixement al salari dels futurs bombers i d'altres treballadors de l'Administració. De fet, aquí volíem fer esment de que la diputada Pilar Castillejo, juntament amb Esquerra Republicana i amb Comuns –perquè si fos pel PSC això

hagués sigut en una transició de tres anys— va estar negociant, gràcies també a la pressió, evidentment, de tots els bombers organitzats, els bombers en pràctiques organitzats, perquè això quedés dins d'alguna regulació i va ser dins d'aquest decret.

D'altra banda, tenim fins i tot un punt estrella, l'impost de transmissions patrimonials, dissenyat per taxar la compra especulativa. Nosaltres vam presentar aquesta modificació en una moció sobre habitatge. De fet, Comuns també l'ha presentat i li ha donat suport. És més, Esquerra Republicana va donar suport i va votar a favor a la nostra moció en aquell punt, perquè ho recordem, aquesta coincidència no és màgia, i no és que ens estiguem trucant per les nits, precisament. És que estem davant d'una proposta del Sindicat de Llogateres.

Òbviament, la CUP hi estem d'acord com una mesura per aturar l'especulació amb un bé essencial com és l'habitatge. Nosaltres no venim aquí a negar que el decret conté algunes bones mesures, i recomanaríem a tots els grups que no intentin fer pressió en si acabarem a un costat o a un altre, perquè no se'ns pot situar aquí a aquestes alçades de la història. Tothom coneix perfectament les posicions de la CUP. Però d'altra banda, també hi ha punts d'aquests decrets que ens semblen menys positius, alguns directament ens semblen negatius i que no podem votar-hi a favor. No m'hi estendré, però és obvi que per nosaltres no té cap mena de sentit aquesta exempció a la compra d'obres d'art i que hi ha altres exempcions que també s'haurien de discutir.

I hi ha propostes que pensem que, a més s'han quedat molt curtes, com és el cas de l'ICF i de l'IRPF. Tot i que es proposa una reducció en els trams més baixos —mesura amb la que estem d'acord, ho hem manifestat diverses vegades— no compensa aquesta baixada de la recaptació amb una pujada dels trams més alts.

Però el fons de la qüestió, per nosaltres, és que aquesta proposta d'aquest òmnibus il·lustra la manera de governar amb la que nosaltres, com hem apuntat en diverses ocasions, no estem d'acord —ho reitero: dotze decrets, nou mesos. Queixar-se de l'antipolítica i de la degradació dels parlaments democràtics per reduir-los a un espai on presentar mocions, fer discursos i passar el *rodillo* no em sembla especialment coherent. No hem sigut escollits per fer discursos que ens converteixin en talls a mitjans i vídeos de dos minuts a xarxes. No és aquesta la democràcia que es mereix Catalunya.

Ho vam veure amb els pressupostos. El Govern no està sent prou valent per fer una proposta que, inevitablement, l'obligaria a escollir de quin costat està, a clarificar-se políticament amb el risc d'esquerdar aquesta articulació política tan particular i fràgil que intenta fer.

No es pot jugar a l'equilibrista eternament. És impossible satisfer alhora als seus votants, als seus socis i a Foment del Treball. I, per això, aquest *totum revolutum*, aquest calaix de sastre d'un decret òmnibus que, de nou, mostra la seva nul·la voluntat de debatre cada qüestió per separat.

Ja ho hauria de saber, no pot estar-se a missa i repicant campanes. No es pot governar per a la majoria i alhora fer contentes les grans empreses internacionals, els fons d'inversió i les constructores.

Se m'acaba el temps, perquè s'ha reduït, però m'agradaria dir que hi ha una posició bastant còmoda del PSC que saben que els moments de turbulències són els moments de reordenació, i que llavors poden presentar-se com el partit de la política d'altura, mentre altres partits corren en cercles per intentar satisfer diferents interessos.

La batalla la juguen els altres i el PSC, com la banca, sempre guanya. És intel·ligent en termes partidistes; és nefast per al país. Nosaltres fem una crida a la clarificació... No farem una crida a la clarificació dels altres partits. Que cadascú endreci casa seva.

Però sí dir que política d'altura és mantenir-se en els seus principis, independentment de lo que tinguis davant, la reacció, la patronal o el drac; i aquí hi som la CUP, i aquí ens trobaran, i ho hem demostrat moltíssimes vegades. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Ja acabo. En aquest sentit, dir que Catalunya creiem que no necessita un govern que governi a cops de decrets òmnibus, que a ningú se'ns passa que les últimes eleccions

les vam tenir, precisament, perquè no es va aprovar un pressupost, i que lo que demanem és que es tinguin aquí els debats que Catalunya i que el Parlament es mereixen.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

S'han malacostumat a governar a cop de decret, sense raonar la urgència, evidenciant la fragilitat del seu Govern i la por tangible de legislar pel tràmit ordinari. El propi dictamen del Consell de Garanties Estatutàries parla d'un flagrant abús del concepte d'urgència i els recorda que els decrets llei s'han de limitar a casos d'extraordinària i urgent necessitat.

Mesures com les que s'inclouen en aquest decret llei, com la simplificació de l'IRPF o bonificacions fiscals, en cap cas compleixen aquest principi d'extraordinària i urgent necessitat. No responen a cap crisi immediata. A cada ple desvirtuen el caràcter excepcional dels decrets llei, utilitzant-los indiscriminadament i fent palesa la incapacitat de consensuar posicions, fins i tot amb els grups que apuntalen el seu Govern minoritari.

Centrant-nos en el contingut del document, hem de dir que el decret introdueix diverses modificacions en àmbits fiscals i administratius que, previsiblement, generaran confusió i dificultats interpretatives, tant per part dels contribuents com dels professionals que els assessorin.

Les bonificacions fiscals que proposen per, *a priori*, facilitar l'accés a l'habitatge beneficiaran una petita part de la població, excloent molts potencials compradors. Per tant, no resolen l'encariment general dels habitatges ni la manca d'oferta pública. Només és un pegat maldestre i provisional.

Podem veure clarament la mà de l'extrema esquerra en algunes de les propostes que recull el decret llei, com l'aplicació d'un tipus agreujat per a grans tenidors, un vint per cent, que desincentivarà la inversió immobiliària i afectarà negativament el dinamisme del mercat. Una càrrega impositiva que, previsiblement, es traslladarà al consumidor final, perjudicant, per tant, en darrera instància, els ciutadans.

Mesures punitives com aquesta no només no garanteixen la reducció dels preus de l'habitatge, sinó que molts cops en minven l'oferta. Mesures errònies, superficials i ineficaces que no aborden qüestions estructurals en matèria d'habitatge. Mesures cosmètiques que poden fer el pes a curt termini, però que en absolut resolen la crisi habitacional que pateix el país.

Pel que fa a les reformes en matèria d'IRPF, cal dir que de nou proposen penalitzar les rendes altes, les d'aquells que treballen i generen feina i beneficis, dels que arrisquen el seu patrimoni personal i hipotequen els seus béns per fer créixer una activitat o una empresa, i a qui vostès espolien en pro del que anomenen «redistribució de la riquesa», que acaba beneficiant aquells que no han cotitzat mai i que han vist que no cotitzar surt a compte.

Penalitzar a qui s'esmerça i treballa i premiar a qui s'està de braços plegats no sembla que ens menin cap a la societat del benestar que tots hauríem de cobejar. Menys política del jaure i subsidi, i més cultura de l'esforç i del treball.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Bé; gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats i diputades. Vull començar agraint el to a la majoria dels diputats que han intervingut, un to constructiu que ha generat un debat enriquidor per part d'aquells que volem seguir millorant Catalunya.

No agraeixo en absolut ni el to, ni les formes ni el contingut dels representants nostrats de la internacional reaccionària. Amb el vostre discurs de la por només genereu més por, i la por condueix a la paràlisi, i la paràlisi només té dues sortides: o la inacció o el retrocés. I aquest país ni vol la inacció ni desitja el retrocés.

El Partit dels Socialistes de Catalunya defensa una societat més justa i igualitària on ningú quedi enrere. A través de la igualtat, la llibertat i la justícia social, volem articular una Catalunya moderna, preparada per al present i plena d'oportunitats per al futur, i el nostre marc d'actuació és el marc europeu. Precisament, aquesta setmana celebrem el Dia d'Europa. Felicitem-nos, perquè és l'espai democràtic més gran del món. Tenim un capital humà de primer nivell, el mercat comú més gran del món, uns nivells de riquesa i benestar elevats i el teixit social més igualitari del món.

I el creixement del nacionalpopulisme euroescèptic posa en perill els avenços en la integració europea. Davant d'ells, més defensa de la dignitat, de la democràcia, de l'estat de dret i de la solidaritat. Els valors europeus de progrés econòmic just, cohesió social i llibertat són el marc d'actuació. Va ser la resposta fa vuitanta anys i és la resposta actual, i serà la resposta als reptes de futur, i això no és més que la solució socialdemòcrata: més estat del benestar, més democràcia, més justícia social, millor regulació a l'economia de mercat i més igualtat.

Recentment, s'ha publicat el llibre *Igualtat*, de Piketty i Sandel, on exposen un seguit d'idees que estan alineades amb el marc socialdemòcrata i europeista. Us les enumero breument: han augmentat les desigualtats de riquesa i ingressos; a través de reformes fiscals s'ha de fomentar una major redistribució per combatre l'acumulació insolidària de riquesa; les desigualtats es perpetuen perquè no es tenen en compte factors socials, familiars i econòmics; una gran desigualtat econòmica pot afectar negativament la democràcia, ja que els rics tenen més influència política i distorsionen la representació política i la presa de decisions.

I quina és la resposta que ofereixen? L'adopció de polítiques fiscals i tributàries per redistribuir la riquesa de manera més equitativa, posant en valor la solidaritat i el bé comú com a valors fonamentals de la societat; un estat del benestar que garanteixi a tothom l'accés a les mateixes oportunitats.

Quin és un dels principals factors de desigualtat actualment a Catalunya? L'accés a l'habitatge. I quins són els objectius d'aquest decret llei que porta el Govern a convalidar? El primer, una fiscalitat més justa i progressiva. El segon, afavorir els contribuents amb rendes més baixes, els joves i els col·lectius vulnerables, com són les víctimes de la violència masclista. I el tercer, reforçar les polítiques d'accés a l'habitatge.

Com desenvolupa aquests tres objectius? La consellera els ha explicat: modificant tres figures impositives, l'IRPF, l'ITP i l'impost de successions i donacions. Al capítol de l'IRPF reforcem la progressivitat de l'impost, fent que els que menys tenen paguin menys i que els que més tenen paguin una mica més.

A l'ITP, introduint mesures d'equitat redistributives en l'accés a l'habitatge, entre d'altres mesures, establint trams en funció de la transacció a partir de 600.000 euros. I que sàpiguen, senyors, que el 2023 només el tres per cent dels immobles transmesos va superar els 600.000.

Per tant, anem aquí, als que més tenen, que són els que més poden aportar. I això no és voluntat recaptatòria. Això s'anomena justícia social, que és el marc europeu, que és la socialdemocràcia. Perquè davant d'aquest reordre mundial tenim les idees clares: a major igualtat, major creixement econòmic i major cohesió social.

I, breument, sobre el model de decrets llei, voldria recordar que la dotzena legislatura, on governava Junts, va aprovar noranta decrets llei –noranta–, entre el 2017 i el 2021. Potser llavors també hauríem d'haver llegit Giorgio Agamben. (*Alguns aplaudiments.*)

Acabo... I acabo citant el president Sánchez a la reunió de dilluns del Cercle d'Economia: «Els pessimistes sempre s'han equivocat.» Els pessimistes no han cregut mai en les capacitats ni de les persones ni del país. Les seves profecies fosques

que prediquen no creuen en l'enorme talent de les persones ni en un futur millor. No saltres impugnem aquest fatalisme. La societat ha millorat des de fa quaranta-cinc anys perquè el país i la seva gent va creure en un futur millor i segueix creient en un futur millor perquè hem de seguir construint amb optimisme el futur que volem. Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 5/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots a favor, 61 vots en contra, cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 5/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* El Grup Parlamentari de Junts, el Grup Parlamentari de VOX, el Grup Parlamentari d'Esquerra i el Grup Parlamentari de la CUP.

Ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 123 vots favorables, 6 vots en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 5/2025 ha quedat validat i es tramitarà com a projecte de llei.

Decrets llei 6/2025 i 9/2025

203-00012/15 i 203-00014/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics. Abans de començar amb el debat, els faig avinent que aquest punt de l'ordre del dia se substanciarà conjuntament amb el punt 6, corresponent al debat i votació sobre la validació del Decret llei 9/2025, de 29 d'abril, pel qual es modifica el Decret llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals han estat promulgats aquests decrets llei. Té la paraula, doncs, la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alicia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Bona tarda de nou i moltes gràcies als grups que han donat suport a l'anterior decret llei i ara en presentem un altre, la modificació de l'impost de la taxa turística, un impost que s'ha modificat diverses vegades també com a decret llei, utilitzant aquest instrument legal i del qual el Govern en pot fer ús.

Jo voldria fer una mica de recordatori que és una taxa que es crea l'any 2012, en una situació difícil per a l'economia catalana. Una taxa que té el primer impacte l'any 2013 i que al llarg d'aquests anys s'ha anat modificant: l'any 2017, l'any 2020, l'any 2023. I els hi haig de donar una notícia, si no la saben, que és que, des

que es va crear, segueixen pujant els turistes a Catalunya, i dels 15 milions de turistes que teníem l'any 2012, als 19, quasi 20 que tenim aquest any 2024, doncs, la taxa no ha generat un element negatiu ni en la demanda ni òbviament en l'oferta, que segueix augmentant a Catalunya amb establiments de qualitat, amb una oferta també àmplia i de molta qualitat, en l'àmbit cultural, esportiu, patrimonial, gastronòmic –ara que som a la Regió Mundial de la Gastronomia–... Per tant, una taxa que es va crear, que es va anar modificant i que no ha sigut un impediment perquè turistes d'arreu del món vinguin a Catalunya.

De fet, tant és així que a Barcelona, per posar una ciutat, la nostra capital, admirada arreu del món, és la segona ciutat del món més desitjada pel turisme de luxe. Ho dic per després, quan parlem dels augments de la taxa. Vuitanta-dos per cent dels congressos que es fan a Barcelona i l'Hospitalet són internacionals i tenim una captació molt important de públic internacional. Més de 250 congressos mèdics, conselleria, metges i metgesses de tot el món que venen aquí a fer congressos i, per tant, una capacitat d'atraure molt important. Una despesa diària per visitant que augmenta, que ha augmentat en el darrer any, trimestre del 24 a trimestre del 25, un 6,9 la despesa diària de cada un dels turistes i un sector que representa el dotze per cent del PIB.

Per tant, és un sector que va bé a Catalunya. És un sector que comporta..., és veritat, i genera molta ocupació i, doncs, molta riquesa al nostre país i que, per tant, creiem que, com d'altres sectors, també poden ajudar a compensar alguns dels elements, no tots positius, que suposa el turisme.

Mirin, té un impacte molt positiu i és veritat. La creació de llocs de treball; per exemple, a les zones rurals, la revitalització de comunitats rurals en perill de despoblació, que evidentment, doncs, la possibilitat del turisme genera activitat, dinàmica social; es promouen noves empreses; moltes vegades també ajuda a regenerar un patrimoni natural, cultural o gastronòmic i, per tant, té elements positius.

Però tampoc podem oblidar que n'hi ha alguns de negatius, conseller Sàmpser, i n'hem parlat també moltes vegades amb vostè. Bé, doncs, la massificació en algunes zones. L'altre dia escoltàvem aquesta notícia a Santa Cristina d'Aro, que ha decidit limitar l'entrada al municipi. Alguns municipis de la Costa Brava s'ho estan plantejant. També a Barcelona hi ha hagut un debat en aquest sentit. Hi ha un col·lapse a les carreteres. També la presència massiva de turistes. Més contaminació, òbviament, i algun risc de malmetre paisatge i patrimoni natural. Òbviament, arriben 20 milions de turistes a Catalunya cada any. És moltíssima gent. I, per tant, també –i podem dir-ho, no passa res– que es generen algunes externalitats negatives.

Quin objectiu tenia la taxa en aquell moment, quan es crea el 2012? Doncs crear un fons del turisme per fomentar i promocionar el turisme. Bé, ha crescut en cinc milions en els darrers anys. Nosaltres creiem que aquest fons no només hauria de fomentar el turisme, sinó hauria d'ajudar aquestes externalitats negatives i, per tant, compensar-les d'alguna manera, en l'àmbit patrimonial, en l'habitatge, en el nostre paisatge natural. I, per tant, ens vam plantejar en les darreres setmanes i mesos, evidentment de la mà del Grup Parlamentari dels Comuns, fer algunes modificacions en aquesta taxa que, bàsicament, el que fan és un augment.

Em sembla que un sector que funciona bé, que va bé, que segueix creixent al nostre país, que necessita suports i, de fet, la conselleria d'Empresa i Treball té moltes polítiques de suport a aquest sector i segurament més que n'hi haurem de donar. Però també creiem que un sector que bàsicament el que fa és atraure un turista estranger, que és qui paga la taxa –no oblidem que qui paga la taxa d'aquest impost turístic és el visitant– creiem, doncs, que pot aportar una mica més per aquestes externalitats negatives que genera.

De fet, només tres exemples, ja que ens volem emmirallar amb Europa i que volem ser més europeus, justament aquesta setmana que celebrem el Dia d'Europa. A Amsterdam, la taxa és un 12,5 per cent del total de l'allotjament –12,5 per cent; facin vostès números–; o a París fins a 14,95 euros per persona i nit, segons la categoria de

l'allotjament, o Berlín i Colònia, el cinc per cent –el cinc per cent– del preu de l'habitatge també. És a dir, que a Europa també aquestes externalitats del turisme les compensen amb una taxa que els permet compensar aquests elements.

I nosaltres el que hem volgut fer amb aquesta modificació és fer un augment de la taxa. Em sembla que pot aportar més el turista que ve aquí. No creiem que hagin deixat de venir, tot al contrari, en aquests anys per l'existència d'una taxa. També se'ns diu: «Hi ha poques ciutats o poques comunitats que tinguin la taxa». Sí, però a Catalunya segueixen augmentant els turistes, seguim sent atractius, per tant, no ens menystinguem.

I el que hem fet també és donar més autonomia i més instruments al món local. En aquests moments, només Barcelona té un recàrrec que pot crear i nosaltres el que diem és que tots els ajuntaments el puguin crear, que li donem aquesta eina, aquesta autonomia local. Els ajuntaments són responsables i que decideixin. I amb una certa flexibilitat: ho poden decidir per codi postal, ho poden decidir per establiment i, per tant, en funció de la seva realitat, que és molt diferent a vegades dins del propi municipi; municipis de costa que tenen uns barris al costat del mar poden decidir uns preus i, en canvi, els que estan al centre del poble o a la muntanya, un altre. Per tant, creiem que cal donar aquest instrument.

Un altre element que hem modificat? El que dèiem del fons i l'obligació que el vint-i-cinc per cent del fons vagi a habitatge, en aquesta línia de prioritzar l'accés a l'habitatge i la construcció d'habitatge públic. Bàsicament són aquestes tres, amb l'element del fons, que s'ha obert una mica més perquè no només sigui a foment i promoció del turisme, sinó que també pugui ser a altres elements patrimonials, culturals o esportius.

Per tant, aquesta és la proposta que fem. És una proposta que creiem doncs que té tot el sentit en els moments que estem vivint.

No vull estar-me, encara que sigui per uns quants segons, de dir que vam aprovar el Decret 9/2025, que el que fa, com saben i hem parlat amb el sector i hem parlat amb els grups, que hi ha una certa voluntat de que això es pugui tramitar com a projecte de llei per fer alguns ajustos. Ens semblava que el Decret 6 marcava l'entrada en vigor l'1 de maig i avui som a 7 i estem aquí convalidant per no generar inseguretats jurídica, sobretot al sector turístic, el que vam fer és aprovar un decret llei que diu: «Escolti'm, no entrarà la taxa en vigor l'1, sinó un cop s'hagin aprovat definitivament les modificacions i, per tant, en el proper període de liquidació», que això dependrà de quan l'aprovem, doncs pot ser a l'octubre o pot ser a l'abril de l'any següent.

En tot cas, no volíem generar inseguretats jurídica i el Decret 9 el que intenta paliar és justament això, que no hi sigui, i que, per tant, doncs, si es tramita com a projecte de llei, puguem treballar tranquil·lament aquests ajustos, aquestes modificacions i un cop aprovades, entrarà en vigor aleshores. També vull dir que perdrem uns quants recursos, 59 milions d'euros, per fer això, però bé, tot sigui pel bé del consens amb tots els grups parlamentaris.

I una última cosa, president, deu segons. No hi ha el conseller Giró, però li podrien dir vostès: en els dos anys que va ser conseller va aprovar trenta decrets llei.

Gràcies.

El president

A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. Segons es va acordar en la penúltima Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun. Té la paraula, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; moltes gràcies, president. Consellers... Avui tenim dos decrets per convalidar, només cinc minuts. Per tant, faré cinc..., donaré cinc idees clau. Primera. L'únic argument que argumenten vostès en l'exposició de motius és l'emergència habitacional i diuen que això justifica actuar amb urgència. Però escolti'm, el Consell de Garanties

Estatutàries ja els ha dit que no és cert, que és mentida, perquè en el seu dictamen diu clarament que ni és urgent ni és extraordinari i, a més a més, que modifica substancialment un impost i que, per tant, això requereix una llei parlamentària.

L'altra cosa que diuen a l'exposició de motius és que un dels factors que ha contribuït a l'emergència habitacional és l'increment del turisme. I jo pregunto, consellera, amb quin estudi diuen això? En què es basen? Des de quan els càmpings, els albergs juvenils, els creuers, els hotels o les cases de turisme rural generen emergència habitacional? Des de quan? M'ho vol explicar? Per tant, escolti'm, vostès podien haver argumentat o haver apujat la taxa turística als habitatges d'ús turístic, que podrien realment generar emergència habitacional, però sap què passa? Que l'únic estudi que tenim, l'únic que s'ha publicat, del gener d'aquest any, de PricewaterhouseCoopers, diu justament que no té cap correlació el preu de l'habitatge amb el nombre d'habitatges turístics. Per tant, escolti'm, una altra mentida.

El que sí diu aquest estudi és que a Barcelona es generen 1.900 milions d'euros de PIB gràcies al turisme i quaranta mil llocs de treball. I als senyors que riuen aquí a l'esquerra, això els importa un rave. Els és igual, els hi és absolutament igual.

Segona idea, volen fer pagar als turistes allò que és un problema d'oferta d'habitatge públic. Per tant, és un problema d'infrafinançament o de burocràcia administrativa o de manca de sòl per fer habitatge, però no és un problema dels turistes. La senyora Colau va tenir vuit anys per solucionar el problema d'habitatge i, en lloc de solucionar-lo, encara l'ha complicat més i la seva ineficàcia fa que ara s'hagin de carregar el sector turístic. (*Alguns aplaudiments.*) És que és..., és que és la bomba, això?

Perquè, escolti'm, multiplicaran per dos..., des de dos a quinze, l'actual taxa turística. Quina barra tenen! De dos a quinze multiplicaran; no és un petit increment, no, de dos a quinze. Escolti'm. I això, això suposarà un increment de recaptació entre 30 i 50 milions d'euros als catalans, no només als estrangers, també als catalans, que, si volen fer vacances, hauran de pagar més. I això no és qui més té, més paga, consellera, perquè tothom ha de pagar la taxa turística, tingui el nivell que tingui. Per tant, això d'una fiscalitat justa ens ho hauríem de fer mirar.

Tercera idea, l'única veritat és que els Comuns van exigir multiplicar la taxa turística per invertir Salvador Illa i serà el president més car de la història, perquè li costarà al sector turístic, que dona feina a més..., a gairebé 1 milió de persones, doncs que potser tindran problemes per tenir el seu lloc de treball, i tots els que volen anar de vacances tindran el problema que hauran de pagar més per poder gaudir de vacances, perquè ara tindrem la taxa més alta de tot Europa.

I conseller Sàmper, no l'hem sentit dir absolutament res en defensa del sector. Això va amb vostè, eh?, no amb la senyora Romero. I escolti'm, als Comuns i al PSC també els és igual que el sector estigui realment preocupat, no els han tingut en compte i només s'han avingut a tramitar-ho com a projecte de llei, gràcies a que nosaltres vam demanar el dictamen. Si no, no ho haurien fet i ho saben molt bé tots vostès.

Quarta idea, els Comuns tenen turismofòbia i barcelofília. Clar, aquests són els seus valors. Per què? Perquè, escolti'm, és que és l'únic, l'únic grup d'aquesta cambra que només té representació a Barcelona. I els recordo que vostès van perdre representació a Tarragona i Lleida anant en contra del Hard Rock i dels Jocs Olímpics. Escolti'm, és que és lògic; la gent no és «tonta». I el PSC i Esquerra fan, lamentablement, seguidisme a això perquè, senyora Romero, els Comuns segueixen marcant la seva agenda política. I vostè deixa en mans del sis per cent dels vots comunistes, aquells vermells que sortien allà..., que només, a més a més, representen Barcelona, i el sector turístic gironí ja els ha tocat el crostó, i amb molta raó. Els ha escoltat, el sector turístic gironí? No només Barcelona, Catalunya és tot. I el descrèdit de la política és governar d'esquenes als sectors, d'esquenes als municipis i d'esquenes als grups parlamentaris, i això és el que vostès han fet. Però és que, en aquest cas, han fet una cosa que no s'havia vist mai, que és fer un nou decret per modificar un decret

que encara no s'ha ni convalidat. Escolti'm, això no ho havíem vist mai a la història, i en dos plens han hagut de rectificar dos decrets llei.

Quarta cosa. La clau de tot això és, una vegada més, l'infrafinançament. Vostès, en lloc de negociar amb l'Estat, eliminar el dèficit fiscal –que ja estem parlant d'entre 24 i 30.000 milions d'euros perquè l'últim tancament són 300.000–..., escoltin, vostès, en lloc d'això, doncs venen aquí a carregar amb més impostos la gent.

I última idea. Òbviament votarem que no a aquest decret, perquè a part del que he dit, no té en compte la desestacionalització, que és molt important per al sector i això s'ho carrega, i a més a més fa veure que soluciona l'habitatge quan és absolutament mentida. Per tant, consellera, si us plau, no governi d'esquenes als sectors ni als municipis, d'una vegada per totes han de ser el Govern de tothom, no el Govern que no escolta a ningú.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, president. Consellera d'Economia i altres consellers i conselleres, diputats i diputades, volem començar fent èmfasi en que no compartim la forma escollida pel Govern per regular una mesura tan important. Abans de res, vull deixar molt clar, perquè no hi hagi confusions, que a Esquerra estem plenament a favor de la taxa turística, la considerem una eina útil, que pot beneficiar no només el sector turístic sinó el conjunt de la societat catalana. Però no podem obviar que aquesta taxa incideix directament en el model turístic que volem per a Catalunya, i que justament el sector turístic és un motor econòmic del nostre país. Per això mateix no podem regular-lo a través de via decret llei, sense debat parlamentari ni debat amb els principals actors, i això no només és el sector, és també el conjunt d'ajuntaments del nostre país que tenen un impacte fort per al turisme, que són molts i tenen realitats molt diferents.

Des d'Esquerra creiem que és necessari actualitzar la taxa turística i ho hem dit en aquesta cambra, però pensem que una modificació tan important s'hauria d'haver tramitat com a projecte de llei i obert al debat, i de fet, així ho ha indicat la Comissió de Garanties Estatutàries. I sobretot, si tenim en compte que el decret aprovat el 25 de març preveia d'entrada en vigor l'1 de maig, no hi havia ni marge d'adaptació, canviava les regles del joc amb la temporada començada. Per això celebrem que el Govern hagi rectificat i això ens permet votar a favor de tramitar-ho com a projecte de llei. És aquí el camí correcte, un debat de fons participat per tots els actors implicats i amb garanties.

I permeti'm, consellera, fer-li un advertiment, perquè ja els hi vàrem dir a l'últim Ple que els hi vàrem fer retirar el decret de càmpings. Vostès governen en minoria i això vol dir que han de negociar, que han d'escoltar i que no poden imposar el seu programa a cop de decret llei. I això és important, perquè a cop de decret llei, cada Ple han de rectificar i no és seriós. Però un cop feta la reflexió sobre la forma, entrem en el contingut.

Des d'ERC, amb l'objectiu d'enriquir aquest debat que ara farem, hem presentat una proposició de llei per modificar la taxa turística. Qüestions clau que per nosaltres són importants i que proposem: diferenciació territorial i estacional. Necessitem una llei de país. Barcelona no és Catalunya i Catalunya no és Barcelona; Barcelona té un volum d'atracció del turisme estable al llarg de tot l'any, però a la resta del país el turisme encara està molt marcat per l'estacionalitat. Per això plantejem, per primera vegada, que fora de la ciutat de Barcelona hi hagi dues tarifes diferenciades segons la temporada. Si volem desestacionalitzar el turisme i afavorir que els establiments puguin obrir tot l'any, no podem posar la mateixa càrrega fiscal durant tot

l'any. És una aposta clara per la desestacionalització del turisme, sostenibilitat econòmica, però també, sobretot, laboral, perquè necessitem que les persones que treballen en l'àmbit del turisme tinguin feina tot l'any i també feina ben retribuïda.

I una altra qüestió que ha defensat molt bé la diputada del Jovent Republicà. Necessitem que hi hagi un tractament diferenciatiu per a les instal·lacions juvenils, com ara els albergs de joventut. No pot ser que se'ls hi apliqui la mateixa taxa que un hotel de tres estrelles. Això suposa, en molts casos, un augment del cinquanta per cent del preu final per la nit per a un jove. Si no es té present aquesta diferència, es posa en risc el dret al lleure, a la mobilitat i al turisme assequible per als nostres joves, i Esquerra apostem per promoure el turisme juvenil, responsable i de qualitat.

També –i acabo, perquè no tinc més temps, al llarg del debat hi podrem entrar a fons– també proposem altres mesures per fer de la taxa un instrument més social, però sobretot apostem perquè aquest debat el puguem fer amb diàleg, amb debat parlamentari a l'alçada del país que volem construir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, senyor president. El Grup Popular rebutja de manera contundent l'increment de la taxa turística a Catalunya. I ho fa perquè és un atac al turista, és un atac a la indústria turística i és un atac al motor econòmic més important que té Catalunya. Vostès, amb aquesta proposta, estan institucionalitzant la turismofòbia i estan comprant aquí el relat dels comuns, pels quals consideren que el turista és un agressor i que l'hoteler és un especulador. I, amb aquesta proposta, vostès estan comprant les tesis i oficialitzant i institucionalitzant la turismofòbia. I això... (*alguns aplaudiments*), i això és molt perillós, senyora consellera. Augmentaran el rebuig social als turistes, penalitzaran el creixement del sector i promouen una política de decreixement turístic i també de decreixement econòmic.

Mentre ciutats com Lisboa, París i Roma dissenyen estratègies per atreure el turisme de qualitat, aquí s'expulsa el turisme a cop de decret. I vostès, des d'aquesta visió, estan castigant la indústria. El Partit Popular considera la indústria turística com un motor de Catalunya. És el dotze per cent del PIB i genera més de 400.000 llocs de treball. Vostès donen per fet que el turisme continuarà venint. Però, escolti'm, vostè no pot garantir que amb aquestes condicions es mantingui. Per tant, vostès donen per fet coses que encara no tenen. Aquesta visió del turista està perjudicant a tots. Tots els llocs del món protegeixen la indústria que funciona i vostès l'estan penalitzant i posant en risc.

I, senyor conseller, vostè no ha parlat amb el sector, i la senyora consellera tampoc. Tot el sector... (*Veus de fons.*) Tot el sector està indignat perquè no se'ls ha escoltat. Tinc aquí declaracions de totes les reunions del Gremi d'Hotels, de la Confecat, de Pimec. Tots diuen el mateix: no s'ha avaluat l'impacte, no s'ha parlat amb ells per incrementar la taxa en aquests termes i, per tant, aquí s'ha pres una decisió que pot enfonsar el sector i el pot posar en risc.

Perquè, senyora consellera, vostè parla de Barcelona. Els turistes continuen venint. Escolti'm, Barcelona té el seu potencial amb el turisme de congressos, el turisme de negocis. Sí, sí, sí. Tot aquest turisme sap quant li afectarà la taxa? Vostè creu que continuarà venint? Miri, el Mobile. El Mobile paga 600.000 euros de taxa turística. Ara passarà a pagar 1.200.000. Vostè no creu que això serà un factor per determinar la ubicació d'on aniran aquests turistes? Perquè a Barcelona, a més a més, li dona la capacitat de pujar el sobrecàrrec de quatre a vuit euros per una proposta d'Esquerra Republicana i dels Comuns a la ciutat. Sap el que suposa, això? Nosaltres... Les convencions d'empreses venen a la ciutat de Barcelona. McDonald's, Garnier...

Tots aquests. Saps quantes habitacions reserven? Cinc-centes, mil, tres-centes... Saps quant paguen? Saps l'audiovisual, que tothom està tan encantat amb l'audiovisual? Sap quant paguen? 250.000 euros d'impost. Ara saps quant pagaran? Quasi 500.000. I creuen que es quedaran igual? Doncs ja estan discutint.

Vostè ha parlat amb el Gremi d'Hotels i veuen l'impacte que això tindrà? No s'han fet números? Vostès no fan números a l'hora de valorar l'impacte? Doncs estan posant en risc aquest turisme que ja donen per fet. Es pensen que vostès fan el que volen, incrementen impostos, persegueixen el turista, persegueixen el sector i tothom es quedarà igual? Doncs les coses canvien. I aquest impacte... Que vostès no han fet cap estudi. És que sorprèn que presentin una llei d'aquest calat i no tingui la pròpia llei un informe d'impacte de les conseqüències.

I després ens trobem amb qüestions de diferents nivells, perquè vostè diu París. París té 8,15 euros en la persona. En l'habitació sí que surt setze. Però a Barcelona tindrem dotze, persona, i llavors serà trenta... Sí, sí, senyora consellera. Miri les taules que avui en dia hi ha. I després tenim la desigualtat dels albergs juvenils. Miri, el diputat Pau Ferran i la senyora Berenguer es van reunir amb els albergs juvenils i es poden trobar en que tenen una taxa d'onze euros quan una nit costa quinze. Vostè creu que això és normal?

Per tant, des d'aquesta visió, vostès estan aquí perjudicant i posant en risc el que és el turisme i posant en risc el que és un sector econòmic tan important. Però lo pitjor és que han institucionalitzat la turismofòbia, estan posant en qüestió la viabilitat de moltes indústries, moltes empreses, molts llocs de treball i, per tant, aquesta és la manera seva de fer política. Quan no saben gestionar el turista, perquè té externalitats, el turisme, però aquesta gestió l'han de fer en col·laboració amb el sector privat, col·laboració publicoprivada per gestionar les externalitats. I després vostès volen utilitzar la taxa per pagar habitatge, que no té res a veure amb el turisme.

El sector ja va estar d'acord amb aquesta taxa, com vostè ha dit, perquè es van fer coresponsables de millorar la qualitat del turisme a Catalunya. Però vostès han desvirtuat la naturalesa del turisme i han també desvirtuat la finalitat d'aquesta taxa. I l'han convertit ara amb un instrument recaptatori per a una despesa estructural de la Generalitat de Catalunya. Però vostès han desvirtuat i s'han carregat tota l'estructura de la taxa. I ara ho fan com que només volen, des d'aquesta perspectiva, utilitzar-la per fer política quan l'estan utilitzant des d'una visió absolutament recaptatòria, que posa en risc el turisme, posa en risc el sector i posa en risc una política econòmica a Catalunya.

Per tant, des del Partit Popular li diem «no» a aquest increment, li diem «no» a aquesta visió ideològica d'institucionalitzar la turismofòbia i li direm «no» a la penalització de la indústria i de tot el sector.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, presidente. Consejeras, consejeros... Hoy nos encontramos, una vez más, ante un nuevo asalto del Govern a la libertad económica, al empleo y al bienestar de los catalanes; asalto perpetrado por los socialistas pero dirigido por los comunistas y Esquerra. Un pago más de la investidura de Illa. Una auténtica vergüenza, una absoluta barbaridad y un ataque frontal a la economía catalana; un ataque sin precedentes a una industria que representa más del doce por ciento del PIB en Cataluña. Pero a ustedes eso les da absolutamente igual.

Nos referimos a la llamada «tasa turística». Ese impuesto ideológico que no busca mejorar los servicios, sino castigar al sector turístico y empobrecer aún más a nuestras familias y empresarios. El incremento del impuesto sobre las estancias turísticas

podría hacer que Cataluña fuera menos atractiva como destino frente a otras comunidades, otros destinos. Aumentar la carga fiscal en un sector ya golpeado por la incertidumbre económica y la crisis sanitaria puede desincentivar la llegada de turistas, afectar a la rentabilidad de las empresas turísticas. Las pymes del sector turístico, que ya luchan contra márgenes reducidos y una alta volatilidad de ingresos, podrían verse gravemente afectadas por este impuesto. Las empresas más pequeñas tienen menos capacidad para asumir aumentos de coste sin repercutir directamente en los precios, lo que podría generar cancelaciones y pérdidas de clientes. Un aumento de los impuestos podría generar una percepción negativa en los inversores y desincentivar nuevas inversiones en el sector turístico. Normalmente, las decisiones de inversión en hoteles, restaurantes e infraestructuras suelen verse influidas por la política fiscal, y este incremento puede retrasar o cancelar directamente proyectos que estén en marcha. Pero es evidente, como decía anteriormente, que a ustedes eso les da absolutamente igual. Consideran que poner el botón de la marca fiscal y de la máquina fiscal..., lo van a recaudar porque sí y porque les vale, pero quizás no es así.

Porque, miren, la subida de impuestos puede derivar en una menor rentabilidad para las empresas turísticas, lo que podría llevar a recortes de personal o a la reducción de horas de trabajo, que, eso, algún diputado de Esquerra que nos da la matracca con el tema a esto no dice nada –apoyan, apoyan y votan a favor. Es un sector que depende en gran medida del empleo temporal o estacional. Esto podría agravar aún más la precariedad laboral y el desempleo. ¿Y ahora qué? ¿Qué decimos a esas cuatrocientas mil familias que se pueden ver afectadas? ¿Qué les decimos, que va a venir la Generalitat de Catalunya a salvarles, a regalarles una situación laboral?

Miren, vamos a hacer un ejercicio de hipótesis. Imaginemos una familia de Barcelona, un matrimonio con dos hijos, con ingresos moderados, que desean pasar unos días de descanso a las afueras de la ciudad, ahorrando para poder irse de vacaciones. Y ahora resulta que ustedes provocan un aumento considerable del coste del hotel, porque, evidentemente, suben el impuesto en siete u ocho euros por día y noche –solo tienen que hacer cuentas y saber el aumento que puede suponer para esa familia. Y esas familias, ¿qué van a hacer? ¿Qué va a hacer ese matrimonio? Pues, precisamente, buscar una alternativa, una alternativa más económica. ¿Y saben cómo? Pues seguramente en aquellos pisos turísticos que ustedes tanto demonizan, pero que pueden ser más económicos y, por tanto, parte de esa alternativa. ¿No ven que van a expulsar a la clase media trabajadora de la oferta hotelera? Los trabajadores catalanes no nos podremos permitir un hotel, porque les recuerdo que ese impuesto no lo pagan únicamente aquellos turistas que ustedes tanto demonizan, no, no, no, no: lo paga cualquier catalán que quiera dormir en el pueblo de al lado. ¿Y a esos qué les van a decir?

Segundo supuesto breve. Imagínense por un momento que hay una familia con un poder adquisitivo superior y que acepta el sablazo, acepta ese impuestazo. Bien, ese impuesto, ¿para qué se va a destinar? Les recuerdo que la tasa es finalista, por lo tanto, se debe destinar para políticas turísticas. Cada año sobra dinero que no se ejecuta, y, por tanto, este decreto pretende, como no saben en qué gastarse el impuesto, porque es el placer de recaudar por recaudar..., prevén destinar el veinticinco por ciento de este impuesto a vivienda. Bien. Y mi pregunta es: ¿a qué tipo de vivienda? ¿A construir centros de MENAs? Porque lo único que han hecho... (*Remor de veus.*) Es que les molesta. ¿Saben por qué? Porque prometen cincuenta mil viviendas y no han puesto ni un solo ladrillo de vivienda de protección oficial, ni una sola. (*Alguns aplaudiments.*) Eso sí, acoger MENAs... Desde que ustedes están en el Govern se han multiplicado.

En definitiva, rechazamos frontalmente esta tasa porque es profundamente injusta, porque es contraproducente y porque es impuesto ideológico al servicio de los socios de la extrema izquierda que apoyan al Govern. Miren, desde VOX defendemos un modelo económico basado en la libertad y la seguridad jurídica y el apoyo al que

crea empleo. Por eso decimos no a la tasa turística, no al castigo al turismo y no al castigo al trabajo.

Y, por último, señora Romero, usted ha dicho dos cuestiones muy breves. La primera, que esto no lo hacen por..., convertir la seguridad jurídica. Lo otro que ha habido... Tienen que hacer un debate previo, por eso cambian el decreto. Pues bien, esto precisamente lo que crea es inseguridad jurídica, aprobar un decreto y cambiarlo. Y, por último, el debate es muy sencillo: o están ustedes con el doce por ciento del PIB en Cataluña o están con la CUP y la turismofobia.

Muchas gracias.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Es deia Hassan, tenia dinou anys, tenia feina –de fet, treballava en un restaurant de Girona–, però no tenia prou diners per pagar una habitació, per llogar una habitació. De fet, el van desnonar de l'habitació que tenia llogada. I no trobava moltes vegades pis perquè no li llogaven el pis per racisme. Aquesta és una situació real que ha viscut una persona que va morir en intentar accedir a un pis, perquè, desesperat, va intentar ocupar, i ho ha denunciat Càritas Diocesana. Aquest és el drama real que tenim a Catalunya avui, que és el drama de l'accés a l'habitatge (*alguns aplaudiments*), aquest és el drama, i no n'és cap altre, per més que vostès vulguin situar, no?, les set plagues de l'Apocalipsi. I el que volem els Comuns, el nostre model de país és un país en el qual la gent que treballa o intenta treballar a Catalunya pugui pagar com a mínim un lloc on viure, pagant un lloguer just o una hipoteca que se la pugui pagar amb el seu sou. És tan senzill i tan revolucionari com això. I el que volem, evidentment, també amb la taxa turística, és mobilitzar tots els recursos que tinguem per destinar-los al que ha de ser la prioritat del país, que són les polítiques d'habitatge.

I, senyor Canadell, miri, que el turisme no té impacte en les polítiques d'habitatge... Sap què? Que l'hi expliquin als veïns del Barri Vell de Girona si no té impacte, en aquest cas, el turisme sobre l'habitatge. Que l'hi preguntin als veïns i veïnes del centre de Girona. Perquè l'informe que vostè ha citat sobre, en aquest cas, l'impacte del turisme, sap de qui és? No és de PricewaterhouseCoopers: està pagat per la patronal turística, que sant Pere canta, pagant sant Pere canta! Expliqui a tothom qui ha encarregat aquest informe! L'ha pagat la patronal turística.

En tot cas, què volíem nosaltres i què volem nosaltres? Sí, doblar la taxa turística: 100 milions d'euros per a polítiques públiques, el vint-i-cinc per cent per a polítiques d'habitatge. Evidentment, que els ajuntaments puguin aplicar el recàrrec, no només Barcelona, evidentment, que la Catalunya sencera... I, evidentment, que es pugui fer durant tot l'any. Perquè, mirin, les dades són clares: només el març d'aquest any –només el març d'aquest any– han visitat tot l'Estat espanyol 6,6 milions de turistes, un 3,8 per cent més que l'any anterior, quan, a més a més, la Setmana Santa va caure al març i no a l'abril, com aquest any. Si és que anem disparats amb el turisme. Si és que no hi ha un problema, en aquest cas, de turistes; el problema que té el sector turístic és que no troba treballadors, perquè no paga les hores extres i perquè no paguen prou. No de turistes, si no és un problema d'oferta! Si és que n'hi ha per donar i per vendre. I, per tant, evidentment, hem de fer... Si fan un esforç tots els catalans pagant els seus impostos, si tenim dificultats per pagar l'habitatge, escolti, la gent que ens visita, no pot pagar una mica més per tenir més recursos per a les polítiques públiques?

I, mirin, jo m'esperava..., de Junts per Catalunya, la veritat, m'ho esperava, senyor Canadell. A mi realment el que m'ha sorprès –i, de fet, em decep– és la posició en aquest cas d'Esquerra Republicana. Perquè, mirin, molta gent parlava de que en

aquesta legislatura anàvem a una triple aliança, que era una aliança del Partit Socialista, Junts per Catalunya i la patronal. Només cal veure com està el senyor Sánchez Llibre aquests darrers dies, que sembla que no està massa content. Igual està una mica més content amb la proposta que ha presentat Esquerra Republicana, perquè és calcada –calcada– a la de la patronal turística, calcadeta a la de la patronal turística. Perquè, mirin, és que si no n'hi hagués prou, que ja hem perdut 59 milions d'euros, 30 dels quals dels ajuntaments i 15 per a polítiques d'habitatge; 59 milions d'euros hem perdut per haver de retardar l'entrada de la taxa turística, és que la proposta actual d'Esquerra Republicana va més enllà que la de la patronal. Mirin, és que vostès volen rebaixar la taxa turística que la senyora Jéssica Albiach i el senyor Pere Aragonès van pactar! És que la taxa turística actual és la taxa turística del senyor Pere Aragonès, que la va pactar amb la senyora Jéssica Albiach quan era en aquest cas vicepresident d'Economia. Vostès van més enllà. I els hi posaré alguns exemples.

Mirin, clar que hi ha vida més enllà de Barcelona, hi ha molta vida, i hotels de luxe també. Carnaval de Sitges: un hotel de quatre estrelles, 325 euros per nit, gràcies a Esquerra Republicana passarà de pagar tres euros per nit a dos, gràcies a Esquerra Republicana! Clar que hi ha vida, evidentment, a la província de Tarragona. Hotel de cinc estrelles de la província de Tarragona: 833 euros per nit, gràcies a Esquerra Republicana passarà de tres a dos euros per nit el que pagaran els turistes. Hi ha molta vida a l'Hospitalet. El Mobile World Congress: mil euros per nit, de tres a dos euros en aquest cas gràcies a Esquerra Republicana. Hotel de Baqueira Beret –si intenten trobar lloc, no n'hi ha, perquè estan tots plens, ho he provat aquest matí–, cinc estrelles: quasi cinc-cents euros per nit, gràcies a Esquerra Republicana de tres a dos euros. Home, no fotem, no fotem! Vostès m'estan dient que algú que paga cinc-cents euros o paga en aquest cas mil euros per una habitació no pot pagar realment 2,40 euros o no pot pagar realment en aquest cas quatre euros per nit? *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Crec que s'estan equivocant.

Acabo, president, amb dues reflexions. Va haver-hi un dirigent d'Esquerra Republicana que em va dir –jo diria que no de manera massa amable– que els nostres vots no els necessitaven per a res. Ja ho van fer una vegada, això –no els hi va sortir massa bé– amb el Hard Rock. I en tot cas, miri, nosaltres ho tenim molt clar –ho tenim molt clar–: nosaltres fem nostres tots els acords que vostès tenen a l'acord d'investidura; els defensarem. I jo crec que faríem bé –perquè no hi ha res més trist, i insisteixo en això, que en el context actual les esquerres es barallin– de seure, parlar, dialogar i acordar. Això és el que volem fer nosaltres, i espero, sobretot, que ho puguem fer des d'una política, en aquest cas també amb la taxa turística, des de l'esquerra, no del senyor Canadell.

Moltes gràcies.

El president

I en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

D'acord, seré clara: nosaltres, per principi de realitat, tenint en compte que la nostra economia avui dia està rendida al turisme, estem d'acord amb aquesta taxa turística més alta. És més, jo he apostat a que els càmpings i els albergs juvenils serien la nova pobra àvia que ha de llogar deu pisos per complementar la pensió. I ho esperava del diputat Canadell, perquè ara ja ens anem coneixent. Lo que passa és que em sorprèn que Esquerra Republicana hagi tendit a aquest tipus d'argument fallaç, com a mínim l'Esquerra Republicana de Junqueras, perquè entenem que aquesta no hauria de ser la via. Perquè, avui dia algú en aquest Parlament creu que a Barcelona s'ha limitat el turisme? Doncs deixin de dir que és dissuasiva, perquè els hi acabarà creixent a tothom el nas. No és dissuasiva, però sí que és recaptatòria: 9,2 milions d'euros en deu anys només a Barcelona. Rebaixar aquesta taxa és plegar-se als interessos d'uns lobbys que

espremen els treballadors i el país. Esperem que els canapès que posa Foment a les trobades a les que a nosaltres no ens convida valguin molt la pena.

I l'excusa de que Catalunya no és Barcelona no serveix, perquè, aquí què subjau? Que la resta del país estigui en les mateixes condicions que Barcelona? Que vagi passant lo que va passar a Mallorca? Que els directius que s'allotgen al Baix Llobregat quan venen del congrés no hagin de pagar? Que els francesos i els holandesos amb un poder adquisitiu molt més alt que el de la zona no hagin de pagar l'Empordà? Catalunya no és un infern fiscal, però sí un paradís turístic per a alguns.

La segona, un advertiment. La taxa turística pot ser la trampa de pobresa de Catalunya, perquè el turisme, sota la falsa imatge del treball, el que genera és pobresa, i si el normalitzem i mantenim a través de feines precàries, un impost, amb la idea de que genera riquesa, com s'ha volgut dir, que això al final l'únic que vol dir és dependència, seguirem caminant cap a l'abisme de l'economia improductiva i el vassallatge del sud europeu. Això estaria bé que ho escoltessin, perquè ens està passant a Barcelona, diputats de Comuns. Sobretot perquè aquí s'ha dit molt que el turisme generava treball, i a mi m'encantaria veure molts dels diputats que estan aquí haver treballat en aquestes condicions, perquè, a Barcelona, una de cada deu treballadores es dedica directament a feines relacionades amb el turisme. Saben què cobra una de cada dues? Menys de mil euros bruts al mes. Llavors, la veritat és que estaria bastant bé que o rebaixem els sous de tots aquells diputats que diuen que el turisme genera riquesa i els equiparem als d'aquestes treballadores o ens anem tallant una miqueta, que comença a ser bastant vergonyant.

Ho hem dit una vegada i una altra: no podem dependre del turisme i no podem fiar l'economia al Paellador i a la sangria, i tampoc pensar que això es soluciona amb un impost. Un impost que, a més, actualment, una gran part va a promocionar el turisme. Agafem el mateix exemple, el cas de Barcelona: la meitat a un consorci dirigit per hotelers, i després, entre d'altres, Reial Club de Polo i la final mundial de pàdel –sobren els comentaris. Jo és ben bé que no m'acostumaré a la política de bucle catastròfic, on diem que cal limitar el turisme; per això fem una taxa que després promociona el turisme. La lògica que ens l'expliquin molt a poquet a poquet, perquè, segons les dades del 2024, per cada deu catalans venen quasi vint-i-cinc turistes estrangers. Mentrestant, de cada deu catalans, tres no poden fer vacances ni una setmana a l'any. La pregunta, llavors, que hem de fer és una altra. A tota aquesta bancada d'allà dalt, no els hi sembla que turismofòbia és que un terç dels catalans no puguin fer vacances? És més, no els sembla una barbaritat sense sentit que si una família fa l'esforç d'anar de vacances, els diners que paguin –un sol euro, eh?– hagi d'anar a fomentar un turisme que els exclou i que els expulsa? Perquè a mi em sembla que no cal ser un *lince* per saber que els diners que anaven al Reial Club de Polo no eren precisament perquè una família de Terres de l'Ebre visiti el Park Güell.

Dins la llarga tradició de l'esquerra, lo que era l'esquerra de veritat, no només s'ha batallat per les qüestions laborals: s'ha batallat també perquè els treballadors poguessin conèixer el seu país i perquè poguessin fer vacances. De fet, als suburbis francesos una de les grans polítiques que hi havia era que els nens d'allà poguessin anar a veure el mar.

Nosaltres, que ens agrada seguir la tradició, diem que ni l'absència de proposta i rendir el país al turisme pel negoci, ni una proposta resistencialista a la turistificació massiva. La CUP voldria una política desitjable amb el turisme. No es tracta d'eliminar-lo; es tracta de que es pugui gaudir per tothom. Volem que sigui també un dret universal.

I nosaltres creiem que els llocs més bonics del país haurien de ser per a tothom i no només per a uns pocs. Creiem que ha de ser igual si aquests pocs són les cent famílies de la burgesia o *tours* anglesos i alemanys. Llavors, els hi direm d'una altra manera: la CUP volem que un xaval de Sant Ildefons no hagi de ser ni futbolista ni

polític per conèixer les postes de sol a Cadaqués. Nosaltres no volem acabar amb el turisme; volem que el turisme sigui per a tothom.

Hem vist aquests dies l'ofensiva de Foment a una regulació d'habitatge que era urgent i necessària. No és tan estrany. Quan precisament a França es va instaurar la jornada de vuit hores, també es van instaurar per primera vegada les dues setmanes de vacances. I en aquell moment el Sánchez Llibre de torn, que era la patronal hotelera de la Costa Brava, tenia dubtes de si els treballadors sabrien utilitzar els ganivets i les forquilles quan arribessin per primera vegada a les platges. Doncs bé, estaria bé que cent anys, quasi, després comencessin a avançar i plantegessin que tots aquests diners que es recaptin servissin precisament per readaptar el turisme aquí en una lògica de turisme popular, que no és una cosa tan estranya, que existeix a països com Brasil i com Uruguai. Que no és una cosa tan estranya, que a molts de vosaltres us agrada Comisiones; doncs als càmpings de Comisiones als que anàvem la gent que, per lo que sigui, no teníem els sous, les nostres famílies, que ja tan es gasten aquí, fèiem turisme. Per tant, sí que hi ha vies en aquest sentit.

I la CUP ho tenim clar: estem al costat del poble. La pregunta és: qui voldrà tenir al seu costat el Govern? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo, perquè aquí el diputat Cid, que feia bastant soroll, ha tingut com un minutet més.

Així que si parlem de turisme i taxes, ho tenim clar: és obvi que cada proposta de caràcter recaptatori aquí, la més minsa, es trobarà en contra Foment; això ja ho hem vist. Una regulació simplement per fer que la llei funcionés és l'atemptat més gran contra la propietat privada en democràcia. Una mica de por saber què volia dir amb això, perquè suposo que és que troba a faltar segons quins períodes, perquè, si no, no entenem aquest tipus de referència. Això és lo que ens trobarem d'una banda.

Ara és: volem fer una política recaptatòria que serveixi directament perquè la majoria de la població tingui més drets? Jo crec que sí, que seria seguir una gran tradició i que aquesta, com a mínim, serà la nostra línia. Així que si parlem de turisme i taxes, ho tenim clar, nosaltres batallarem per això. I no permetrem que ens diguin que això són coses que no han servit per a re, perquè precisament quan s'ha avançat en aquest país ha sigut quan no hem plantejat les mateixes polítiques de sempre.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. El criteri de la presidència amb relació als temps d'intervenció és que som molt escrupolosos amb les preguntes orals tant al president com als consellers, però en canvi hi ha una certa laxitud, que és un costum parlamentari de diverses legislatures, a l'hora d'intervenir en mocions, en decrets llei o en proposicions de llei. Per tant, sempre donem una mica més de marge de maniobra, a tots.

El següent grup a intervenir i a fixar la seva posició és el Grup Mixt, i per fer-ho té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé; sí, senyor president, fa bé de recordar-ho, que hi ha certa laxitud amb tots els grups parlamentaris, perquè concretament el Grup dels Comuns suara feia molts «amaneios» i semblava que demanaven exageradament que s'interrompés algun dels diputats. Sembla que es creuen privilegiats per damunt de la resta de grups parlamentaris, i m'agradaria recordar-los que tots hem set votats i escollits a les urnes i, per tant, tots hem de gaudir dels mateixos drets i deures. Farien bé de recordar-ho.

Un decret llei pensat per macrocomplexos de la costa catalana o Barcelona, que penalitza els negocis turístics de l'interior. Una taxa que afecta tots i cadascun dels turistes, independentment del seu poder adquisitiu, i que previsiblement desincentivarà viatgers amb pressupostos més ajustats, alhora que amenaça d'impactar negativament en zones rurals i poc turístiques del nostre país. Els hotels i establiments turístics recaptaran diligentment l'impost i el transferiran a l'Administració, exactament

com fan vostès lliurant els nostres impostos al cobrador del frac espanyol. Esperem que, com a mínim, les modificacions administratives que introdueixen no accentuin la burocràcia i els costos operatius, perquè les petites empreses i els allotjaments familiars ja en tenen un bon tip, de paperassa.

Un recapte que suposadament hauria de servir per finançar polítiques de sostenibilitat turística o millorar infraestructures locals que es veuen afectades per l'auge de visitants, però que els empresaris del sector turístic veuen com un perill per a la solvència i continuïtat dels seus negocis. Incrementar els costos per als visitants redueix la competitivitat de Catalunya com a destinació turística i obliga la nostra nació a competir amb regions espanyoles absents de taxes, que són, de fet, la gran majoria.

Els hotelers, propietaris d'apartaments turístics i altres operadors interpreten la mesura com un desincentiu i alerten que l'impost afegeix pressió a un àmbit que ja es veu afectat per regulacions estrictes i competència agressiva.

A això cal afegir-hi el dubte raonable sobre l'eficàcia i destí dels fons recaptats per la taxa turística i la manca de transparència per saber on es reinverteixen aquests ingressos recaptats. Realment contribueixen a la sostenibilitat turística, a la millora d'infraestructures, a la mitigació de l'impacte que genera el turisme massiu? La consellera ha parlat suara de l'impacte negatiu que té el turisme. Ja és curiós que vegin impacte en negatiu a qui ve a gastar-se els estalvis a casa nostra i no vegin l'impacte en negatiu de qui entra il·legalment al nostre país i pretén viure de subsidis. El món al revés.

El president

I finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Bé; gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, avui defensem des d'aquest hemicicle la necessitat de convalidar els decrets 6 i 9/2025 per fer front a una realitat urgent i inajornable: l'emergència habitacional i la necessitat de construir un model de turisme sostenible, alineat amb les necessitats del país i que sigui compatible amb la vida dels nostres pobles i ciutats. Per tant, el debat d'avui no és un debat només fiscal, sinó que és un debat de lideratge polític. I pels i per les socialistes liderar vol dir escoltar, decidir i actuar per construir consensos amplis.

L'habitatge és avui una de les principals causes de desigualtat. El preu dels lloguers i de la compra s'ha disparat per sobre de la capacitat adquisitiva de la ciutadania. I davant d'aquesta realitat ens quedem de braços plegats? Acceptem que milers de famílies i de joves no puguin accedir a un habitatge digne? O actuem i posem l'economia al servei de les persones i l'habitatge, i no al revés?

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ho tenim clar: actuem. Actuem perquè ja sabem què passa quan s'espera massa: que els problemes s'accentuen, que les oportunitats marxen i que la política perd sentit per a la ciutadania. Per això no esperem més.

Aquests decrets defensen un model que garanteix el dret a l'habitatge sense renunciar a un turisme de qualitat. De fet, Barcelona és un exemple de turisme que creix en qualitat. El 2024 va tenir unes dades de turistes menors, però amb estades més llargues, més despesa per persona i un impacte econòmic rècord de més de 10.000 milions.

Nosaltres apostem per l'habitatge com un dret, en contraposició a l'habitatge com un negoci; apostem per una economia que generi prosperitat compartida vers el model d'acumulació insolidària. I és aquí on sovint comencen el soroll i les excuses. Mentre vostès ho neguen, hi ha famílies i joves que no poden accedir a un pis. I jo els pregunto als grups parlamentaris de la dreta d'aquest hemicicle: continuaran defensant els privilegis d'uns pocs o el dret a viure dignament de tothom? La resposta l'heu de donar avui aquí amb el vostre vot.

El Decret 6/2025 preveu recaptar 184 milions l'any, dels quals un vint-i-cinc per cent, per primera vegada, més de 46 milions, es destinaran a polítiques d'habitatge per augmentar l'oferta i millorar-ne l'accés. També es reordena el fons de foment del turisme i es modifica el recàrrec aplicat per l'Ajuntament de Barcelona i se'n crea un de nou per a la resta de municipis. I per la seva banda el Decret 9/2025 adapta el calendari d'aplicació, per donar més seguretat jurídica. En definitiva, són dues peces que es complementen i que s'enforteixen mútuament. Per tot això, aquests decrets són mesures que fan política útil i transformadora.

Volem posar en valor també la proposta legislativa d'Esquerra Republicana, que no entra en contradicció amb els decrets que proposa el Govern, sinó que es reforcen. En compartim objectius: més habitatge, més turisme sostenible. I partim d'un mateix principi: no pot haver-hi prosperitat sense justícia social i no hi pot haver justícia social si l'habitatge es converteix en un luxe inassumible. Això és una bona notícia, perquè ens brinda una nova oportunitat: poder construir ponts i teixir aliances per així poder avançar plegats cap a una solució consensuada.

I per això, un cop convalidats, proposarem tramitar el Decret 6/2025 com a projecte de llei, perquè de forma prioritària amb vostès, diputats d'Esquerra i amb Comuns, amb qui vam arribar als acords d'investidura, i la resta de grups que ho desitgin, doncs puguem debatre i fer aportacions.

De fet, no és la primera vegada que s'utilitza l'instrument del decret llei per modificar la taxa; per exemple, es va fer mitjançant els decrets llei 36/2020 i 12/2021. Per tant, apostem per convalidar aquests decrets i ho fem com un primer pas d'un camí compartit, perquè el dret a l'habitatge no espera i la ciutadania mereix solucions i no excuses.

Hem escoltat el sector turístic, els albergs juvenils, i no escoltem només a qui ens convé, com alguns pretenen, sinó que escoltem a tothom, per protegir els empresaris davant de la política aranzelària de l'Administració de Trump i per protegir també les famílies que no poden pagar un lloguer.

El nostre model de prosperitat és per a tothom i no acceptem lliçons de qui només parla de privilegis de la minoria. El nostre deure és actuar per fer del turisme un motor de prosperitat compartida, perquè el dret de tothom a viure amb dignitat està per sobre del privilegi d'uns pocs, i perquè aquest país no ha d'escollir entre economia i benestar, sinó que poden i han d'anar de la mà. I perquè el futur de Catalunya demana coratge i responsabilitat, convalidem, legislem i avancem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació... Sí; la portaveu del Grup Parlamentari de Junts demana la paraula. Per què ens demana la paraula?

Mònica Sales de la Cruz

Li he demanat la paraula per explicar el sentit de vot.

El president

Molt bé.

Mònica Sales de la Cruz

Bé, hem conegut ara a la sessió... *(Veus de fons.)*

El president

En tot cas, correspondria, si li sembla... Vostès s'han pogut posicionar sobre el decret. En tot cas, poden fer explicació de sentit de vot, si volen, després, quan o hagin votat o estiguin pendants de votar la seva tramitació com a projecte de llei, si li sembla.

Mònica Sales de la Cruz

D'acord. Gràcies.

El president

Molt bé.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 6/2025. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, el decret llei ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* El Grup d'Esquerra Republicana, el Grup de Junts, el Grup de VOX i el Grup de la CUP. Són aquests els grups que ho demanen. Ara, si ho considere pertinent, podrien intervenir per... *(Veus de fons.)* No? Doncs procedim a la votació.

Passem a la votació per veure si aquest decret llei és tramitat com a projecte de llei. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 115 vots a favor, 14 vots en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 6/2025 ha quedat validat i es tramitarà com a projecte de llei.

A continuació, passem a la votació sobre la validació del Decret llei 9/2025. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, hi insisteixo, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 68 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

El decret llei, en conseqüència, no ha quedat validat. Passem..., en la mesura que no ha quedat validat, ja no correspon de preguntar si s'ha de tramitar com a projecte de llei. *(Veus de fons.)* No ha quedat validat.

Per tant, el sisè punt de l'ordre del dia... *(Remor de veus.)* El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació... *(Persisteix la remor de veus.)* Abans de passar a un nou punt de l'ordre del dia i en la mesura que hi ha remor de fons, pregunto si hi ha cap grup parlamentari que, d'acord amb allò que estableix el Reglament, vol intervenir per explicar el sentit del seu vot. Si no, passem..., avancem en l'ordre del dia. *(Veus de fons.)* Sí?

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 9/2025, de 29 d'abril, pel qual es modifica el Decret llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments... Perdonin, ara m'he...

Decret llei 7/2025, de 25 de març, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2025

203-00013/15

Deia que el setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 7/2025, de 25 de març, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023, prorrogats per al 2025.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei.

Té la paraula la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alicia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Com que he anat utilitzant altres minuts en els anteriors decrets llei, doncs ara tinc molt poc temps. Aquest Decret llei 7/2025 és el primer decret de suplement de crèdit que porta el Govern. És un decret que incorpora 2.167,7 milions d'euros. Són recursos que venen bàsicament de les bestretes i l'adequació del sistema de finançament, més recursos que s'incorporen a la pròrroga pressupostària de l'any 2023 i que, bàsicament, com molt bé explica el decret, es dedicaran als increments retributius que s'han de preveure tenint en compte els augments que hi haurà a tot el personal funcionari i també a aquells compromisos i aquelles obligacions que tenim pel que fa a plurianuals o a altres despeses dels departaments.

Per tant, són 1.134 milions d'euros per cobrir aquests increments retributius i condicions laborals pactades i acordades amb els sindicats i també 1.000 milions d'euros, 1.033 en concret, que s'han d'enviar a diversos departaments per necessitats inajornables, sobretot contractes, augment de contractes o, per exemple, doncs també plurianuals que hi han compromesos ja no només per part d'aquest Govern, sinó per governs anteriors.

Per tant, doncs és una xifra important. És el primer suplement de crèdit que aporta el Govern i que, evidentment, necessitem que es convalidi per poder, en aquest cas, garantir l'augment dels sous i els salaris dels funcionaris i també aquests compromisos que són obligacions a què ha de fer front el Govern de la Generalitat per garantir els serveis públics.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. A continuació passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar llur posició. Segons va acordar la penúltima Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun. I, en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Honorable consellera, membres del Govern, diputats, diputades, posem a debat el tercer decret econòmic en el dia d'avui. I per què el fem, aquest tercer decret? Igual que els altres, constatant la manca de pressupostos i de llei d'acompanyament.

Avui estem discutint tres decrets perquè evidenciem l'incompliment parlamentari d'entrar al Registre del Parlament pressupostos i llei d'acompanyament. I segur que en alguns grups parlamentaris deuen pensar «ja està el pesat aquest tornant a parlar de que no es poden entrar pressupostos.» Miri, i a més em diran que hi ha precedents. I és cert, però hi ha una novetat, que no havia passat mai a la història d'aquest país en els diferents governs i parlaments.

Dos qüestions: la primera, que després de la seva investidura hi ha un president a qui ningú l'hi demana i garanteix que hi haurà pressupostos; arrogància. No passa res. Però la segona que per mi és més important, que aquest Ple del Parlament vota una moció que no diu que el Govern està obligat a aprovar res, només faltaria..., vota una moció que diu que abans de 31 de desembre s'entri a Registre els pressupostos, i això s'incompleix. Per això dic «incompliment parlamentari» i ho dic per respecte als propis diputats i a aquest Ple del Parlament.

Vostès, senyores i senyors diputats, després, quantes vegades cadascú de nosaltres hem fet xerrades amb estudiants, i què els hi expliquem? La sobirania del Parla-

ment. I què els hi expliquem? Que quan s'aprova alguna cosa aquí i representem els ciutadans, si s'insta el Govern, el Govern està obligat de fer-ho. Per tant, el que pregunto al Grup Socialistes és per què van votar que sí? Miri, si haguessin votat que no, l'incompliment és el mateix, però té una mica més de coherència. Després ens queixem de desafecció política. Per tant, una moció del Parlament que insti entrar els pressupostos no serveix per a res. No és un bon precedent democràtic. És frívol.

Vostès intenten normalitzar el dia a dia a cop de decret o a cop de Comuns. I a això n'hi diuen normalitat. I diuen que es van presentant decrets. Ah, sí, i diuen... Ah, s'ha fet una referència, oi, consellera? Ha fet la referència del conseller Giró, que va presentar trenta decrets llei. Home, no, algun assessor li ha passat malament. *(Veus de fons.)* No, li ha passat malament. Va ser el Govern, tot el Govern, tot el Govern Aragonès. *(Remor de veus.)* I perdonin –i perdonin–, en un moment en el qual sortíem del covid i a més hi havia la guerra d'Ucraïna. I miri, sap la diferència? Que el conseller Giró sí que va aprovar uns pressupostos i vostè no. *(Aplaudiments.)* Aquesta és la gran diferència.

Ho han dit el diputat Giró i el diputat Canadell. Llavors ens presenten uns decrets, primer amb ànim recaptatori i només recaptatori. Vostè sap perfectament que la política fiscal té tota la intenció de poder incentivar, esdevenir en creixement econòmic, més recaptació, redistribució, però quan l'objectiu és només recaptatori i és en termes d'ocurrència, no té resultats i, per tant, un suggeriment, consellera, per responsabilitat i pel sector, els seus socis li han fallat. Retiri el decret. Sí, retiri el decret. Ho pot fer, derogui'l –derogui'l. Vostè ha agafat uns compromisos amb el sector turístic i li han fallat les votacions. Per tant, per responsabilitat –per responsabilitat–, derogui'l.

Crec que és el que ha de fer *(aplaudiments)*, perquè si no, si no al final em quedo amb allò d'aquest dematí, del president Illa. Com ho ha dit? Aquest matí ha dit: «No acceptarem tuteles de ningú.» No acceptem tuteles de ningú; tuteles de ningú, excepte de Comuns. Tuteles de ningú, excepte del PSOE o excepte d'Esquerra Republicana. Tuteles de ningú i quan parlem d'àmbits sobirà, nacional, català, també tenim aquí els vots de VOX i del PP. Vaja, la conclusió és que no accepten..., l'única tutela que no accepten és de Junts per Catalunya, i els hi convindria, eh? Els hi convindria en termes de centralitat.

No pot ser en aquest moment, senyora consellera, que es depengui tant d'uns socis que els treuen de la centralitat. Crec sincerament, i acabo amb això, que és necessari que aquest Govern se centri en les necessitats i les fortaleeses del país i s'alliberi de les ocurrències –i dic ocurrències dogmàtiques– d'una esquerra conservadora i arcaica, que a vegades sembla que té com a objectiu la destrucció de la classe mitjana d'aquest país.

Des de Junts intentarem evitar-ho. Tornin a la centralitat, que aquí ens trobaran. Ens juguem la prosperitat econòmica, social i nacional de Catalunya.

Gràcies, president.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Bé, en referència al que ha passat fa una estona, sí que demano a la consellera del Govern que arregle com ha quedat el tema, bàsicament per respecte al sector turístic i per respecte també als objectius que pretenia esta regulació, després d'haver escoltat intervencions que demanaven a la gent d'Esquerra Republicana un seguidisme que només tenim amb el poble de Catalunya.

Dit això, hi torno. *(Alguns aplaudiments.)* Vinc a la modificació del decret, consellera Romero, membres del Govern, diputats, diputades. Avui mos presenta el Govern una convalidació d'una modificació de crèdit de més de 2.000 milions. La

constatació d'una realitat òbvia: avui el Govern no té prou suports per aprovar uns nous comptes, però el país no pot quedar paralitzat. Cal garantir estabilitat a l'Administració, el funcionament dels serveis públics i els drets de la ciutadania. Per això, des del Grup d'Esquerra Republicana hi votarem a favor.

En primer lloc, per responsabilitat. Esta responsabilitat que no és només amb les institucions, que també, és sobretot amb la gent, amb les persones, amb aquelles que depenen d'una educació pública de qualitat, d'una sanitat eficient i d'uns serveis socials que arribin a tothom.

No podem permetre que els serveis públics se deterioreen per inacció política, i menys encara quan se van escoltant veus que defensen un liberalisme agressiu, gent que naix en condicions de privilegi i que vol retallar l'estat del benestar i privatitzar drets. Davant d'això, natros diem ben clar: més i millors serveis públics.

Este decret llei recull un suplement de crèdit de 2.168 milions pràcticament. No és poca cosa. És el que cal per cobrir les necessitats reals a 2024, que no estaven previstos als pressupostos prorrogats de 2023.

Amb este suplement de crèdit es poden adaptar partides essencials: garantim el pagament de nòmines; reconeixem l'augment de plantilla –ja acordat l'any passat–, donem estabilitat, en definitiva, al sistema públic.

És una qüestió bàsica. Els treballadors i treballadores públics han de cobrar, i no poden ser moneda de canvi en cap estratègia partidista. La funció pública ha de quedar sempre al marge del joc polític. Cal protegir-la.

Este decret, però, com sap, consellera, no ho resol tot. Encara no incorpora increments retributius del 2025. És només una part del camí, però és un pas sensat i necessari.

I no només això. Hi donem suport pel país. Este decret també ens permet avançar en la construcció de país. Esquerra Republicana treballem per estirar el Govern cap a objectius estructurals, amb un pacte d'investidura per transitar cap a un nou model de finançament per a Catalunya i cap a una gestió pròpia també del servei de rodalies.

Sabem que no és fàcil, sabem que costa; persistirem. No venim aquí a fer política de resistència; venim a fer política útil. Estem per fer avançar el país, tant nacionalment com social, tant estant al Govern com estant a l'oposició.

Este decret contempla 10 milions d'euros per reforçar l'Agència Tributària de Catalunya. És una mesura clau. El 2026, l'Agència Tributària haurà de gestionar ja l'IRPF del 2025, i per fer-ho necessita recursos, necessita personal, més capacitat tècnica, una estructura preparada. Estos 10 milions d'euros, per tant, ajuden a una necessitat bàsica de redimensionar l'Agència Tributària de Catalunya. És un primer pas important per construir sobirania fiscal des de Catalunya.

També inclou 10 milions d'euros per a la constitució de l'empresa pública Rodalies de Catalunya, un pas decisiu per avançar en el traspass del servei ferroviari. Volem un model de rodalies gestionat des del país, pensat per a la ciutadania, amb criteris d'eficiència, de fiabilitat i de servei públic.

Així que este decret no és només una eina tècnica, és una eina política. Mos permet garantir el present i avançar cap al futur. Des d'Esquerra Republicana ho tenim clar, estiguem al Govern o a l'oposició, treballem per fer avançar el país, sempre amb responsabilitat, sempre amb exigència, sempre amb compromís amb la gent.

Això vol dir garantir serveis públics, avançar cap a estructures de país que ens facen més sobirans i contribuir a fer una societat més justa. Per això votarem a favor de la convalidació d'este decret llei, perquè ajuda a sostenir el país, a protegir els serveis bàsics i a avançar cap a un nou model de finançament.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Hoy, a pocos días de cumplirse un año de las elecciones autonómicas, el Partido Socialista, que ganó esas elecciones y se presentó bajo la premisa de iniciar un nuevo ciclo y una nueva etapa, nos presenta un suplemento de crédito para parchear un presupuesto de Esquerra Republicana, esta vez con un suplemento de 2.167 millones. Y así, parche tras parche, *qui dia passa any empeny*; van pasando los meses, y en Cataluña no notamos ningún cambio: salvo las conferencias triunfalistas y las macrocampañas de publicidad y propaganda electoral, todo sigue igual.

La prosperidad compartida de Salvador Illa se traduce en récord en la fuga de empresas; más paro –en el primer trimestre de este año se han destruido 5.800 empleos–; más coste de la cesta de la compra; más precariedad laboral; a la cola en calidad educativa; el mayor número de barracones escolares; a la cabeza en las listas de espera en la sanidad pública y en los servicios sociales; los peores datos de delincuencia de los últimos quince años; con la mayor cifra de ocupaciones de inmuebles en toda España; con los impuestos más altos de España.

En definitiva, con unos servicios públicos en continua degradación; eso sí, líderes en macroestructura, en organismos públicos sin saber muy bien qué hacen, y en cargos políticos con grandes sueldos.

En los ocho meses que lleva gobernando Salvador Illa, no hemos escuchado que ninguno de los problemas que teníamos con Esquerra Republicana hace un año se haya solucionado –ninguno. Ocho meses de anuncios de lluvias de millones, de creación de grupos de expertos, de visitas de cortesía, pero tras eso no hay nada. Nada de lo que preocupa al conjunto de los catalanes –a los de izquierdas, a los de derechas, a los del área metropolitana, a los de la Cataluña interior, a los de las Terres de l'Ebre o a los del Pirineo–; nada de lo que les preocupa realmente se ha solucionado: todo sigue igual.

Para Salvador Illa, todo va, como diría Pedro Sánchez, «como un cohete», pero si salimos del Mátrix de Salvador Illa, ese Mátrix de la prosperidad compartida y del «Govern *de tothom*», vemos que todo sigue igual.

Lo único que han cambiado son las caras de quienes nos gobiernan. Antes, quien abría conflictos con el resto de España eran Junts y Esquerra; ahora es el Partido Socialista con la financiación singular. Antes, quien gestionaba la política lingüística desde la imposición y la prohibición eran Junts y Esquerra; ahora es el PSC, incumpliendo sentencias. Antes, quien ponía trabas al crecimiento económico con sus políticas del «no a todo» eran Junts y Esquerra; ahora es el PSC, bloqueando proyectos importantes para Cataluña, como la ampliación del aeropuerto y el Hard Rock. Antes, quien sometía a los catalanes a un infierno fiscal eran Junts y Esquerra. Ahora, quien aprueba decretazos para subir impuestos es el Partido Socialista. En definitiva, antes, la agenda independentista la aplicaban Junts y Esquerra. Ahora es Salvador Illa y el Partido Socialista.

Termino ya con tres preguntas muy concretas, señora Romero. ¿Este suplemento de crédito va a servir para reducir las listas de espera o para regar con dinero de los ciudadanos su campaña de propaganda política y electoral llamada «Govern *de tothom*»? ¿Este suplemento de crédito va a servir para acabar con los barracones escolares o para subvencionar a las selecciones deportivas catalanas, porque así se lo dicta Esquerra Republicana? ¿Este suplemento de crédito va a servir para mejorar el desastre de los servicios sociales en Cataluña o para seguir pagando sueldazos al montón de directivos enchufados a dedo de TV3? Supongo que no contestará. Por eso ha cambiado el tiempo de intervención, reduciendo este punto a su tiempo en dos minutos y medio. Este es un acuerdo entre el Partido Socialista y Esquerra, y no interesa desvelar mucha información, aunque en el otro punto igual hubiese necesitado más tiempo para explicar muy bien, porque creo que no se han enterado muy bien sus socios.

Señores y señoras del Partido Socialista, el Partido Popular no puede votar a favor de seguir parcheando un presupuesto prorrogado, basado en el despilfarro, el infierno fiscal y la gestión desastrosa de los servicios públicos. No sería responsable por nuestra parte permitirles gobernar a golpe de decretazo como están haciendo. No pueden gobernar Cataluña a la espera de lo que Esquerra Republicana decida en sus órganos internos o en función de los equilibrios y conflictos internos de Esquerra Republicana, que son muchos.

Es una indignidad y una vergüenza y una falta de respeto a todos los catalanes que Esquerra Republicana tenga cercenada su capacidad de gobernar; pero supongo que ya les va bien porque, en definitiva, tienen entre ustedes un pacto de supervivencia que beneficia al de siempre, a Pedro Sánchez. Por tanto, es algo aceptado y no impuesto; por lo que ambos son igual de culpables y responsables del perjuicio que les están provocando al conjunto de los catalanes.

Pero sí les vamos a pedir una cosa: que vengan a este Parlament y presenten una propuesta de presupuesto. Presenten un presupuesto que pueda introducir un cambio radical en las políticas de los últimos años y de los últimos ocho meses. Señoras y señores del Partido Socialista, tengan la dignidad, la suficiente valentía y sobre todo cumplan con su deber de gobernar. No sigan gobernando con los números de Esquerra Republicana; no sigan parcheando lo que ya ha fracasado. Denle una oportunidad a Cataluña y no la sigan sometiendo a la decadencia.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bona tarda. Consellera, diputats... Bé, aquest decret –més que res per deixar-ho clar– no és fruit d'una necessitat imprevista, sinó més aviat del fracàs absolut d'un govern que és incapaç d'obtenir els suports necessaris per tal de poder tirar endavant uns pressupostos. I ara el que es pretén és, per la porta del darrere, continuar gastant com si tinguessin la legitimitat democràtica per tal de poder-ho fer.

Per tant, què vull dir amb això? Doncs que estem parlant de que ens trobem davant d'un govern feble, d'un govern que s'ho empassa absolutament tot per tal de mantenir-se en el poder, encara que això impliqui portar a terme polítiques nefastes com és en matèria d'habitatge. Inclús aquest mateix dilluns ho podíem veure; podíem veure la consellera d'Economia de la mà de la diputada dels Comuns, que anunciaven plegades, amb molt d'entusiasme, un nou pacte. I aquest pacte era precisament per poder tirar endavant aquest decret.

I, com no podia ser d'una altra manera, el preu d'aquest pacte, entre altres coses, és més intervencionisme perquè, per exemple, han pactat incorporar un autèntic exèrcit de persones. En aquest sentit, cent seixanta inspectors per vigilar el compliment de la llei d'habitatge; una llei que –ja ho hem dit en reiterades ocasions– és una aberració. Per tant, podem concloure que pacten seguir estrangulant els propietaris d'un habitatge i, en aquest sentit, sobretot els que volen posar un habitatge en el mercat de lloguer.

A més a més, també veiem com la incapacitat del Govern per aprovar uns pressupostos ens condemna a seguir augmentant el nostre deute públic. I no ens enganyem, perquè aquest Govern té marge per atendre les necessitats dels catalans. Perquè, clar, quan veiem que sí que hi ha diners per finançar entitats que es dediquen a dividir i no a servir, quan veiem que sí que hi ha diners per pagar ambaixades que no representen ni el veí del tercer, o quan veiem també que es destinen recursos públics per a departaments que no són més que «xiringuitos» disfressats de gestió pública veiem que sí que hi han diners. Però després veiem que no hi han diners per les coses que realment preocupen els catalans, com és la inseguretat creixent als nostres

barris. Després veiem que *no* es construeix habitatge social o *no* es redueixen les llistes d'espera en sanitat o no s'acaba per reduir els barracons a les escoles catalanes.

I després ens volen fer creure que aquests més de 2.000 milions d'euros són imprescindibles. Però el que és imprescindible aquí és posar ordre d'una vegada per totes i, sobretot, en matèria de finances públiques. I miri, consellera, no intentin enganyar la gent amb romanços, parlant d'urgències inventades. Saben el que és realment urgent? –i, consellera, a mi m'agradaria que, si una persona s'està dirigint a vostè, almenys la miri, perquè m'estic dirigint a vostè quan dic «consellera»; ja l'he interpellat en dues ocasions.

Saben el que és realment urgent, i no aquestes urgències inventades que s'inventen des del Govern de la Generalitat? Urgent és acabar precisament amb les llistes d'espera en sanitat, que estan provocant que hi hagin persones que es passin mesos i mesos d'espera per tal d'una prova o una operació mèdica; urgent és posar fi a la inseguretat creixent que s'està vivint en els nostres barris i que cada vegada hi ha més persones que tenen por de sortir al carrer a depèn de quines hores i que sembla ser que vostès continuen negant l'evidència; urgent és abaixar els impostos, simplificar la burocràcia i donar recolzament a aquelles persones que realment estan aixecant amb la seva feina la nostra regió. (*Alguns aplaudiments.*)

I urgent és acabar, també d'una vegada per totes, de subvencionar el problema de la immigració illegal. I urgent és acabar d'una vegada per totes de..., posar fi a totes aquestes polítiques que estan incentivant des del Partit Socialista, que estan provocant que arribin persones aquí, a la nostra regió, amb ninguna voluntat d'integrar-se i venen aquí a viure de la *sopa boba*. I és que Catalunya no pot continuar sent el refugi d'aquelles persones que venen a la nostra regió a aprofitar-se del nostre sistema i del nostre estat del benestar. Ja n'hi ha prou. I mentre vostès, els socialistes, pretenen tirar endavant aquest decret, aquestes són les urgents necessitats que tenim a dia d'avui a Catalunya.

I, miri, ho deixaré ben clar –i aquí sí que em refereixo ja al conjunt dels diputats–: nosaltres no venim a aplaudir la decadència; nosaltres venim aquí a posar ordre, a posar seny i a portar esperança. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Perquè precisament –i acabo– el que Catalunya mereix és el coratge d'aquells que no ens rendim. Catalunya mereix la claredat d'aquells que no ens amaguem i la fermesa d'aquells que no ens venem.

Per tant, consellera, i al Govern en conjunt, el que li pregaria és que s'ocupin ja d'una vegada per totes d'aquella Catalunya real, la que, per cert, el Partit Socialista ja fa molts anys que ha abandonat.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Sí que voldria fer un apunt també per deixar les posicions clares. Mirin, nosaltres hem votat en els decrets anteriors el que fa dies que havíem dit que votaríem i el que havíem traslladat també al Govern per activa i per passiva que votaríem, en coherència amb la nostra posició. És a dir, teníem un acord en aquest cas per posar en marxa la taxa turística, i nosaltres no estàvem d'acord amb l'ajornament. Per tant..., vull dir que..., també perquè quedi clar.

La segona qüestió..., i ja ho he dit abans: seixanta-vuit són seixanta-vuit. És mala idea en aquest Parlament jugar a càlculs polítics sense aquests seixanta-vuit.

I després no deixa de ser curiós..., és a dir, també... Vull dir, el que passa en aquest Parlament és transcendent i rellevant. Ho dic perquè no deixa de ser curiós veure el senyor Castellà... Escolti, vostès han votat el que volien votar, o el que han decidit votar; ara no li demanin al Govern que ho arregli. És que, clar, vull dir, aquí

cadascú... És a dir, quan voten... (*Veus de fons.*) Sí, és que en aquest Parlament decidim coses rellevants i aprovem lleis, i, per tant, això no és un joc de càlcul ni de suma zero, sinó que també cadascú actua amb responsabilitat en els seus vots i en coherència amb el que vol que passi. Nosaltres, els Comuns, hem estat cent per cent coherents: volem una taxa turística, l'hem intentat pactar amb el Govern i no volíem que se n'ajornés la posada en marxa. Vull dir, per tant, escolti'm, apanyin-se vostès amb els «lios», i amb els «lios» que alguns han volgut generar. Insisteixo en el que deia: seixanta-vuit són seixanta-vuit.

En tot cas, vaig, no?, al que tenia avui entre mans, que és la convalidació del suplement de crèdit. Mirin, nosaltres, evidentment, ho hem dit per activa i per passiva: encara que no hi hagi pressupostos, encara que no tinguem pressupostos, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya necessiten per activa i per passiva que els diners, que els recursos arribin als serveis públics, que arribin a les necessitats, que els hi fem més fàcil arribar a final de mes. I això vol dir, per exemple, sobretot i de manera primordial, fer front –i ho deia abans– al principal problema que tenim avui els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que és fer front a la crisi de l'habitatge. Aquest és el principal drama. Moltíssima gent a Catalunya té dificultats per pagar el lloguer, té moltíssimes dificultats per pagar la hipoteca, i això és el que ha de ser –ho hem dit per activa i per passiva, els Comuns– la màxima prioritat per part del Govern de la Generalitat.

I com hem de fer-ho? Evidentment, amb regulació, però també mobilitzant recursos. Necessitem –i ho parlàvem també abans amb la consellera de Territori– avançar al més ràpid possible en aquesta construcció de parc públic de lloguer social. I aquí és fonamental també l'acord que tenim per fer créixer les polítiques d'habitatge i fer créixer els recursos destinats a habitatge, per arribar a aquests 850 milions anuals, que, sumats a aquests 600 que ja el Govern havia mobilitzat a través de l'Institut Català del Crèdit, puguem arribar a una xifra que jo crec que és ja molt rellevant, que són 1.450 milions d'euros, que segurament és la més alta que ha posat la Generalitat per fer front a les polítiques d'habitatge.

També, evidentment, per fer complir la llei. Ho deia el president de la Generalitat: a Catalunya es fa frau de llei amb el lloguer de temporada. I, per tant, necessitem un cos d'inspectors que pugui, evidentment, fer una cosa tan senzilla –tan senzilla– com és que es compleixi la llei. És a dir, aquella gent que lloga perquè la gent tingui una casa on viure, doncs, evidentment, aquesta gent ha de tindre garantits els seus drets. Però el que no pot ser és que s'utilitzi una figura, com és el lloguer de temporada, per intentar saltar-se el topall del preu del lloguer que fixa la llei d'habitatge.

I finalment, també, perquè ho hem dit també per activa i per passiva –i hi feia jo referència abans–, que un dels principals drames que tenim, sobretot, són els desnonaments; els desnonaments especialment d'aquella gent que no pot pagar el lloguer i especialment que té fills a càrrec. I aquí el que volíem era crear, evidentment, una unitat, no?, per fer front als antidesnonaments que ajudi a mediar, en aquest cas, moltes vegades amb les entitats financeres, amb els grans tenidors, per aconseguir, sí, lloguers, però lloguers justos, lloguers socials i que no siguin, aquestes famílies, desnonades.

I, evidentment, l'habitatge és la prioritat, però no l'única, eh? I, per tant, també nosaltres el que volíem i també enteníem és que havíem de posar en marxa altres polítiques que són clau també a nivell de país, com per exemple la salut, eh? I en aquest cas també posar en valor l'acord que hi hem arribat per desplegar la llei de salut bucodental, amb 13 milions d'euros, o també per un dels principals reptes que tenim a nivell de país, que és la salut mental, especialment per a infants i joves, amb 10 milions d'euros.

I finalment també traslladàvem..., i també ha estat un dels debats en aquest Ple, i és allà on crec que han fallat els darrers anys els governs de la Generalitat, que és en el desplegament de les energies renovables, que ens ha de permetre guanyar sobirania, sobirania energètica, i ser també més competitiu per atraure inversió estrangera i potenciar la nostra indústria, bàsicament abaixant el preu de l'energia, i en

aquest cas també posar en valor l'acord a què hem arribat per disposar de 20 milions d'euros per reforçar L'Energètica pública i tots els seus projectes d'inversió aquest any 2025.

En definitiva, tenim molts reptes pendents. És evident que, no?, esperem poder negociar un tercer suplement de crèdit on puguem abordar altres reptes de país, com són, per exemple, l'educació, les polítiques socials o altres elements que afecten altres conselleries que per nosaltres també són rellevants.

Moltes gràcies. Gràcies, president.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; això, com moltes altres coses, a nosaltres ningú ens ho ha preguntat, però, davant del malestar palpable al plenari, us hem de dir que la CUP estem, bé, contents, i que ens semblaria una vergonya trobar-nos al proper Ple alguna mena de nou decret que intenti una altra vegada prorrogar l'aplicació d'un decret que s'ha aprovat, especialment quan feia una estoneta tots els grups que no tenien alguna mena de pacte concret estaven parlant de que era important el debat aquí i tot plegat. És a dir que ens sorprendria que en el proper Ple o en un parell de plens ens trobéssim alguna forma d'intentar arreglar el que s'ha votat. Però, bé, «ens sorprendria és un dir»; suposo que no estic sent gaire honesta.

Seguim. Anem a un suplement de crèdit que, en el context polític en el que estem, és una pròrroga pressupostària. Una pròrroga és, per definició etimològica, el prefix «pro» –«endavant, cap al futur»– i el verb «rogare», que en origen volia dir «estendre les mans rectes i suplicar alguna cosa». Demanar és prou oposat a l'arrogància de voler governar sols quan no es pot o a un soci se li prometen coses que semblen oposades fins i tot al que desitgen en última instància. No només no es pot, sinó que no sempre és desitjable en termes democràtics.

El PSC no supliquen, no demanen, escenifiquen que aquí no passa res, que tot està en ordre, però no sabem quant pensen estar prorrogant i mantenint el país en l'espera, que no és el que havien promès. La solució del conflicte de l'habitatge, els serveis públics forts, la reindustrialització, la transició ecològica, la millora del teixit productiu i totes aquelles promeses no es poden fer amb suplement de crèdit i pròrroga dels pressupostos. L'escenificació pot ser de força i esquena ampla, però la situació no és la promesa.

La tercera gran transformació a Catalunya, que d'entrada no quedava ja gaire clar què volia dir, sembla que pot esperar ara... quant?, un any més, dos, tres? Quan tindrem eleccions? Perquè si la gran transformació era només la pacificació dels sectors empresarials i el retorn de les seues fiscals, mal pagada transformació. Si la gran transformació era mantenir el model publicoprivat, que ja hem vist amb l'apagada que no sosté l'eficiència que promet, veiem molt soroll i molt poca transformació. Si la gran transformació és defensar el català a la Unió Europea i no que a totes les escoles públiques d'aquest país es garanteixi la immersió per a tots els xavals, perquè sigui la llengua adequació parlis el que parlis a casa, naixessin on naixessin els teus pares, doncs poca transformació, i només per a uns pocs. El Govern que prometia la tercera gran transformació a Catalunya i, per fi, desenvolupar una política que donés resposta a les necessitats dels catalans, al final, no sembla que hagi de fer massa més que una política continuista que oscil·la segons la pressió dels diferents grups; no dels grups parlamentaris: dels grups econòmics.

Mirin, la dreta, porti el color que porti i les sigles que porti, té una concepció patrimonialista de les institucions democràtiques. Primer, perquè la sent casa seva, perquè han sigut educats sabent que eren especials. Segon, perquè *ex ante* de les eleccions ja tenen copats moltíssims dels llocs de poder; això ho podem veure en les

judicatures, ho podem veure en els lobbys empresarials, ho podem veure en molts dels llocs que al final determinen la política, per desgràcia, molt més que en aquests parlaments, especialment quan tot es vol fer a porta tancada i no en aquest espai.

En canvi, el que hauria de ser l'esquerra, porti les sigles que porti i vesteixi el color que tingui, lo que hauria de tenir és una concepció democràtica real. I, si ja és prou minsa la democràcia representativa tal com la tenim muntada avui, el que no pot ser és que simplement pensem en anar donant puntades endavant a un debat de pressupostos que hauria de ser un debat de model. Perquè mentrestant la sanitat està aguditzant en la lògica gerencial, amb una gestió dels CAPs que tendeix cada vegada més a la lògica empresarial i on cada vegada més tenen més força unes mútues que, evidentment, no es preocupen de la situació dels treballadors. Tenim els serveis públics penjant d'un fil, i això no es soluciona amb una pròrroga. Avui mateix hem tingut el debat del sis per cent en educació i cada ple hi ha alguna mobilització a les portes del Parlament.

Honestament, això sí, tenim ganes de discutir de veritat uns pressupostos i el model per a aquest país, ho diem per activa i per passiva, i lo que ens estem trobant és que això és una impossibilitat. Perquè nosaltres no som els del «no a tot», no ho hem sigut mai; ho demostrem dia a dia als ajuntaments, i també aquí. El que no som segur és els del xec en blanc o els dels que es pleguen al xantatge del què diran.

Perquè, mirin, jo si no dormo tranquil·la a les nits no és perquè ningú pensi que no li hem votat un decret òmnibus. Si no dormim tranquils a les nits és perquè en aquest país tan ric seguim amb un de cada tres nens en situació de pobresa, amb moltíssima gent sense un habitatge digne, amb dificultats per arribar a final de mes, amb cues d'espera, amb treball precari, amb la dependència d'aquest treball precari, per desgràcia, que alguns utilitzen per dir que és que necessitem aquests sectors empresarials. I això ens entristeix profundament; ens entristeix profundament que no puguem fer més. I això és el que ens preocupa a la CUP, no cap foto ni cap titular ni com quedin determinades votacions. Perquè nosaltres no som aquests del «no a tot»; som els de que «no es bo per al país» i per dir «sí» a lo que necessita el poble. I per això necessitem tenir aquí els debats. Llavors, ens veurem quan els debats siguin els necessaris.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, després de la intervenció del senyor Cid ens ha quedat molt clar que l'extrema esquerra els té agafats; no els diré exactament per on, però els té ben agafats.

Aquest decret llei obeeix estrictament al context de pròrroga pressupostària. La seva manca de suport i consens parlamentari els empeny a governar via decret i els impossibilita planificar a llarg termini. És evident que, independentment de si el Govern és fort o dèbil, cal complir amb els pagaments ordinaris, amb els increments retributius i amb els compromisos adquirits amb tercers. No dubtem que els ingressos pressupostats durant l'exercici fiscal 2025 cobriran, i amb escreix, aquests més de 2.000 milions d'euros que avui demanen com a suplement, però no podem deixar de recordar-los que aquest recapte prové de ciutadans i d'empreses que fan un esforç econòmic important.

La pressió i l'espoli fiscal que patim els catalans és absolutament indecent. Tot i tenir les competències fiscals molt limitades, la Generalitat gestiona quinze tributs propis, tributs que intenten compensar el lladronici que Espanya comet anualment contra el nostre poble. Pràcticament un deu per cent del PIB català, ens roba Espanya. Sota eufemismes com «solidaritat» o «prosperitat compartida», no paren de fúmer la mà dins la nostra caixa.

Catalunya té un índex de sacrifici fiscal molt elevat, un 148,6 per cent segons els darrers estudis, molt superior, per exemple, al d'Alemanya, que es quantifica en uns 103,4 per cent. L'esforç per pagar impostos és molt més gran, doncs, a Catalunya que a països lliures i rics del marc europeu. Això desincentiva la inversió i l'atractiu econòmic i accentua la percepció d'injustícia.

El fet que després de nou mesos de govern hagin set incapaces de presentar uns pressupostos agreuja encara més la situació. Si fossin responsables i pensessin en el bé comú, si tinguessin clar que mantenen la confiança del poble, dissoldrien aquest Parlament i convocarien noves eleccions per no perjudicar més els catalans. Debatre suplementos de crèdit indefinidament, sense més perspectiva que el «curtplacisme», no és governar; és actuar com una mera gestoria. I per actuar com una mera gestoria no calen 135 individus còmodament asseguts ni generosament retribuïts. Tinguin el valor de fer el que toca.

El president

Per fixar, finalment, la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades, diputats... Avui sotmetem a convalidació aquest decret, un instrument indispensable per garantir el funcionament ordinari de l'Administració de la Generalitat en el context de l'actual pròrroga. I ho fem per responsabilitat, per compromís amb la ciutadania i amb el sistema de serveis públics que vertebrava el nostre model de convivència i de cohesió social.

Aquest decret incorpora 2.167 milions, dels quals més de 1.134 milions es destinen a despeses de personal i 1.033 a fons extraordinaris per cobrir necessitats recurrents i compromisos assumits durant l'any 2024, com ha comentat i explicat la consellera. No estem parlant d'una despesa accessòria o arbitrària, sinó de necessitats pressupostàries davant d'una realitat que no espera: professionals que cal pagar, serveis que cal mantenir i drets socials que cal garantir.

Aquest crèdit es finança sense augmentar dèficit ni recórrer a l'endeutament, gràcies a tres factors objectivables: la liquidació positiva del model de finançament del 2023, les bestretes corresponents al 2025 i un increment de la recaptació tributària autonòmica, que ha aportat 374 milions d'euros addicionals. Aquesta dada no només mostra la bona salut fiscal del país, sinó també l'eficiència del sistema de gestió tributària pròpia.

Precisament per aquest motiu, en l'actual situació de pròrroga pressupostària és indispensable posar aquests recursos econòmics al camp, com deia fa algunes setmanes el senyor Cid, perquè les necessitats dels hospitals, de les escoles, de les unitats d'emergències, dels centres penitenciaris o de les polítiques socials són una prioritat d'aquest Govern. I aquest decret és la resposta serena i rigorosa que permet garantir aquesta continuïtat.

En el pla social, aquest decret inclou les retribucions al personal sanitari, ampliació de plantilles en educació i salut, creació de noves places per fer front a emergències climàtiques i reforç dels serveis socials adreçats a col·lectius vulnerables, entre moltes d'altres coses.

No és casual que aquest decret vagi precedit o acompanyat d'un paquet de mesures fiscals progressives que tenen com a objectiu alleugerir la pressió fiscal sobre les rendes baixes i mitjanes. La rebaixa fiscal de l'IRPF que hem comentat en l'anterior decret, la millora de les deduccions per lloguer i un tipus impositiu específic del vint per cent per a grans tenidors d'immobles. Aquest és el camí: qui més té ha de contribuir més, perquè la fiscalitat justa és condició d'una societat amb possibilitats de tenir uns majors i millors nivells de cohesió.

És també, aquest decret, el fruit del diàleg amb les altres forces d'esquerra. Vull reconèixer, en aquest sentit, la tasca dels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i

dels Comuns, amb qui hem compartit diagnòstic, prioritats i compromisos. Diputats i diputades, aquest decret és un instrument de país, un instrument necessari i l'instrument per assegurar que cap hospital, cap escola, hagi de prescindir del suport ni que cap servei social hagi d'abandonar la seva missió per manca de finançament. És el que cal fer quan es governa pensant en el conjunt i no en l'interès partidista.

Feta aquesta breu explicació, permetin-me adreçar-me a alguna de les intervencions que m'han precedit. Per part de Junts, senyor Castellà, estic arribant a la conclusió que, en termes freudians, vostès tenen com una mena de trauma contingut o reprimat que els impedeix avançar. El trauma polític que ve de la investidura. N'ha parlat amb diferents mocions: «La investidura, vostès haurien d'haver deixat eleccions...» Avui li ha tornat a sortir la investidura. Escolti'm, això no els hi permet avançar i això és un problema, ja no només per a vostès, sinó per al país. Els hi dit alguna altra vegada: Junts és una força important en aquest hemicicle i és important que vostès superin aquesta situació, prenguin consciència que la legislatura avança i sigui possible, en aquest sentit, avançar –hi insisteixo– en les polítiques que a tots ens afecten. Perquè el Govern de la Generalitat no s'atura ni s'aturarà, malgrat les complexitats que implica la nostra aritmètica parlamentària i la necessitat de permanent diàleg, negociació i acord que requereix un govern en minoria.

La repetició d'eleccions que vostè anhelava i que vostè indicava en alguna intervenció en les mocions de pressupost, precisament, diguem-ne, se situen en el seu marc, que és el de la incertesa, la paràlisi, l'embolic o aquesta nova versió que hem vist avui del Junts del no a tot, perquè han votat pràcticament que no a tots els decrets que avui s'han plantejat.

En definitiva, també els vull dir que els condicionants ideològics que vostès i moltes de les forces de la dreta avui ens han dit, doncs, miri, benvinguts siguin; permeten no només avançar al Govern, sinó avançar el país, avançar a Catalunya i, a més, en la bona direcció. Polítiques progressistes, d'esquerres, socialdemòcrates no només responen a un concepte, a un objectiu o a un anhel com és de més justícia social, que tan nerviosos posa a la dreta i l'extrema dreta reaccionària i que tant ens agrada a nosaltres, sinó que, a més a més, funciona millor. Menys desigualtat, millor funciona l'economia. Més polítiques redistributives, més creixement, més prosperitat i més capacitat perquè sigui compartida.

Els referents, la meca de la política reaccionària d'alguns, Estats Units, han passat d'un creixement del 2,8 per cent a una reducció el primer trimestre d'un 0,1; Hongria, 0,8 el 2023 negatiu, 0,5 en aquest moment; Itàlia, 0,7; Argentina, la seva referència, 1,6 el 2023, negatiu, és clar, i un menys 1,7, un punt menys per al 2024. En tot cas –hi insisteixo–, les polítiques que vostès tenen com a referent condueixen a aquestes taxes de creixement, a la redistribució de la pobresa i no a la redistribució de la riquesa, que aquestes –hi insisteixo– benvingudes tuteles, benvinguts acords amb l'esquerra ens permeten arribar.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 7/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 68 vots a favor, 31 vots en contra i 35 absències.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 7/2025 ha estat validat. D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si

hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* El Grup Parlamentari de VOX. No hi ha cap altre grup parlamentari.

Atesa la petició formulada, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 107 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 7/2025 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Interpel·lació al Govern sobre la qualitat del primer cicle d'educació infantil

300-00121/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la qualitat del primer cicle d'educació infantil. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Consellera, un infant d'una escola bressol disposa de dos metres quadrats, la meitat de l'espai que té una gallina ecològica. Aquesta comparació ens la va fer tot just ahir una de les treballadores que va comparèixer a la Comissió d'Educació, membre de la plataforma Dignitat pel 0-3. I és, bé, molt útil per il·lustrar quina és la situació del zero-tres i, sobretot, per il·lustrar el problema que representa parlar només de gratuïtat –d'una part, perquè només parlen de gratuïtat de l'I2– i d'universalitat, però no parlar de qualitat.

Perquè, què passa? Que si parlem només de gratuïtat i d'universalitat, correm el risc que les escoles bressol es converteixin en aparcaments, aparcaments per a la futura mà d'obra per tal que la mà d'obra actual no deixi de treballar i, en canvi, la importància del zero-tres està més que constatada. De fet, des de la neurociència es considera que és, amb diferència, l'etapa més important de l'aprenentatge d'un infant, que és el període que condiciona el comportament, el tarannà, el caràcter d'una persona al llarg de tota la seva vida. I en aquesta etapa, atendre les necessitats emocionals i físiques dels infants és fonamental per al seu desenvolupament. El problema és que les condicions actuals d'aquestes escoles bressols comprometen seriosament que es pugui dur a terme una atenció de qualitat.

I és que les condicions del primer cicle d'educació infantil venen determinades pel Decret 282/2006, que és una normativa totalment obsoleta que no només no permet que es desplegui el currículum d'educació infantil aprovat el 2023, sinó que directament és l'antítesi de la qualitat. Però d'això no se'n parla. I el seu Govern, consellera, igual que el que el va precedir, només s'han centrat en la gratuïtat de l'I2, quan en realitat és una mesura que serveix per fer propaganda, però no serveix per vetllar per l'atenció que necessiten els més petits i tampoc –i tampoc– garanteix la universalitat.

I recentment, al març, en sessió informativa a la Comissió d'Educació i Formació Professional, vostè mateixa va manifestar la seva voluntat de fomentar més places públiques a les escoles bressols, però va dipositar la responsabilitat en el món local com si no tinguessin prou dificultats. I, a més a més, ens vam assabentar que el Govern està treballant en un projecte de llei del primer cicle d'educació infantil, però l'únic que va destacar és que ens permetrà disposar d'un mapa de l'oferta total del zero a tres. I a nosaltres això ens va donar a entendre que de nou apostaran per la col·laboració publicoprivada.

Per tant, vostès parlen de gratuïtat d'una part del zero-tres..., parlen de gratuïtat d'una part del zero-tres –perdó–; parlen d'universalitat, però no diuen res sobre la qualitat quan en tenen l'oportunitat. I no ho diem només la CUP; ens ho diuen les treballadores, les expertes, les famílies, que estan organitzades, ens ho deien ahir aquí al Parlament, com li deia, ens ho deia la plataforma Dignitat pel 0-3, la plataforma Lluita pel 0-3 del Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre, la plataforma Bres-sols en Lluita i també l'Associació de Mestres Rosa Sensat. I fa unes setmanes també ens ho deien les professionals de les escoles bressol de Vic i de la Universitat de Vic, amb la universalitat no n'hi ha prou; cal garantir la qualitat per vetllar pels drets dels infants, pels drets de la petita infància. I això requereix parlar, com a mínim, consellera, de ràtios, condicions laborals i del model de gestió.

Per què? Doncs perquè la situació és bastant complicada en el zero a tres. Les ràtios actuals són demencials: tenim una educadora, una mestra per vuit nadons en l'I0, tretze en l'I1 i vint en l'I2, quan les recomanacions europees són de quatre, sis i vuit respectivament. No és factible que una professional atengui tants infants amb totes les seves necessitats i amb les diferències que hi ha entre els infants que hi han en una mateixa aula, a l'I0, a l'I1 i en l'I2. Això significa, consellera, desatendre aquests infants quan necessiten dormir, menjar, quan necessiten consol o simplement quan necessiten que se'ls giri, perquè no són capaços de fer-ho sols, amb l'angoixa que això comporta per als infants i per a les mateixes professionals, el fet de veure que s'estan desatenent infants, nadons que ploren amb aquella intensitat perquè necessiten ser atesos. Posi's per un moment en la pell d'aquestes professionals, consellera.

I en aquest sentit, si parlem d'aquestes professionals, hem de dir quines són les condicions laborals que volem establir per tal que puguin dur a terme la seva feina en bones condicions, perquè actualment són precàries i estan afectant, estan minant la seva salut, tant física com mental.

I, per últim, nosaltres diem que cal parlar de gestió en dos sentits. Primer, del model de gestió: o pública o privada. Per què? Perquè importa. Perquè les condicions laborals no són les mateixes, els materials no són els mateixos, fins i tot els tipus d'espais no són els mateixos. Nosaltres recordem, eh?, que les empreses que gestionen els serveis públics ho fan per aconseguir un benefici econòmic, i això s'extreu a costa de precaritzar i espremer les treballadores i a costa de retallar en la qualitat del servei.

I en segon lloc, si parlem de gestió, hem de parlar de qui se'n responsabilitza. Els ajuntaments continuen totalment escanyats per poder fer front als costos que els comporta sostenir les escoles bressol, quan nosaltres pensem que clarament és una funció que hauria d'assumir la Generalitat. I aquest és el motiu, aquest escanyament dels municipis és el motiu pel qual es produeixen gran part de les externalitzacions, com és el cas del municipi de Sant Pere de Vilamajor, que ha decidit externalitzar l'escola bressol Pit-roig. Vostè està d'acord amb les externalitzacions, consellera? Què n'opina?

A partir d'aquí, per nosaltres està clar quines són les mesures que cal adoptar si posem les necessitats de la petita infància al centre. Cal implementar mesures per garantir la universalitat, hi estem d'acord, l'educació no pot ser un sorteig en cap de les etapes. Però també cal implementar mesures per garantir una bona gestió i, sobretot, hi insistim, una qualitat en el primer cicle d'educació infantil.

I, per tant, en aquest sentit, hem de planificar la creació de places públiques en base a la demanda real que existeix. No pot ser que any rere any hi hagi la meitat de famílies que es queden sense plaça pública a les escoles bressol. Veurem què passa enguany, ho veurem recentment. Hem de garantir una bona gestió, i això significa que sigui pública i que estigui en mans de la Generalitat. No diem que els ajuntaments no sàpiguen o no puguin fer bona feina, eh?, sinó que el que diem és que la Generalitat ha de desenvolupar la responsabilitat que li pertoca, que és integrar totes les escoles bressol dins del sistema públic d'educació, per assumir la totalitat de l'educació infantil com una sola etapa, que és com vostès la defineixen.

I, per últim, necessitem garantir, com dèiem, la qualitat. I això vol dir parlar de ràtios, d'atenció a la diversitat, de condicions laborals, i també d'horaris. La reducció de les ràtios és una qüestió inajornable. Com a mínim, normalitzem-la. Ja no li dic que imitem els estàndards europeus, que seria el que hauríem de fer, però com a mínim normalitzem-les, amb unes ràtios que els experts ens recomanen que han de ser almenys de quatre, vuit i dotze infants en l'I0, l'I1 i l'I2. La parella educativa pot ser una eina que ajudi de forma immediata, però en cap cas pot ser l'única, perquè els nadons, un cop gategen i sobretot, quan comencen a caminar, necessiten espai, eh? Recordi lo de la comparació amb la gallina ecològica.

Després, si parlem de qualitat, necessitem garantir l'atenció a la diversitat. Com a mínim calen els mateixos recursos per atendre les necessitats educatives de suport específic al primer cicle que les que tenen en el segon cicle d'educació infantil. Per què? Perquè la detecció precoç de les necessitats educatives específiques és clau. I calen recursos per poder-ho fer, per poder-ho detectar, però també per poder atendre'ls, i també per poder prevenir-les.

I necessitem millorar les condicions laborals, garantir sous dignes per a aquests professionals que es deixen la salut en atendre els nostres nadons i infants; remunerar el primer cicle d'educació infantil d'acord amb el valor que li donem i que tinguin hores no lectives de preparació, de coordinació amb els equips, amb els serveis externs, etcètera.

Necessitem vetllar per una formació que realment capaci les professionals i que garanteixi que durant totes les hores de les escoles bressol hi hagin professionals que estiguin acreditades i que tinguin els títols corresponents. I aquí estic parlant de que s'introdueixen hores a càrrec de monitors de lleure i no pertocaria en cap cas, perquè en una escola bressol totes les hores són educatives.

Per últim, si parlem de qualitat, parlem de reduir ràtios, atendre la diversitat, condicions laborals..., necessitem mesures també per garantir la conciliació: ampliar permisos de criança, garantir una conciliació de la vida laboral i familiar real... Sabem que això no li pertoca a vostè, però sí que volíem posar-ho sobre la taula, perquè tenim una realitat, que és que hi ha famílies que porten les criatures a les escoles bressol amb febre perquè no tenen absolutament ningú amb qui deixar-les i no poden perdre la seva feina, perquè, doncs, si falten, potser perden la seva feina.

Aquestes propostes no són només nostres, són les que ens diuen les expertes, les treballadores, les famílies que estan organitzades. I li preguntem: vostè està disposada a treballar en aquesta direcció?, el seu Govern està disposat a treballar en aquesta direcció? Incorporarà mesures com aquestes en el seu projecte de llei? Quan preveu tenir aquest projecte de llei i poder-lo implementar? I, sobretot, vostè està disposada a incorporar aquestes mesures en un nou decret que es pugui aprovar de manera immediata? Per què? Perquè, com li hem dit, el decret que regula el primer cicle d'educació infantil està totalment obsolet i, consellera, és qüestió d'actuar ja. No només perquè parlem de ciutadans del futur, com s'acostuma a dir, sinó perquè estem parlant dels nostres infants del present, i tenen drets i no s'estan respectant.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, de resposta de la consellera, i té la paraula l'honorable Esther Niubó i Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, bona tarda. Gràcies, vicepresidenta. Diputada, gràcies per aquesta interpel·lació, doncs, que ens permet posar el focus en una qüestió molt important, com és l'educació dels infants de zero a tres anys, aquest primer cicle d'educació infantil que forma part també d'una etapa de primer ordre educativa que va dels zero als sis anys. I l'hi agraeixo perquè, com deia, és una etapa clau per garantir també la igualtat d'oportunitats, per garantir l'èxit educatiu posterior, el desenvolupament i el benestar de la infància, evidentment, i també la conciliació de les famílies i de les dones

en particular. I des del Govern tenim, doncs, molt clares la importància i la prioritat d'aquesta etapa i tenim clar que invertir en l'educació de la primera infància és una política intel·ligent.

El que passa durant els primers anys de vida té un impacte profund, durador, en el desenvolupament cognitiu, emocional, relacional dels infants, en la manera com es vincularan també aquests infants amb el seu aprenentatge, en la maximització d'oportunitats educatives, també en l'adquisició d'hàbits, en la integració i l'acollida també d'infants de famílies nouvingudes, en el contacte amb la llengua, de vincle de les famílies al projecte educatiu dels seus fills, i també, com vostè deia, és una etapa en què podem detectar, doncs, necessitats educatives específiques o dificultats i que ens permet poder intervenir o aportar suports abans, per evitar problemes diversos o fracassos posteriors. Per tant, entenem que té un impacte importantíssim en les trajectòries vitals, i també, doncs, educatives.

I parlem d'una etapa que és essencial des del punt de vista de l'equitat. Com explicava fa uns instants, les desigualtats no apareixen de cop a l'escola, hi són abans, i, per tant, si no s'hi actua a través de polítiques redistributives, es van fent més i més profundes i més difícils de corregir. Per això garantir una educació de qualitat des del primer moment no és només una aposta educativa: és un compromís amb la infància, amb les famílies, i també amb la cohesió i la justícia social. I és, per tant, una prioritat de país i d'aquest Govern.

I ho ha estat sempre, doncs, pel Partit dels Socialistes de Catalunya, i també per les forces de progrés i els governs de progrés que hi han hagut en aquest país. Ho va ser quan, en l'acord del Tinell el 2003, es van recollir els principis de la iniciativa legislativa popular que la societat civil, doncs, havia impulsat per tal de crear places públiques d'escola bressol que donessin resposta a les necessitats que no estaven cobertes en aquella etapa. I l'acord del Tinell les va reconèixer de manera explícita com una de les prioritats de les demandes principals, socials, en matèria d'educació i de conciliació de vida familiar i laboral. I es van tornar a prioritzar a la Llei 5/2004, que instava la creació de trenta mil places públiques de qualitat de zero a tres anys i que va significar, doncs, la culminació d'un llarg procés de debat i de treball que s'havia produït anteriorment.

Però des del PSC també vam prioritzar aquesta etapa quan vam acompanyar des d'altres administracions provincials locals el seu finançament, quan el Govern l'any 2011 el va deixar a zero i, tot i ser-ne l'administració competent, va passar això. O quan aquesta qüestió es va elevar a la justícia a través d'un contenciós que va acabar donant la raó als ajuntaments.

I avui seguim treballant, ara sí des del Govern, no només per millorar el finançament d'aquest servei, per garantir-ne el seu sosteniment, sinó també perquè tingui com a etapa el reconeixement que li correspon, com deia, com a etapa educativa.

Però abans d'entrar en altres qüestions, com vostè també parlava de qualitat, també ho vull fer per dir que és el servei educatiu més ben valorat per les famílies en termes de qualitat. Respecte a les diferents etapes educatives, amb molta diferència és el servei, l'etapa educativa més ben valorada: pel que fa als espais, les estances –vostè parlava, no?, de fer aquest símil amb la gallina–, però també pel vincle amb l'administració més propera i el compromís històric dels ajuntaments, i especialment pel que fa a la professionalitat i la vocació de servei de les educadores. I ahir, doncs, també vaig tenir oportunitat i ocasió de parlar-ne amb elles durant la concentració que feien aquí fora, al Parlament.

Però ara el repte, diputada, i l'objectiu del Govern són clars: treballar per assolir la universalització de l'etapa educativa zero-tres al conjunt del territori. Vostè deia que amb la universalitat, doncs, no n'hi ha prou; però és que estem molt lluny d'aquesta universalitat. I ho fem i ho hem de fer tenint molt en compte la qualitat del servei, posant el focus en la creació de noves places públiques, evidentment partint de l'oferta existent, i avançant progressivament cap a la seva gratuïtat.

I és cert que avui encara som lluny de garantir que tot nen i nena entre zero i tres anys tingui dret i accés a l'educació que mereix. I és especialment preocupant –i en això segur que estarem d'acord– que els infants que segurament més podrien beneficiar-se d'aquest servei siguin sovint els que menys participació hi tenen. I per això ens disposem a augmentar significativament l'oferta de places públiques en el primer cicle d'educació infantil. Aquest és el nostre compromís.

I ho fem, d'una banda, mitjançant les subvencions que hem convocat aquest any adreçades, sí, als ens locals. Unes subvencions on cada ajuntament pot rebre fins a més de deu mil euros per plaça creada, recursos que permeten, doncs, tant l'adequació d'espais existents com la construcció de nous equipaments. Tot plegat, doncs, evidentment, amb l'acompanyament tècnic de Serveis Territorials. Unes subvencions que contribuiran a crear gairebé sis-centes places públiques noves zero-tres aquest any 2025. I recordin que Catalunya va ser, doncs, de les últimes comunitats autònomes on es va publicar la convocatòria de subvencions i on menys abans s'havien aprofitat aquests recursos els últims anys.

Doncs bé, la voluntat, el compromís, diàleg, i també fets. I també volem treballar per implementar el primer cicle d'educació infantil a les escoles rurals, perquè és una acció amb vocació clara d'equilibri territorial i que es porta a terme també des de la col·laboració amb els municipis.

Avui l'educació de la primera infància a Catalunya se sosté, efectivament, gràcies a una xarxa d'actors diversa, però compromesa. Primer de tot –i vostè ho mencionava–, gràcies al compromís del món local, dels ajuntaments, però també d'entitats socials, cooperatives que fan equilibris per garantir un servei que segurament, és cert, hauria d'estar plenament garantit per a tothom. I en aquest context la nostra voluntat és reforçar aquesta aliança entre el departament, els ajuntaments, tots els prestadors de serveis, també les entitats pedagògiques i, per descomptat, les famílies, i treballar colze a colze des de la confiança i la corresponsabilitat per assolir aquesta universalització, que no pot ser una càrrega per a ningú, sinó que ha de ser una fita compartida.

Ara bé, també cal reconèixer que amb la bona voluntat, doncs, no n'hi ha prou, i l'educació zero-tres no pot dependre de l'atzar polític, tampoc del calendari electoral. I per això ja hem començat a treballar per establir les bases d'una llei catalana per a la universalització de l'educació zero-tres anys. Una llei que doni estabilitat, seguretat jurídica, visió de futur, que faci realitat aquesta universalització de manera ordenada, sostenible, treballant per garantir la qualitat de l'educació per al conjunt de ciutadans a tot el territori, i, per tant, fer això també des del diàleg.

Però deixi'm dir-li que si parlem d'universalització és difícil començar a parlar de ràtios, perquè, si més nens i nenes han de tenir dret i accés a aquest servei educatiu, semblaria començar la casa per la finestra, doncs començar aquest camí reduint ràtios i no incrementant places.

Però tenim altres reptes, com és també la inclusió, i que vostè també ha mencionat, disposar del personal d'atenció educativa suficient de suport a l'alumnat, el desplegament d'una escola bressol veritablement també inclusiva, amb la corresponsabilitat del departament. I marcant també la gratuïtat com un important objectiu d'arribada, perquè, si volem que aquesta etapa educativa sigui un dret, hem de garantir també la seva accessibilitat per a tothom.

I tampoc podem menystenir les condicions laborals de les treballadores, sovint precàries, que són professionals que eduquen, que acompanyen, que tenen cura d'allò més preuat i que mereixen, evidentment, tot el nostre reconeixement, estabilitat, i també condicions laborals o de treball dignes.

I és en aquest sentit que hem posat en marxa un procés tècnic per analitzar, per avaluar de manera sistemàtica les tasques, les responsabilitats, les competències, les condicions associades als seus perfils professionals, d'aquest personal d'atenció educativa; un projecte que vol contribuir a una resposta educativa més inclusiva, més eficaç davant la diversitat de necessitats dels infants i que té el personal de les llars d'in-

fants com un dels col·lectius prioritaris. I aquest treball, doncs, inclou aspectes com la definició clara de funcions, l'adequació de tasques, la promoció de l'equitat interna, la classificació, la retribució i també la formació i el desenvolupament professional. I l'objectiu és construir una estructura laboral més justa, més eficient, més alineada amb la importància de la tasca que duen a terme totes aquestes professionals.

Però, en tot cas, per acabar aquest primer torn –i després sí que em voldré referir al model–, parlar d'educació zero-tres és parlar de present i és parlar de futur. És parlar de justícia social, de cohesió i de progrés. És parlar d'un país que es pren seriosament el dret a l'educació des del primer moment. I és evident que encara hi ha camí per fer, per avançar en aquesta política educativa, igualadora, redistributiva; en aquesta política intel·ligent que deia abans. Però també és important recalcar que sabem on anem, que avancem amb ambició, amb passos fermes, des del rigor, el diàleg i la col·laboració institucional. Em sembla que hauríem d'aprofitar l'oportunitat, com a país que brindarà aquest debat d'una nova llei i, per tant, aprofitar-ho per millorar molt més aquesta etapa.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. És el torn ara de la diputada de la CUP - Defensem la Terra, la diputada Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies. Consellera, escoltant-la, a mi em queda claríssim que vostè coneix perfectament quina és la importància d'aquesta etapa educativa. El problema és que les mesures o prioritats que vostè enumerava és que no tenen res a veure amb les qüestions relacionades directament amb la garantia de la qualitat en aquesta etapa educativa, que no és que li comenti jo o que li comentem la CUP, sinó que ahir tots els grups parlamentaris vam poder escoltar de la mà de, com li deia, treballadores, expertes i famílies organitzades.

Ens deia una d'aquestes persones que va comparèixer: «Tenim un sistema educatiu públic que, tot i estar teòricament compromès amb la igualtat d'oportunitats, abandona el primer cicle d'educació infantil, i l'abandonament és *maltractament*.» I ens ho deia d'aquesta manera tan contundent, d'una forma tan crua, una persona que es desviu per la seva feina. I miri, el que no pot ser és que, quan parlem de qualitat... No posem en dubte el que ens deia, que les famílies valoren positivament el que és el servei de les escoles bressol.

El que no pot ser és que aquesta qualitat estigui lligada exclusivament al sobreesforç que fan aquestes treballadores. I avui en dia és així. I totes les persones que no fa tant hem portat la canalla a les escoles bressol ho sabem. Perquè allà hi ha unes professionals que tenen vocació i que s'ho deixen tot –la salut física i mental– per tenir cura dels nostres nadons i dels nostres infants. Però l'Administració no compleix, no fa la feina que toca.

I naltros no volem qüestionar la importància de la universalització i de la gratuïtat en l'etapa del zero a tres. No volem qüestionar-ho. Ho dèiem abans: l'educació infantil no pot ser un sorteig. No pot ser que cada any veiem la meitat de les famílies que opten a plaça pública que se'n queden sense. Però hi insistim, la qüestió de les ràtios, de les condicions laborals, de l'atenció a la diversitat... Tot això també ha d'estar sobre la taula; també s'ha de concretar com ho treballarem.

I vostè em deia: «No podem apostar per la reducció de ràtios perquè ens quedem sense places.» Utilitzem la parella educativa. Naltros ja entenem que això pot ser una mesura immediata que ajudi a descarregar. «Quants braços té vostè?» «Dos.» No? Jo també. Les professionals de les escoles bressols també tenen dos braços. Quantes criatures poden sostenir? Dues. Doncs, si parlem només de l'I0, els infants, els nadons, de mesos, aquests, la majoria, demanen braços gairebé tota l'estona; fins i tot per dormir, en molts casos.

Per tant, a naltros el que ens ha faltat en la seva intervenció, a part d'escoltar-li com posava en valor aquesta etapa educativa, que ja està bé, perquè molt poc se n'ha parlat al Parlament al llarg de les legislatures, de l'etapa del zero a tres. El que necessitàvem sentir són la concreció d'aquestes mesures, com li deia. Com reduïm la ràtio? No cal que siguin ràtio-estança. Podem reduir la ràtio amb relació a les professionals. Com atendrem aquesta diversitat, com nosaltres atendrem, com nosaltres garantim l'atenció a les necessitats educatives de suport específic. Com ho fem això? Hi haurà més professionals? No hi haurà més professionals? Llavors, qui ho haurà de fer? Quines mesures implementaran per millorar les condicions laborals i retributives d'aquestes professionals? Com a mínim, equiparem-les a les del segon cicle d'educació infantil.

I una mesura que li hem sentit dir ha estat la d'introduir o incloure, incorporar, les escoles bressol dins de les escoles rurals. I ull amb això, perquè molts cops el que passa és que s'adapta l'educació del primer cicle d'infantil, el zero-tres al tres-sis, quan hauria de ser al revés. Hauríem de bressolar molt més el tres-sis. És a dir, adaptar o introduir la metodologia que s'aplica en el zero-tres en el tres-sis. Perquè al final estem parlant d'infants que són molt petits tots ells.

Miri, li hem deixat molt clares les mesures, les propostes i insistim que no són només nostres. La lluita s'està estenent arreu del Principat, des de les Terres de l'Ebre fins a les comarques gironines, passant pel Camp de Tarragona, Barcelona, el Maresme, la Catalunya Central. Treballadores, famílies, expertes s'estan coordinant i estan remant en la mateixa direcció: dignificar el zero a tres, garantir-ne la qualitat. I, consellera, l'hi torno a dir: anem molt tard en aquesta matèria. Poc se n'ha parlat en aquest Parlament del zero a tres i, quan s'ha fet, s'ha fet de manera molt superficial.

I insistim: cal dignificar aquesta etapa educativa vital, com ho fan altres països del nostre entorn, que saben que és una aposta de futur, però, sobretot, que és un deure del present amb els nostres infants, perquè ells no poden esperar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Torna a ser el torn ara de la consellera.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies, diputada. Gràcies, vicepresidenta. La veritat, jo l'única cosa en què discrepo és que deia que no s'ha parlat massa de zero-tres en aquests anys. Jo li puc dir que en els últims quinze anys potser –que porto uns quants anys en aquest Parlament– n'hem parlat moltíssim. N'hem parlat moltíssim. És veritat que alguns grups ho han descobert més tard, però n'hem parlat moltíssim en aquest Parlament, d'aquesta etapa educativa zero-tres.

I penso que, en general, podem compartir diagnòstic i fins i tot compartim els objectius, però hem de marcar les prioritats. Aquest Govern té molt clar que l'objectiu prioritari en aquest cas ha de ser la universalització, la creació de noves places públiques per convertir aquesta etapa educativa en un dret que pugui fer accessible al conjunt dels infants dels quals les famílies tinguin, vulguin escolaritzar, tenint en compte la importància, precisament, que té aquesta etapa educativa. Jo vull insistir en la qualitat del servei en aquestes escoles bressol. Qualsevol que ens escoltés pensaria que els nens i nenes allà no estan ben atesos, no estan ben cuidats.

I és veritat –té raó vostè– que moltes vegades aquesta qualitat, que hi és i que se sustenta no només per la valoració tan important que fan les famílies..., se sustenta, efectivament, en la professionalitat, en la vocació i, a vegades, perquè no dir-ho, també en l'esforç d'aquestes treballadores.

Però insisteixo que són professionals que tenen cura, que eduquen, que acompanyen; i hem de treballar, ens hem posat a treballar, com li he explicat, per revertir aquestes condicions, de vegades, precarietat, que a vegades han de patir. Però, en tot cas, el compromís immediat és aquesta creació de sis-centes noves places aquest mateix 2025.

I pel que fa al model –perquè abans no n’he parlat–, jo, senyora Estrada, penso que el problema no és el model. Nosaltres tenim un bon model, un model sustentat en un setanta-dos per cent d’oferta pública, majoritàriament de titularitat municipal, això és veritat, i una xarxa de llars d’infants d’iniciativa social fortament implicades i fortament compromeses; un model que és proper al territori, que és flexible, que s’adapta a la realitat i amb moltíssima implicació de les famílies; molt més –té una part lògica–..., però molt més elevada que en altres moments i etapes educatives.

Per tant, el problema no és el model. El problema, en tot cas, és el finançament o el sosteniment d’aquest model. I aquí és on sí que volem intervenir per garantir plenament la qualitat de l’etapa, el bon funcionament d’aquest model i l’equiparació progressiva de les condicions de les professionals d’aquest sector.

Però la col·laboració institucional insisteixo que és clau. L’èxit no depèn només d’una administració, que efectivament és la competent, però depèn i s’agraeix molt aquesta suma d’esforços, del treball conjunt i una mirada compartida entre diferents institucions, des del coneixement de la seva realitat i necessitats més properes.

I des del departament tenim molt clar que el nostre paper ha de ser liderar, ha de ser planificar, ha de ser garantir drets, i que això ho hem de fer al costat d’aquests ajuntaments i dels professionals i les professionals que avui estan sustentant aquest servei arreu del territori, i que ho fan en unes circumstàncies que, efectivament, cal millorar.

Però jo hi vull insistir: em sembla que el que tenim davant, aquesta legislatura i els propers mesos, ha de ser una oportunitat de país per al que suposa, doncs, obrir un debat sobre una llei tan important i on espero també que siguin actius, com estic convençuda que seran, a l’hora de tirar endavant aquest debat.

I permeti’m dir-li també, diputada Estrada, que també l’espero en les negociacions del pressupost. Perquè això, evidentment, si no volem que quedi en bones paraules, amb bona voluntat, s’ha d’acompanyar amb recursos i no pocs.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre l’educació concertada

300-00122/15

Seguim amb el tretzè punt de l’ordre del dia, que és, en aquest cas, la interpel·lació al Govern sobre l’educació concertada, presentada pel Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula, en primer lloc, per exposar la interpel·lació, la diputada Susanna Segovia i Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Conselleres, diputats, diputades... Doncs, efectivament, el motiu d’aquesta interpel·lació és que fa uns dies vam poder conèixer, a través d’*El País* i de la SER, que van fer pública l’entrada de grups ultraconservadors a algunes escoles concertades catalanes i que això havia provocat un fort rebuig per part de les famílies, que veien com amb aquests canvis, amb aquesta apologia reaccionària, s’estava traspasant als seus fills i a les seves filles a través de les classes i a través d’algunes de les intervencions dels docents; de fet, hi ha hagut fins i tot docents que han marxat i han entrat uns altres que compartien aquesta línia.

Es feien afirmacions clarament antidemocràtiques, com recollien aquests mitjans, és a dir, que «amb Franco no s’estava tan malament»; com afirmacions homòfobes, com que «Freddie Mercury mereixia morir de sida perquè era homosexual». I són aquestes famílies les que han reaccionat i s’han posat en mans d’advocats, perquè estan *molt* preocupades de que aquestes ideologies i aquests plantejaments reaccionaris passin als seus nens i nenes a les escoles.

Que aquests grups vulguin utilitzar l'educació per adoctrinar i estendre la seva ideologia xenòfoba, masclista i homòfoba no és una sorpresa. Crec que la sorpresa i la preocupació –lo altre també és preocupant, però això ho és encara més– és que ho facin en centres que reben finançament públic. I això és una cosa que ens hi hem de posar ja i s'ha d'aturar ja.

Cent-cinquanta famílies d'aquesta escola de Terrassa, de l'Escola Mare de Déu del Carme, ja han presentat una denúncia. I això que són famílies que van escollir aquesta escola, que ja sabien que era una escola religiosa, però que s'han trobat que la deriva reaccionària és tan gran que han hagut de buscar advocats perquè estan molt preocupats com això pot estar afectant l'educació dels seus fills i les seves filles.

Aquest adoctrinament ja hem vist com passava amb Legionarios de Cristo o amb el mateix Opus Dei. Ara passa amb aquestes noves organitzacions, com Camino Neocatecumenal o Comunicación y Liberación, que s'han introduït, com dèiem, en aquesta escola de Terrassa, però que també hem vist que ho han fet a centres de Rubí, Sant Cugat o Santpedor. I no són només moviments religiosos, sinó que també tenim forces properes, organitzacions properes a Aliança Catalana, la ultradreta catalana, que també s'ha fet amb el control d'una escola a Osona, l'Escola del Roser, a Sant Julià de Vilatorrada.

Consellera, nosaltres creiem que no podem permetre que els nostres estudiants, en ple procés d'aprenentatge i de creixement, estiguin a càrrec de professorat que fa apologia de l'odi, del racisme, de la xenofòbia, del masclisme i de la violència. I hi insistim *molt* en centres que reben recursos públics. Igual que no es pot finançar centres que segreguin per sexe, no es pot finançar centres que reproduïxin discursos d'odi a les seves aules.

La llei d'educació de Catalunya i la LODE, la Llei orgànica 8/1985, estableixen que els centres concertats, i cito gairebé textualment, «han d'oferir ensenyaments conformes amb el currículum oficial i respectar els principis constitucionals, els drets fonamentals i les llibertats públiques». I si no és així, el mateix decret de la concertada preveu que es pugui retirar el concert per incompliment greu al titular de l'escola.

Per tant, li demanem, consellera, que investigui, i si això està passant, és cert, que retiri el concert a aquests centres. Consellera, li demano a la rèplica que pugui ser concreta i ens pugui dir de manera precisa què estan fent en relació amb el cas de l'escola de Terrassa i també d'aquests altres centres que han passat.

Quines mesures han pres ja? Què pensen fer amb aquestes denúncies que han fet al professorat? Quants expedients sancionadors han pogut obrir ja? Quin paper està jugant la inspecció educativa? I si s'han plantejat que una de les mesures que puguin prendre és retirar el concert a aquests centres, en cas que es comprovi que aquests discursos d'odi estan d'alguna manera avalats, tolerats i, segons com, també empressos per la direcció i per la gestió d'aquest centre.

Els recursos públics en cap cas poden servir per reproduir aquestes derives ultres, reaccionàries i antidemocràtiques a les escoles catalanes. Sí que li demanem sobretot, consellera, que pugui ser concreta i ens posi al dia de quines són les mesures que han pres fins ara. Hem vist que la síndica de greuges també ha obert una investigació, també preocupada per això que li han fet arribar les famílies. Entenem que la síndica ja fa les seves recomanacions, però li demanem al seu departament que actuï des de ja, que hi posi fre des de ja.

I això que li hem comentat fins ara, en realitat, ens porta també a parlar inevitablement del decret d'escola concertada, perquè està molt relacionat, un decret que nosaltres ja li hem dit diverses vegades que creiem que s'ha de modificar ja, entre altres coses, per fer front a aquest atropellament en l'educació dels nostres infants i en la seva llibertat de pensament. També per ampliar els recursos, la capacitat i la rapidesa del seu departament i d'inspecció per poder fer actuacions contundents quan es detectin aquestes derives reaccionàries a centres educatius que reben finançament

públic. I també, evidentment, cal revisar aquest model d'educació concertada –ja ho hem dit moltes vegades. Estem en una situació d'oferta educativa molt diferent a la que estàvem quan es va fer el decret de la concertada.

Per això, li vull recordar una altra vegada que el seu Govern ha eliminat cent onze línies d'educació pública per al curs vinent. Sé que em dirà, com diu sempre, que no se'ls ha tancat cap centre, però estem parlant d'eliminar línies. Per tant, si li demano per eliminar línies, no em pot treure que no es tanquen centres, perquè no té res a veure. Un centre que perd una línia és un centre que perd capacitat de donar resposta al seu voltant. I si en aquest centre que perd una línia, al costat hi ha una escola concertada, no hi ha justificació per tancar aquesta línia, perquè vol dir que hi han nens i nenes suficients allà. I si aquests nens i nenes, les seves famílies, opten per anar a una concertada, el que no pot ser és que rebin un finançament quan hi han ofertes públiques suficients perquè aquests nens i nenes hi vagin.

Quan es va establir el model d'escola concertada a Catalunya, fa quaranta anys –per tant, estem realment en una situació molt diferent: fa quaranta anys no hi havia prou oferta pública suficient per donar resposta a tothom que volia i que necessitava escolaritzar-se, evidentment–, es va fer amb dos grans paràmetres. El primer, el de la transitorietat; per això es fa cada cinc anys, perquè no és una cosa estructural. El segon, el de la subsidiarietat: només quan no hi hagi suficient oferta pública. I aquests són els criteris que, de moment, regeixen la renovació dels concerts educatius. Però el que veiem és que s'han acabat convertint en una cosa estructural. Nosaltres no diem que no hi hagi d'haver escola concertada; el que diem és que no pot ser que es tanquin línies de la pública quan hi han escoles concertades que, a més a més, no tenen cap obligació de tancar línies, perquè el seu departament només fa tancar línies als centres públics. Als centres privats no els hi fa tancar; tenen autonomia per decidir si tanquen o no. I com que el finançament també el reben en funció de quantes línies i quants estudiants tenen, aquí hi ha claríssimament un greuge diferencial.

Però és que, a més a més, els concerts educatius són una manera més de perpetuar les desigualtats, i vostè ho sap: afavoreixen dinàmiques competitives entre les escoles, incrementen les possibilitats de distinció i el tancament social i s'hi acaben destinant recursos que també es podrien destinar a l'escola pública, que ha de ser l'escola pública que ha de garantir que tothom hi tingui accés i que sigui una escola de qualitat i amb garantia per a tothom, i això també sabem que no està passant.

A més a més, això està també una mica agreujat pel model de finançament dels centres concertats, on les aportacions econòmiques de les famílies són molt altes i, amb l'excusa de que no hi ha prou finançament públic, el que es fa és establir unes quotes que afavoreixin aquesta estratificació. De fet, tots sabem que, suposadament, a les escoles concertades que reben finançament públic no es poden cobrar quotes –això se suposa que és així. Quantes en coneixen que ho facin així? Quantes famílies que van a la concertada paguen les quotes perquè l'escola els hi diu que és obligatori que les paguin? I no és així, no hauria de ser així. I, en canvi, les quotes s'han convertit ja en una cosa estructural que moltes famílies paguen sí o sí, sense saber que no tindrien per què fer-ho, perquè aquella escola ja rep un finançament públic.

Però és que, a més a més, quan es fan les preinscripcions, hi han escoles que fan entrevistes als estudiants que hi volen anar i els hi diuen si poden demanar-la o no poden demanar-la en la preinscripció, i els hi diuen que han de pagar aquestes despeses si volen anar a aquella escola, i els hi pregunten per les seves dades econòmiques i els pregunten per la trajectòria i les professions dels pares i les mares, i desincentiven aquells perfils que no volen que entrin. I això ho sabem tots i totes, també. Quan a l'escola pública concertada, a la preinscripció, entra amb els mateixos criteris que a l'escola pública, perquè reben finançament públic.

Per tant, consellera, la renovació d'aquest decret és una cosa absolutament urgent i prioritària. Nosaltres li estem demanant aquesta urgència, li estem demanant que ho prioritzi. Li estem demanant que prioritzi aquestes investigacions i aquestes ac-

tuacions a l'escola de Terrassa. Li estem demanant que aposti per un veritable sistema educatiu públic, just i equitatiu, que implementi el decret d'educació inclusiva, perquè s'està posant en risc la cohesió educativa i s'estan fent cada cop més grans les desigualtats. Calen canvis normatius que permetin a la Generalitat ajustar l'oferta de places escolars de manera coherent a les necessitats reals del país. Si hi ha una davallada de la natalitat i una davallada de la demanda de P3 és una davallada per a tothom. Però insistim molt en que és molt difícil justificar que es tanquin línies de l'escola pública quan al costat hi han escoles concertades que estan rebent aquest finançament.

Insisteixo molt en que nosaltres no estem en contra de totes les concertades, però creiem que el model s'ha de revisar i que ha d'estar clarament justificat per què hi ha una escola concertada que rep un finançament públic en un lloc on sí que hi ha oferta pública. Ha d'estar molt justificat, perquè, si no, no s'entén per què es destinen uns recursos cap allà que s'haurien de destinar a l'educació pública. I el seu departament –en som conscients– és un dels que cada vegada demana més recursos. Doncs prioritzem a on es destinen aquests recursos.

La deixo ara, per seguir part de la intervenció. Però sí que li demanaria, sobretot en el cas de Terrassa, que pugui ser concreta en la resposta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara de la consellera Esther Niubó i Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé; gràcies de nou, vicepresidenta. Diputada, gràcies també per la interpellació. Seguim parlant d'educació, i això, doncs, és bon senyal, vol dir que hi ha interès en aquest hemicicle per un dels motors, doncs, de progrés, d'igualtat d'oportunitats i de cohesió de la nostra societat.

I aniré al gra, perquè m'ho ha demanat, amb relació, doncs, a la situació de l'escola Karmel, de Terrassa. Sí que voldria expressar, doncs, amb claredat què sabem fins ara i quines actuacions hem emprès des del Departament d'Educació i Formació Professional, unes actuacions que, com correspon en primera instància, s'han de focalitzar en aclarir els fets. I aquí s'ha recollit, doncs, un volum significatiu de queixes per part de les famílies dels centres, famílies preocupades per canvis que, al seu parer, doncs, afecten el projecte educatiu, afecten l'enfocament pedagògic i, en general, el caràcter amb què es va comprometre en el moment de la matrícula.

Aquestes queixes, com ha transcendit, doncs, no són menors, i el departament hi té posats els cinc sentits i s'està actuant amb diligència. La inspecció educativa, també els serveis territorials s'han reunit amb vuitanta famílies per escoltar amb atenció, doncs, el seu malestar, per entendre l'abast de les seves preocupacions. També s'ha mantingut una reunió amb la titularitat del centre, a qui s'ha demanat, doncs, que exposi la seva posició respecte a les queixes plantejades. I, per tant, el que ha fet el departament és obrir un expedient informatiu a dia d'avui, amb l'objectiu de recollir les proves, escoltar les parts i documentar amb detall la situació.

Aquest expedient, doncs, l'està liderant un inspector de serveis territorials, que no és el mateix que va intervenir en la fase prèvia amb les famílies, precisament per garantir la imparcialitat, la neutralitat i també el rigor en el procés. I és un procés que ha de permetre, doncs, d'una banda, reforçar la confiança de la comunitat educativa en el centre, o sigui, del centre en el sistema educatiu, i, de l'altra, sobretot corregir qualsevol pràctica que no sigui l'adequada d'acord amb el marc legal i educatiu que compartim.

Però vull ser clara: l'adoctrinament no té cabuda en l'àmbit educatiu, no pot tenir cabuda en l'àmbit educatiu. Les escoles han de garantir la transmissió, la consolidació de valors d'una societat democràtica, cosa que és compatible, evidentment, doncs, amb el respecte dels drets constitucionals, com és la llibertat religiosa o el dret a expressar lliurement el pensament o l'opinió de l'alumnat. Però us deia que ens

trobem en una fase d'aclariment dels fets, i per això mateix, per ara, doncs, no seria prudent ni seria responsable anticipar cap altra mesura al marge d'aquest expedient informatiu en aquests moments. I, en tot cas, el paper del Govern serà el de garantir, doncs, un sistema educatiu defensor d'una societat democràtica, transparent i també basat, evidentment, en el respecte als drets. I, és clar, el Govern actuarà amb determinació i rigor quan sigui necessari.

Però, en tot cas, més enllà d'aquest cas, que estem seguint, doncs, amb molta atenció, amb la responsabilitat que mereix, convé també situar el debat en el marc general del nostre sistema educatiu, el debat de fons més ampli, que és el debat sobre la corresponsabilitat i el servei públic dins del Servei d'Educació de Catalunya.

I, mirin, en aquesta qüestió, doncs, segurament partim, el seu grup i el que represento, de posicions diferents. Els i les socialistes de Catalunya, a través del Govern, defensem allò que recull la llei d'educació de Catalunya, que és el Servei d'Educació de Catalunya, integrat, doncs, per escoles públiques, que és l'espina dorsal d'aquest servei, i també de titularitat privada concertada, corresponsables en l'objectiu del servei públic, amb una escolarització equilibrada i compromeses fins a dia d'avui, almenys, amb el pacte contra la segregació. I que també són centres que ens aporten qualitat, que ens aporten equitat i ens aporten inclusió com a complement a la pública, que és, lògicament, el pilar del nostre sistema educatiu.

I hem de reconèixer el paper social i històric de les escoles d'iniciativa social a Catalunya. El nostre model ha estat majoritàriament un exemple de compromís amb l'escolarització allà on no arribaven les administracions públiques, de compromís amb el català, de compromís amb la coeducació –i aquí ja saben que, avui dia, si no hi ha escolarització mixta, doncs, implica directament perdre el concert–, també amb la renovació pedagògica, amb els valors democràtics –abans ho dèiem–, amb les necessitats socioeducatives del territori i del conjunt de l'alumnat, també amb aquell alumnat amb necessitats educatives especials, o d'acollida d'alumnat nouvingut en les diferents onades migratòries que hem tingut a Catalunya, i fins i tot amb un model educatiu diferent del que estava establert en èpoques no democràtiques –i aquest mateix dilluns, doncs, en vaig poder parlar amb la Marina Subirats i també amb la Teresa Eulàlia Calzada. I, per tant, parlem de centres arrelats, que han estat part de la resposta educativa de país, que han assumit en la gran majoria de casos la seva funció de servei públic en benefici de l'interès col·lectiu.

I, des del Govern, el que volem fer són passos decidits per equiparar progressivament les condicions d'escolarització dels diferents centres del Servei d'Educació de Catalunya, de tots els centres finançats amb fons públics, siguin públics, siguin concertats. Perquè és cert que som lluny de garantir tot allò que voldríem oferir al nostre alumnat als centres públics, però no és menys cert que tenim uns centres concertats en molts casos també infrafinançats. Aquest matí parlàvem de la ILP per assolir la inversió del sis per cent del PIB en educació –saben que, com dèiem, en som lluny. I només cal remetre's, doncs, a informes del Síndic de Greuges, que evidencien també l'infrafinançament de l'escola concertada, que assumeix, com ha de ser, l'escolarització d'alumnat vulnerable –més de 76.000 aquest curs, que representen el vint-i-dos per cent del seu alumnat–, però, en canvi, no reben el finançament que seria suficient ni la mateixa dotació de recursos que l'escola pública. Per tant, aquesta equiparació de les condicions d'escolarització és una qüestió que al Govern, doncs, ens preocupa, ens ocupa, i que tenim recollit també en el nostre pla de govern.

I cal garantir que tots els centres educatius, doncs, siguin espais de qualitat i inclusivament per tothom, i això passa per abordar realitats o qüestions que van des de l'equiparació dels recursos humans i materials –i aquí, doncs, cal reconèixer que les plantilles docents dels centres concertats no han variat des de l'any 95, tot i que estan atenent la diversitat de les aules de l'any 2025– fins també l'equiparació de les condicions laborals del professorat, passant pel desplegament de l'educació inclusiva en tots els centres del sistema. I passa també per avançar en l'equiparació dels serveis,

dels horaris escolars, de les jornades, per garantir oportunitats educatives equivalents a tot l'alumnat.

I, de l'altra, doncs, pensem que és molt rellevant la planificació conjunta, com a Servei d'Educació de Catalunya, de l'oferta educativa amb una mirada llarga. I aquí, sobre la planificació de l'oferta de places, sí que voldria recalcar alguns elements, doncs, que ens semblen importants tant pel que fa a la planificació d'enguany com pel que fa a la planificació del proper curs.

Pel que fa a la planificació del 25-26, del proper curs, la planificació, doncs, ha mantingut elements de continuïtat: la revisió de l'oferta concertada un cop acabada la matriculació. Perquè és important recordar que els concerts s'atorguen per períodes de sis anys, sí, però es revisen cada any en dues ocasions, i no es mantenen, doncs..., abans de la matriculació i també després. S'ha donat continuïtat també a la tendència dels darrers anys de reduir ràtios, donant resposta, doncs, a una reivindicació històrica de la comunitat educativa. I, com sap, doncs, s'ha sortit amb una proposta d'oferta acordada amb el món local, amb grups de vint, de dinou, de divuit i fins i tot de disset en determinats territoris, doncs molt vinculat o condicionat a les dades de matrícula viva per evitar acabar el curs amb sobreràtios o amb grups addicionals.

I, a més a més –vostè ja m'ho ha anticipat–, no s'ha tancat cap centre públic a Catalunya. Malgrat la davallada demogràfica, aquest Govern ha mantingut la seva aposta política per una escola pública propera i de qualitat i, per tant, no s'ha tancat cap escola pública.

I volem treballar en aquesta direcció, i per això la planificació d'oferta de places per al curs 26 i 27 es farà de forma compartida amb les direccions generals, doncs, de Centres Públics i també la de Centres Concertats; una planificació per homogeneïtzar els criteris i els processos de planificació amb l'objectiu de dibuixar conjuntament aquest mapa de necessitats i la resposta educativa corresponent i sense preveure nous concerts en zones amb una oferta pública, doncs, que és suficient. I, per tant, diputades, saben que tenim visions diferents, però que també compartim l'objectiu principal, que és garantir una educació de qualitat i compromesa, doncs, amb la justícia social i l'equitat. I el nostre compromís és clar: és reforçar la xarxa pública, reconèixer la tasca també de la concertada i fer realitat els principis d'equivalència, interès públic i corresponsabilitat que ens marca la llei.

Vostè em demanava també dades concretes, no? He fet un apunt molt ràpid de la planificació –que penso que vostè coneixia per algunes respostes que s'han fet aquí de manera oral–, però també hi haurien algunes dades històriques per entendre on som en aquests moments. Jo li puc dir que entre el curs 2009-2010 i el curs 24-25, coincidint amb una davallada demogràfica significativa, el nombre de centres públics ha crescut en trenta-un, mentre que el nombre de centres concertats s'ha reduït en trenta-vuit; és a dir, hem incrementat un 1,8 els centres públics i hem disminuït en 6,2 els concertats. L'alumnat de la pública creixia en gairebé cinquanta mil alumnes –un 7,9 per cent–, mentre decreixia en catorze mil a la concertada. I si ens fixem en les unitats, hem vist un decreixement, doncs, similar a la pública i a la concertada. I en aquests moments, amb data molt recent, tenim unitats a revisar, concertades, a proposta, doncs, de..., amb proposta de retirada de concert educatiu, importants: més de cent a infantil, més de quaranta a primària, també a l'ESO. I, per tant, em penso que són dades que també ha de tenir en compte.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara, per fer la rèplica, té la paraula la diputada Susanna Segovia i Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, consellera. Crec que ha sigut concreta en algunes de les mesures que han pres respecte al cas de Terrassa. Em preocupa quant de temps es pot allargar això.

És a dir, em preocupa si el missatge que estem donant a aquelles ordes i aquelles organitzacions reaccionàries i d'ultradreta que estan en aquests centres, que estan gestionant aquests centres, i en concret el de Terrassa..., reben amb prou claredat el missatge de que no poden seguir allà, perquè al final no sé com pretén... Perquè això de reforçar la confiança de les comunitats en el centre educatiu..., no és un tema de reforçar la confiança; és un tema de que aquestes famílies s'han trobat que hi ha hagut un canvi a la direcció que els hi ha imposat una línia reaccionària i d'ultradreta, conservadora als seus nens i a les seves nenes.

O sigui, creiem que reforçar la confiança farà que la persona que dirigeix aquest centre i que és qui està impulsant aquest model de cop i volta canviï?, que vegi sant Pablo i s'il·lumini i canviï i caigui del cavall? Ho veiem difícil –ho veiem difícil. I perquè vegin que jo també tinc els meus coneixements cristians, perquè em vaig educar en una escola concertada, religiosa, de monges.

Hi ha qui diu de tant en tant que va ser l'únic cap de llista que no havia estudiat..., que havia estudiat en una escola pública. Se'ns ha de mesurar per on estudien els nostres fills i les nostres filles, no per on ens van posar a estudiar els nostres pares i les nostres mares. Perquè resulta que l'escola concertada a la qual jo vaig anar era l'única escola que hi havia en tota una barriada de Badalona en aquell moment. Era la mateixa a la que havia anat la meua mare quan va arribar de la migració d'Extremadura. L'única escola que hi havia. Ara hi han d'altres escoles. Ara hi han d'altres opcions. En aquell moment no n'hi havia.

Però, consellera, quaranta anys després..., bé, en el meu cas, uns quants més, la situació ha canviat. No podem dir que la situació d'accés a l'escola pública sigui com llavors, que és el que va justificar aquests concerts. No és la mateixa. Per tant, crec que és de calaix que s'ha de canviar aquest decret, que s'ha d'actualitzar aquest decret per preveure aquesta realitat en la qual estem ara. No estem dient «eliminar» el decret de la concertada; estem dient «canviar» el decret de la concertada i adequar-lo a la realitat actual, incloure totes aquestes qüestions que vostè diu. Perquè si hem d'equiparar la pública amb la concertada en les condicions laborals dels professionals –que hi estem d'acord–, hem d'equiparar la pública a la concertada amb la sisena hora, per exemple, i si no, és la sisena hora, amb totes les ofertes d'extraescolars, piscina, anglès i tota una sèrie de coses que ofereixen aquestes escoles concertades. En què més hem d'equiparar? En els recursos informàtics que tenen els seus estudiants o els materials de que disposen a l'aula o en les sortides que fan?

Jo crec que durant la pandèmia tots vam ser testimoni de com les escoles concertades i els seus estudiants estaven molt més preparats per començar a fer classes virtuals des del minut zero del confinament. Les escoles públiques van trigar mesos a poder fer classes per Zoom; una hora a la setmana, la majoria.

Per tant, és evident que no estan en les mateixes condicions. És a dir, si hem d'equiparar, comencem a equiparar a l'alça l'educació pública i comencem posant-hi recursos, a l'educació pública. Comencem garantint també les condicions laborals dels professionals de l'educació pública. Comencem garantint que tinguem persones formades per ocupar les places que queden vacants.

Però vostè entén que una escola pública vegi com li tanquen una línia i ho decideixen des del departament i una escola privada concertada pot decidir mantenir línies amb quinze estudiants? No té massa sentit. I que al costat estiguin tancant una línia educativa?, no té massa sentit.

Nosaltres no fem una crítica totalitària i homogeneïtzadora de tota l'escola concertada. De fet, nosaltres apostem perquè es faci el pas de moltes escoles concertades al sistema públic. Hi han moltes escoles que ho estan fent. Sant Felip Neri, a Barcelona, per començar. I n'hi han molts altres casos més: a l'Hospitalet, teníem una demanda claríssima també. Moltes d'aquestes escoles el que volen és passar a la xarxa pública. Endavant; fem el procés. Si el que volem és que hi hagin més escoles

públiques i millors. I que allà on hi hagi suficient oferta pública, les escoles concertades que hi hagin s'hagin d'adaptar a la situació que tenen també.

Però jo crec que és evident que ara mateix la desigualtat i l'estratificació que trobem a la majoria de les escoles concertades i sobretot en determinats barris de Barcelona i d'altres ciutats de Catalunya no és precisament homogeneïtzadora amb l'escola pública; no ho és, estratifiquen i tenen plantejaments moltes vegades classistes. I això també s'ha de poder tocar amb el decret de la concertada. Hi insisteixo, perquè sento per aquí indignacions: no estem parlant de totes les escoles concertades, però sí que estem parlant de moltes. I aquí s'hi ha de posar solució. No pot ser que hi hagi quotes que deixin fora..., hi ha molta gent que vol accedir també a aquella escola concertada. Perquè, quin és el criteri, llavors? Si pots pagar l'extra de la quota que se suposa que no és obligatòria, hi vas i, si no, doncs, no hi vas?

Entenc que la situació és complexa i que no podem «d'una plomada» dir «fora tota la concertada» i no estem demanant això. Però el que li demanem és molt concret. Perquè, a més, també han de poder intervenir per evitar l'adoctrinament des de les escoles privades i més des d'aquestes escoles privades, a vegades petites, concertades, on aquests canvis són molt més susceptibles, perquè tenen menys capacitat de resistència. I crec que aquí el paper del seu departament és fonamental i ha de ser una mica més agosarat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, per al seu torn de rèplica, té la paraula la consellera Esther Niubó i Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé; gràcies de nou, vicepresidenta. Diputada, tornem-hi. Sobre Terrassa i l'escola El Karmel, doncs, entenem la preocupació que s'ha expressat en relació amb aquest cas, i des del departament, com li deia, estem recollint la informació rellevant i s'està valorant amb detall. Em sembla que en aquests moments no correspon fer valoracions mentre el cas està en fase d'anàlisi, però el que està clar és que el Govern actuarà, si escau, amb fermesa i el rigor que correspon, però ho farà sempre sobre la base de fets contrastats i escoltant totes les parts.

Però, en tot cas, el Govern..., el compromís del Govern és inequívoc: és fer complir la legalitat. La llei d'educació de Catalunya estableix que tots els centres del Servei d'Educació de Catalunya han de garantir la transmissió de valors propis d'una societat democràtica: llibertat, respecte, igualtat, pluralisme. I respectar el dret és un límit clar, i això inclou, doncs, també respectar la llibertat ideològica i religiosa, la llibertat de pensament i el dret a una educació basada en el coneixement científic. Per tant, com deia, el departament, actuarà amb determinació si es constata que s'han traspassat aquests límits.

Pel que fa al decret, vostè, doncs, ha plantejat obertament la voluntat del seu grup de modificar, entenc, aquest decret. Estarà bé en algun altre moment, i segur que en tindrem ocasió, plantejar de quina manera, amb quina finalitat volen modificar aquest decret. La prioritat –em sembla que aquí sí que podem estar d'acord i vostè en parlava– és treballar en aquesta equivalència, no?, aquesta equiparació progressiva d'aquestes condicions d'escolarització dels centres diferents, amb diferents titularitats, del conjunt del Servei d'Educació de Catalunya.

Però sí que voldria posar en valor –ho he fet abans– el paper històric que ha tingut aquesta escola d'iniciativa social a casa nostra i que és molt diferent del paper que ha tingut o del model de privada, concertada o de privada en general en altres entorns molt propers, molt diferent del que hem tingut a Catalunya.

I a vegades, m'atreviria a dir que les diferències, o més aviat les desigualtats, perquè el que ens ha de preocupar o el que ens ha de..., els problemes són les desigualtats, no es deuen tant a les titularitats d'uns centres o uns altres, sinó també a

vegades a l'entorn en què es troben aquests centres. Perquè els centres, finalment, acaben reflectint la realitat i la complexitat social del seu entorn, tinguin la titularitat que tinguin. I les composicions socials d'uns centres a vegades són molt semblants i obeeixen a la pràctica a la seva ubicació. Per dir-ho d'alguna manera, tenim centres complexos de titularitat privada en entorns vulnerables –vostè abans en donava un exemple– i tenim centres de classe mitjana-alta de titularitat pública en entorns més benestants. I a l'inrevés, evidentment, també.

I, per tant, ens sembla que en el que podem estar d'acord és que, tenint en compte aquestes necessitats educatives, aquestes necessitats d'escolarització, aquesta fins i tot complexitat, hem de pensar i plantejar finançaments diferents en funció de les complexitats de cada centre. I, per tant, és veritat que hi ha un infrafinançament. De fet, un estudi d'ESADE publicat fa un any, doncs, reconeixia o explicava que la majoria de centres concertats cobraven alguna quota a les famílies, però la majoria d'aquests centres ho feien perquè pateixen infrafinançament, perquè segurament sense aquestes aportacions no podrien sostenir el seu funcionament. I, en tot cas, jo diria que a major complexitat, major necessitat de finançament, de recursos i de dotacions.

Però em sembla, doncs, que, com deia, si parlem de modificar el decret de concerts, hem d'entendre i compartir la realitat. Les casuístiques de la concertada són molt diverses, com també ho són els contextos territorials i socials. I qualsevol reforma ha de partir d'un diagnòstic rigorós, d'un coneixement fi del sistema, si realment volem intervenir per millorar-lo.

Voldria fer un incís, vostè no ho ha comentat, però, com sap, tenim un problema amb la jubilació parcial d'alguns treballadors i treballadores de la concertada. I aquí sí que vull dir que ens fem nostre el neguit, l'angoixa que ha provocat el fet que les titularitats dels centres concertats no es facin càrrec o no es puguin fer càrrec, pel cost econòmic que comporta, de la prejubilació d'aquells docents que estaven a les portes d'aquesta nova realitat vital. I aquest neguit ens ha portat a establir ja fa dies un diàleg fluid amb els sindicats més representatius: UGT, Comissions, USOC, per buscar possibles solucions i preveure també l'impacte econòmic que això suposa. I, per tant, ho estudiarem, ho analitzarem i estem oberts conjuntament a donar la millor sortida a aquest neguit compartit.

Però, en tot cas, penso que compartim el compromís absolut amb l'educació pública, però no podem fer com si no existís una escola corresponsable que tant aporta també al nostre sistema educatiu i que la necessitem i a la qual, doncs, vull també agrair i reconèixer la seva feina.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut

300-00124/15

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Bé; gràcies, president. Honorable consellera... Bona tarda a tothom. Deixi'm primer de tot enviar en nom de Junts per Catalunya, però m'atreveixo a dir de tota la cambra, una abraçada i els desitjos de prompta recuperació al diputat Quim Calatayud. (*Alguns aplaudiments.*) I també, consellera, l'agraïment sincer per la seva pre-ocupació i interès des del primer moment.

Dit això, consellera, han passat vuit mesos des que va ser nomenada. Des de Junts per Catalunya hem mantingut una actitud propositiva, conscients de la importància del sistema sanitari i dels enormes reptes que tenim al davant, eh? Com sempre, Junts està al costat del sector sanitari i dels professionals, i especialment dels usuaris, els ciutadans de Catalunya. La nostra implicació en la llei de l'agència integrada social i sanitària n'és un exemple, registrant-la primer per forçar el Govern Aragonès a fer-ho i ara forçant el tràmit d'urgència per tenir-la enllestida com més aviat millor. I així serà.

Vuit mesos que són suficients per veure una mica el camí engegat i la inèrcia de la conselleria davant d'uns reptes que som conscients que són majúsculs. No li hem donat cent dies de gràcia; n'hi hem donat 240, eh? Però des de l'òptica de la ciutadania i dels professionals, necessitem millorar.

Dos exemples. U, llistes d'espera. I l'accessibilitat és clau. «Les llistes d'espera maten i generen grans pèrdues econòmiques, a part de grans incerteses.» Són paraules de l'exdiputada socialista Assumpta Escarp, justament signant-ho com a consellera de Salut del govern alternatiu al febrer del 23. I com estem, doncs, després de vuit mesos al Govern? Aquestes són les darreres dades del departament, de les llistes d'espera del març. En resum, més llargues que fa un any, amb diferències territorials inadmissibles en l'accés a especialistes, hospitals, proves i cirurgies. La majoria d'especialitats superen els tres mesos, el màxim fixat pel departament: urologia, 173 dies; traumatologia, 135; dermatologia, 125; «otorrino», 125. Proves diagnòstiques: ecografia abdominal, 96 dies –vint més que fa un any–; ecografia urològica, 93 dies; colonoscòpia, 79; ressonància magnètica, 64 –deu més que fa un any. O per a cirurgia: varius, 158 dies –320 al Penedès–; artroscòpia, 159 –254 a Olot–, o hèrnia discal, 256 –507 al Verge de la Cinta.

I la primària, la porta del sistema? Vostès reclamaven sempre les quaranta-vuit hores, i segons el darrer informe de l'OCU, a Catalunya la mitjana són 7,7 dies. Sense accessibilitat a primària, l'usuari va a urgències, satura els hospitals, perquè tampoc tenim CUAPs suficients.

I dos, dèficit de professionals. A nivell de metges estem a la mitjana europea, però mal distribuïts, clarament per sota en metges de família i en algunes especialitats i, sobretot, molt per sota de la mitjana d'infermeres, 8,8 per cada mil habitants a Europa, davant del 6,41 a Catalunya. Un dèficit de més de dinou mil infermeres al país. I compte, que el trenta-u per cent dels metges i el vint-i-u per cent de les infermeres tenen més de cinquanta anys i el seixanta per cent dels metges de família tenen més de cinquanta anys. Són dades del doctor Zapata, de l'OMS, a Europa.

Ho repeteixo, som conscients dels reptes: un sistema de salut dimensionat per a la Catalunya dels 6 milions i amb un envelliment creixent, i som 8 milions, gairebé un vint per cent té més de seixanta-cinc anys, 1.600.000, i 260.000 persones tenen més de vuitanta-quatre anys. El 2050 Catalunya tindrà més d'1 milió de persones majors de vuitanta anys. Més població, més envellida i amb més patologies cròniques.

Estem d'acord, consellera, que el sistema sanitari català és un sistema excel·lent –comparin-lo amb la resta del món–, però l'infrafinançament crònic l'ha portat al límit. Tenim un greu problema de finançament. Pressupostem 12.000 o 13.000 milions d'euros i ens en gastem 15.000 o 16.000. En necessitem 3.500 o 4.000 més cada any per un funcionament de mínims del sistema de salut. Com que no els tenim, els utilitzem i els anem passant a l'any següent o al deute. Sort dels excel·lents professionals, capaços de fer tractaments i intervencions molt complexes que atrauen malalts d'Espanya i d'altres llocs del món, però que no entenen com un pacient s'ha d'esperar set dies per ser vist al seu CAP.

Els països europeus destinen entre un vuit i un nou per cent del seu PIB a salut. I a Catalunya en pressupostem un 5,3 i n'acabem invertint un 6, quan la mitjana de l'Estat espanyol és un 7,3. Catalunya genera un PIB de 244.000 milions d'euros, el vuit per cent en salut serien 19.500. Dels més de 60.000 milions que paguem en

impostos, 22.000 són el dèficit fiscal amb Espanya, un 9 i mig per cent del PIB, diners que generem però no podem invertir a Catalunya; diners que necessitem en sanitat i no en podem disposar. El problema és l'espoli fiscal, que afecta també la salut de tots els catalans, i estic segur que n'és plenament conscient.

Miri, aquest any, al Siscat, vostè ha plantejat un escenari amb un increment del 3,2 per cent; l'any 23 va ser del 7, l'any 24 va ser del 6. Amb això no n'hi ha prou per a les millores salarials dels professionals signades als convenis i per disminuir llistes d'espera, si només farmàcia se n'emporta la meitat. Algú amb aquestes xifres ja parlaria de retallades.

Bé, com ho solucionem? El finançament està clar: amb la independència. Amb tots els nostres recursos, tots sabem –vostè també– que no estariem així, amb aquestes llistes d'espera, aquest dèficit de professionals i aquestes infraestructures obsoletes. Però si els recursos són fonamentals, també ho és la gestió: optimitzar cada euro, i hi ha marge de millora. Hi han experts que calculen un vint per cent d'ineficiència del sistema, és a dir, un vint per cent dels recursos que no aporten valor, que, destinats d'una altra manera, podrien millorar molt més la salut.

Avançarem en el finançament per resultats en salut?, o continuarem pagant per activitat? És molt més eficient potenciar la prevenció i crear salut que tractar la malaltia. Ara mateix el sistema funciona excel·lentment en casos greus, però no tant en la prevenció i generació de salut. Si fem més accessible i resolutiva la primària i comunitària, millorarem bona part dels problemes.

Cent setze equips d'atenció primària han demanat ser seleccionats per a la prova pilot dels centres de salut integral de referència. És un bon indicador. Els professionals són els primers que volen implicar-s'hi, sabent que les reformes són imprescindibles. Veurem com funciona. La reforma passa per l'autogestió dels professionals. El CSUR va per aquí. Hi haurà opcions, consellera, d'ampliar el model EBA, un model que funciona i que els resultats de l'Aquas valoren positivament?

Equitat territorial; ja sap que aquesta és una de les prioritats de Junts. Helicòpter del SEM: com tenim la nova licitació, consellera? El passat mes d'abril no només vam estar amb tres helicòpters en lloc de quatre, sinó que hi va haver dies que només en teníem dos: un a Lleida i un a Vic. Necessitem els quatre en funcionament i no fer plans de contingència que afectin només Pirineu i Terres de l'Ebre. Tenen previst ampliar els heliports nocturns? No en tenim a Móra d'Ebre, ni al Pallars Sobirà, ni a la Ribagorça, per exemple. Governin pensant en que fora de l'àrea metropolitana també hi vivim gent.

Professionals, l'essència del sistema: tenim greuges històrics que cal solucionar. El reconeixement de les infermeres és un d'ells. Són graduades, i així han de ser reconegudes, igual que el C1 per als TCAIs i els tècnics sanitaris. És cert que depèn de Madrid, però sí que volem saber la seva opinió sobre l'estatut marc. Tenim una ministra que només coneix Madrid i que cada tema que obre és un atac directe a la sanitat catalana. Esperem que vostè defensi les nostres competències.

Un altre exemple és la doble imposició fiscal als treballadors de l'Hospital de Cerdanya, l'únic hospital transfronterer d'Europa, que hauria de ser exemple d'orgull i que es pot quedar sense professionals perquè l'Estat espanyol els obliga a cotitzar dos cops: a Espanya, quan ja ho han fet a França, perquè són residents de la Catalunya Nord. Això s'ha de solucionar.

Però sí que hi han temes que depenen directament de vostè. Complir els acords de sortida de vaga amb els TCAIs i els tècnics superiors sanitaris és un d'ells, o la subrogació dels tècnics del SEM pediàtrics i Ecmos amb l'actual concurs del transport sanitari.

I un tema cabdal per al dèficit de professionals és l'accés a la facultat dels estudiants catalans. El cinquanta per cent dels estudiants de medicina a les facultats catalanes són de fora de Catalunya, un setanta per cent a Lleida i a la Rovira i Virgili, i un quaranta per cent a la resta. La majoria d'ells, quan acaben, tornen a casa.

Destinem un cinquanta per cent dels recursos públics de les facultats de medicina a formar de manera excel·lent metges que no treballaran a Catalunya. La causa? Un districte universitari únic, amb unes notes molt desiguals. A Extremadura treuen excel·lent un tretze per cent dels alumnes de batxillerat, i un dinou per cent a la selectivitat. A Madrid, un vuit i un catorze. A Catalunya, un 3,6 i un 7,7; excel·lents estudiants catalans que volen estudiar medicina i que no ho poden fer. Un tret al peu al talent català i un tret al peu a Catalunya, que no pot aprofitar aquest talent que necessitem.

Amb el districte universitari únic i amb aquestes diferències de notes, la senyora Ayuso només inverteix en facultats privades. Qui vol estudiar a la pública ja vindrà a Catalunya. És això, el que volem? A les propostes de Junts per Catalunya per evitar-ho, els socialistes sempre hi han votat en contra. La solució no és incrementar places, que potser fa falta, eh? La solució és que els estudiants catalans tinguin les mateixes oportunitats per estudiar medicina a Catalunya, i ara mateix estan en inferioritat de condicions.

I com que no tenim metges catalans, doncs n'hem d'importar de fora. El 2024 els nous col·legiats extracomunitaris al Col·legi de Metges de Barcelona van representar el cinquanta-sis per cent. Amb un dels millors sistemes de formació del món, el MIR, de més de la meitat dels nous metges en desconeixem la formació, perquè tampoc els homologuem els títols, perquè Madrid triga més de sis anys en homologar els títols d'especialista. Necessitem homologar títols també des de Catalunya, si Madrid no ho fa. Així sabrem quins professionals necessiten ampliar la formació perquè sigui equivalent a la nostra.

I entre aquesta formació cal incloure el català, un dret i una garantia de la millor assistència sanitària. Fer-ho en l'idioma matern del pacient en millora els resultats, i s'ha demostrat arreu. El cinquanta per cent dels metges de Catalunya fan servir el castellà com a llengua habitual i un 13,3 per cent directament no entén el català. El camí no és la rebaixa del requisit del català, com han fet amb les noves contractacions de l'ICAM. Cal agilitzar les valoracions de l'ICAM, especialment per als treballadors, i per això necessitem metges, però no a costa de renunciar al català, que estem en emergència lingüística.

El camí és estendre a tot el Siscat, amb l'ICS inclòs, el pla de gestió lingüística de la Fundació Puigvert, professionals de més de cinquanta nacionalitats; un pla valent que recolza l'ús del català d'una manera amable però ferma, en paraules de la seva presidenta, la doctora Helena Ris. Consellera, sigui ferma que en aquest tema, que ens hi va la salut i el país, i serem inflexibles en això. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

A la rèplica afegiré algun punt més, que ja veuen que amb deu minuts per parlar de salut i del sistema sanitari català no en tenim ni per començar.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per respondre té la paraula l'honorable senyora Olga Pané i Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, doncs, gairebé bona nit, president, senyors diputats que tenen la paciència de seguir... Efectivament, el meu recolzament al diputat Calatayud. Sé que la cosa va millorant; per tant, transmeti-li la meua salutació. I sí, té raó... Vaig directa, perquè després em quedo sense temps, i vostè m'ha fet aquí una pila de preguntes, que necessitem quatre interpellacions, tenint en compte lo lenta que jo soc.

Però bé, jo crec que hi han un seguit de coses que em van molt bé que me les digui, perquè efectivament va bé anar repassant de tant en tant quines són aquelles coses pendents. Nosaltres ja portem vuit mesos i hi han algunes coses que hem pogut engegar, però, com vostè sap, i ho sap molt bé, no és fàcil resoldre segons quins

problemes d'un dia per l'altre, no? En aquest sentit, he d'agrair el seu recolzament a moltes de les coses que nosaltres hem proposat, com vostè ara ha manifestat aquí.

Començo per les llistes d'espera, perquè crec que val la pena dir que lleugerament han millorat, lleugerament. És a dir, si agafem el final del 24 i aquests tres mesos, ens han millorat en l'àmbit de l'atenció primària. El vuitanta per cent de lo que s'hauria d'haver vist en quaranta-vuit hores s'ha vist en quaranta-vuit hores, amb el programa que vam posar en marxa de programació per motius. Hem millorat en les consultes externes dels hospitals –bé és cert que hi ha hagut un canvi de sistema de registre. Hem millorat –molt lleument, eh?– en lo que són proves complementàries. I no hem millorat en les llistes d'espera de procediments quirúrgics; per tant, tot i que s'ha incrementat un quinze per cent la productivitat, no hem millorat en les llistes d'espera de procediments quirúrgics. Per tant, aquest és un tema que per nosaltres és de primer ordre.

Què volem fer amb això? Com vostè sap, una de les coses que ja es va fer va ser, l'any 24, incorporar tot lo que s'havia pagat, addicional, per reduir llistes d'espera, ja es va incorporar als concerts del 24, d'acord? Però és que nosaltres, l'any 25, encara volem anar una miqueta més enllà. Per tant, a tot això, hem afegit un vint per cent a la part variable per a la millora de les llistes d'espera de cada un dels centres concertats. Per tant..., i de l'Institut Català de la Salut, que per primera vegada tindrà un contracte programa per cada un dels seus centres, per tenir els mateixos objectius que el sector concertat.

Hem iniciat una anàlisi de procediments de major variabilitat en la taxa d'inclusió. Vostè sap que la probabilitat de que t'indiquin una intervenció quirúrgica no és la mateixa en un territori que en un altre. És més, hi han probabilitats de que t'operin d'alguna cosa diferents en cinc vegades més, segons a quin territori resideixes. I no té a veure amb l'oferta hospitalària; té a veure amb la pràctica clínica. Bé, hem buscat els procediments que tenen més casuística, per analitzar-los. En això, hem posat un objectiu també.

Hem inclòs un indicador a la contraprestació econòmica, per millorar l'accessibilitat a l'atenció de les visites programades a les consultes externes.

I hem fet canvis en el manual de notificació al registre de llistes d'espera, per adaptar-lo al nou sistema. Perquè què ens estava passant? Que les llistes d'espera..., es comptabilitzaven també en el mateix registre de llistes d'espera les consultes telemàtiques que es programaven. Per tant, això distorsionava molt les dades que teníem, d'acord?

Començo per aquí, perquè no m'ho vull deixar. Després, aviam lo que em dona temps d'anar dient.

Tema de professionals, que vostè em diu. Miri, lo primer, li agraeixo que esmenti el tema del transfronterer, perquè és un tema que incideix sobre els professionals que hi han a la Cerdanya. És una experiència única a Europa, com vostè diu, de col·laboració entre dos països per millorar l'atenció sanitària en zones apartades, als ciutadans de la Cerdanya i del Capcir. Allà hi treballen professionals d'Espanya i professionals de França, i viuen a França i viuen a Espanya. Doncs bé, efectivament, tenim un problema de que no s'interpreta bé el tema de la doble imposició, present en els tractats europeus, i hi han ciutadans espanyols que viuen a França però treballen al transfronterer que han rebut dos vegades l'impost, han hagut de pagar dos vegades l'impost de la renda.

Aquí li he de dir: no només jo mateixa he fet gestions directament amb la ministra de Sanitat, la ministra d'Hisenda i el delegat del Govern aquí, sinó que el mateix Govern –i veig aquí el conseller Duch–, a través d'Acció Exterior, ha realitzat també accions en aquest nivell. I les ha realitzat, entre altres coses, perquè el tema ha escalat fins i tot al Parlament francès, és a dir, ha sigut motiu d'una moció en el mateix Parlament francès. Per tant, evidentment és un tema que ens preocupa, ens ocupa, i estem esperant que les nostres gestions donin resultat. Però crec, sincerament, que

no l'hem de perdre de vista i l'hem de seguir amb respecte als nostres treballadors del transfronterer.

El tema que vostè em planteja de professionals. Efectivament, nosaltres a Catalunya ja tenim un registre que funciona, i els números són correctes. Tenim 46.347 metges col·legiats, dels quals un cinc per cent venen de la Unió Europea i un nou per cent són extracomunitaris. Els últims que es van col·legiar, efectivament, són la xifra que vostè diu: el cinquanta-sis per cent, extracomunitaris. Però el total, quan ho mirem dintre del total, és un deu per cent. D'infermeres, en tenim 58.811. L'índex de metges és superior a l'índex espanyol i a l'índex europeu. Per tant, de metges no ens en falten; els tenim mal distribuïts, eh? Nosaltres en tenim 4,6 per mil habitants. D'infermeres sí que ens en falten, tot i que nosaltres en tenim més que la mitjana espanyola..., s'ha d'agafar aquestes xifres una mica amb pinces; no les nostres: les comparatives internacionalment. Perquè no tothom declara com a infermera lo que declarem nosaltres. Nosaltres diem «infermera» d'un professional que ha fet un graduat de quatre anys. A la resta d'Europa, això no és així, i fins i tot en molts països es considera infermera algú que és auxiliar, a lo que aquí en diríem «auxiliar». Ho dic perquè les xifres de les infermeres...

Ara bé, s'han pres mesures per equiparar-nos. Quines són aquestes mesures? Miri, els pròxims cinc anys es jubilen 4.279 metges, i quants n'esperem?, quants MIRs esperem en aquest mateix període que surtin? Sis mil. Per tant, ja superem aquest *gap*. Però d'infermeres, que esperem que se'n jubilin 3.764, en graduem dotze mil. Atenció, ho repeteixo: esperem que se'n jubilin 3.764 i en graduen dotze mil. I sí, té raó vostè que hi han estudiants que venen d'altres comunitats autònomes, però els nostres fills també se'n van a les altres comunitats autònomes a estudiar –ho dic perquè de vegades només ens mirem la meitat dels números– i després tornen. I l'hi dic perquè tinc casos molt, molt, molt propers, eh? Sap que tinc una filla metge.

Quines altres mesures...? Això ens porta un seguit de... Ah!, per cert, ha dit una xifra sobre l'edat. Els hem rejuenit, eh?, els metges, en aquest sentit, perquè els teníem a cinquanta anys de mitjana i els tenim a quaranta-set. Ho dic una mica, també, perquè els hem rejuenit. A la resta d'Europa són més grans, de mitjana.

Una altra mesura que s'ha pres és la flexibilització de l'edat de jubilació, de manera que els metges poden allargar la seva edat... I aquí, l'estatut marc –miri, és una de les poques coses que a mi em semblen interessants de l'estatut marc– recull aquesta condició i la vol fer extensiva a tot l'Estat.

Quant al tema de l'idioma, estic d'acord amb vostè, ho he dit moltes vegades. Hi ha evidència que parlant el mateix idioma que el pacient dona millors resultats. Hi han menys esdeveniments adversos, hi ha més adhesió al tractament i hi han menys estadis inadequades quan la llengua del pacient i del metge és la mateixa. Sobre això no hi ha discussió. Jo ho he dit molts cops.

Ara bé, la situació és la que tenim i nosaltres tenim un sistema molt intensiu en professionals. Per tant, en aquests professionals, què fem? Doncs, escolta'm, la Instrucció 2/24 de l'any passat, mesures dirigides a promoure el compliment dels drets lingüístics a tota la xarxa. Dos, una guia d'elaboració del pla lingüístic a les entitats del Siscat. El propi departament va assessorar diversos centres pilots, entre els quals hi ha el Clínic, Sant Joan de Reus, la Xarxa Tecla, l'Hospital de la Vall d'Hebron, el Consorci Sanitari... Bé, diversos. Dotze, exactament. I seguirem fent aquesta feina. L'edició del «Prescriu-te el català». Segona edició. Aquest any traïem 1.600 places més.

I, efectivament, em diu el tema de l'ICAM, i amb l'ICAM hem d'anar amb molt de compte, perquè hem d'incrementar la plantilla sí o sí dels nostres metges i, per tant, lo que fem no és dir que no aprenguin català, sinó acceptar que amb un nivell B poden anar progressant cap al nivell C en un període de tres anys. I per què? Perquè, si no, vulnerem drets de treballadors. Hi ha vint mil treballadors que fa més de divuit mesos que estan de baixa, ningú els hi ha donat l'alta i no poden treballar, però ja ningú cotitza per ells. Per tant, és un tema molt rellevant. I això ens ho hem trobat

quan hem arribat i s'hi posava tothom de perfil. Per tant, aquest tema, en l'idioma que sigui, el resolldrem. Tingui en compte que, en aquest cas, aquests metges revisen expedients i no tracten a pacients. I la resta l'hi explicaré després, perquè és que no em dona temps.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Realment, consellera, no tenim temps. No tenim temps. Certament –certament, certament. Si vol, després ens podem quedar quan s'acabi i continuar, perquè li he fet un llistat de molts temes i és veritat, eh, m'ha faltat el finançament per activitat, l'autogestió a primària, el tema dels heliports, dels helicòpters, els acords de sortida de vaga, la subrogació dels tècnics i l'homologació dels títols. I ara li posaré més deures. Per tant, és impossible. Ja li dic que no tindrà temps.

Però, bé, també m'agradaria que parlés del tema del finançament, perquè el problema que tenim de finançament és important i jo li he sentit dir diversos cops que vostè no és de partit, que vostè és independent, però jo crec que després d'un temps a Salut i veure els problemes de finançament que tinc, no serà independent, sinó que acabarà sent independentista perquè no hi ha cap altra opció.

Respecte al tema de l'equitat (*alguns aplaudiments*), aquesta inclusió, aquesta inclusió tan diferent entre les diferents regions sanitàries és una mostra d'aquesta inequitat territorial o d'aquesta gran variabilitat que tenim. Per tant, és un dels reptes també a posar en funcionament. I és difícil, això també, que a vegades la ciutadania ho acabi entenent.

I, sobre el tema de l'accés a les facultats, aquí sí que no li puc comprar de cap manera que els nostres també van a estudiar fora. Aviam, si les notes... Si tenim un districte universitari únic, i hi ha un lloc o diversos llocs de l'Estat espanyol on les notes són molt més altes que a Catalunya, perquè aquí som molt més exigents amb els nostres estudiants o pel que sigui, els nostres estudiants estan en inferioritat de condicions per treure un 13,2, un 13,3, un 13,4 per entrar, i és molt més fàcil que el treguin estudiants d'altres comunitats autònomes. Estudiïn a Catalunya o estudiïn a qualsevol altre lloc a Espanya. Per tant, aquí sí que hem de trobar la solució. I ens consta que des d'Universitats s'està buscant la solució i ens consta que des de Junts també ho estem fent. I aquí sí que, consellera, ja sé que probablement no depèn de la seva conselleria, depèn Recerca i Universitats, però aquí sí que ho hem de solucionar.

Afegiré alguns altres temes de gestió que m'han quedat al tinter. Agència de Salut Pública de Catalunya, molt important per afrontar la medicina One Health. Ho sabem. L'agència ara com ara no existeix –existeix la Secretaria de Salut Pública– i és crucial desplegar-la. De fet, ho vam comentar al monogràfic d'emergències, i el Ple, per unanimitat, hi va votar a favor.

També m'agradaria saber la seva opinió sobre els equips de pediatria territorial. En pediatria a l'atenció primària ens passa multiplicat per molt el mateix que li passa a la primària en general. És poc reconeguda, els pediatres prefereixen anar a l'hospital. Tenim les infermeres millor formades del món i no els hi permetem fer totes les seves competències. La Catalana de Pediatria i la Societat d'Infermeria Pediàtrica avalen els ETAPs; és una proposta seva. Però sí que és veritat que hem d'aconseguir maximitzar la proximitat, especialment en aquells entorns rurals i amb dificultats de transport, no? I sí que m'agradaria saber quina és la postura del seu departament, perquè sí que en aquests vuit mesos no ho teníem clar.

I, un darrer punt sobre infraestructures. L'apagada elèctrica ens ha ensenyat moltes coses i en l'àmbit de salut crec que també s'han de treure conclusions. L'activitat hospitalària va funcionar relativament bé gràcies als generadors que han de tindre tots els hospitals per estar acreditats, però no és així a la primària, no? No tots els

CAPs tenen generador, ni tampoc els laboratoris de salut pública ni tampoc les residències. També van tenir problemes usuaris d'oxigen o amb aparells de ventilació mecànica al domicili o a les residències. I a vegades la comunicació no va ser del tot l'òptima. Aprofitem per millorar els protocols.

I, sobre infraestructures, també aquest infrafinançament ens ha portat a necessitar millorar molts centres i fer-ne de nous, tant hospitals com CAPs sobretot, però sí que m'agradaria preguntar-li l'opinió sobre alguns en concret, perquè hem escoltat declaracions que a vegades no són del tot..., o declaracions contradictòries. El Campus de Salut de Girona, cabdal per a l'atenció, la recerca, la formació i l'activitat econòmica lligada a salut. Quin és el seu capteniment sobre la ubicació, els terminis, etcètera. Però també del nou Hospital Clínic o el de les Terres de l'Ebre; al Vallès Occidental, el Centre d'Alta Resolució de Rubí, o el nou hospital de proximitat Ernest Lluch. I ja posats, i escombrant cap a casa, perquè, si no, no em deixaran tornar a la Seu, com tenim la licitació del projecte del nou Hospital Comarcal de l'Alt Urgell?

I, respecte als CUAPs, segons dades del departament, en tenim trenta-dos. La gran majoria, a Barcelona ciutat, que n'hi ha onze; o a la Metro Nord, que n'hi ha nou, o a la Metro Sud, que n'hi ha sis. Però no n'hi ha cap a Tarragona ciutat, per exemple, ni a les Terres de l'Ebre. Es van planificar certament amb el Planuc ja l'any 2017. Del 17 a ara han canviat moltes coses, tant socials com de sistema i, per tant, crec que ens ho hem de replantejar. Probablement obrir-ne més i veure com ho planifiquem per tirar-ho endavant.

I acabo ja, president. L'estiu passat, amb la presentació del llibre *Un model sanitari per a Catalunya*, el conseller Trias va dir «El problema és que ens van transferir les competències sense transferir-nos els recursos.» Ja han passat quaranta anys i estem igual, no? I això afecta a l'atenció sanitària que podem oferir a tota la ciutadania –a tota.

A la moció que presentarem trobaran propostes per millorar el sistema de salut, propostes per avançar, per disminuir llistes d'espera, per millorar l'accessibilitat i confiança de la gent, garantir els drets lingüístics dels catalans, millorar les infraestructures i les condicions laborals dels professionals.

Esperem posar-nos d'acord amb vostè i amb la resta de grups que s'hi vulguin sumar, i després que es puguin aplicar. Per això estem a Junts per Catalunya, per millorar la vida de la gent i també la salut.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn de rèplica de la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Molt bé. Moltes gràcies. No sé si em donarà temps de tot això que ha ampliat. L'Agència de Salut Pública, que l'acaba de citar..., estem treballant en els estatuts, perquè només falta fer els estatuts, i nosaltres creiem que els tindrem resolts a finals d'aquest any, és a dir, que a finals d'aquest any tindrem els estatuts aprovats de l'Agència de Salut Pública. Només els ha d'aprovar el Govern, per tant, no han de passar de nou pel Parlament. Per tant, això sí que està a la nostra terrassa totalment i, en fi, hi estem treballant.

El tema pressupostari: efectivament, hi ha un *gap* de gairebé 4.000 milions que fa que haguem de traspasar en els anys següents factures. Nosaltres aquest any és l'únic departament al qual aquest Govern li ha permès, des del dia 1 de gener, gastar –gastar– lo mateix que l'any passat vam gastar, no lo que està pressupostat, lo que vam gastar més un 3,2 per cent. Compte, perquè tots els altres departaments..., tinc aquí un conseller, sap que la seva vida és més dura que la meua, en aquest sentit.

I 3,2 per cent per què? Perquè és lo que permet Europa, perquè els europeus han tornat, després d'això del covid, i ens permet un increment del 3,2 per cent, degut a

la regla de la despesa. Per tant, aquest és el màxim, i és el màxim que ens han autoritzat a gastar, hi insisteixo.

Ara, hem d'arreglar el tema pressupostari. I jo, de veritat, m'agradaria moltíssim que Junts, en aquest sentit, hi contribuís. Perquè el tema pressupostari de Salut, si no, acabarà fent col·lapsar el sistema. No podem estar passant les factures cada any a l'any següent, perquè això, efectivament, com vostè diu, no és que sigui només dèficit, és deute, i sobretot enreda molt la tresoreria de molts centres; i, per tant, és un tema molt important de resoldre.

Quant al finançament dels centres, nosaltres aquest any incorporem per primera vegada finançament per resultats en la part variable, relacionat amb l'experiència del pacient –relacionat amb l'experiència del pacient–, és a dir, el pacient, a través de..., tot ja automatitzat, el recull de la seva experiència, de la seva opinió, en PREMs i PROMs, i això s'incorpora, aquesta part, al resultat, i, en funció dels millors resultats, es tindrà millor finançament.

Tema de l'estatut marc que vostè em deia: efectivament, l'estatut marc ve d'aplicar el component 11 del pla de recuperació, transformació i resiliència, és a dir, és una obligació amb Europa, contreta perquè alliberin una part dels recursos de resiliència.

Nosaltres ens hem reunit amb la ministra i li hem traspassat per escrit la nostra opinió. En aquest sentit, li hem dit que..., aquesta és una llei, això serà un avantprojecte, que s'ha d'aprovar a les Corts, a Madrid. L'esborrany no està consensuat amb les comunitats autònomes; amb nosaltres, tampoc. Per nosaltres –l'hi vam fer saber a la ministra–, la primera línia vermella és la invasió de competències. Per tant, nosaltres, per la invasió de competències no hi passarem, i l'hi vam fer saber. En la nostra opinió –n'hi faig quatre pinzellades–, té una visió molt centralista l'estatut, com l'han plantejat ara, i creiem que es podria beneficiar d'una visió més diversificada si el volen seguir tirant endavant. Igualment pensem que s'ha de comptar..., ells diuen que no tindrà impacte econòmic; tindrà impacte econòmic i s'ha d'associar a finançament per poder-lo desplegar.

Des del nostre punt de vista, aquest estatut només afecta el personal estatutari, per tant, l'Institut Català de la Salut, però nosaltres aquí tenim una llei que regula l'Institut Català de la Salut. Per tant, ha de ser compatible amb la nostra llei de l'Institut Català de la Salut.

L'avantprojecte pot tenir coses molt interessants. Per exemple, allarga voluntàriament l'edat de jubilació, a mi em sembla això una cosa interessant. Pot ajudar a modernitzar realment..., podria ajudar a modernitzar el sistema incorporant noves professions, i, a més a més, poden incorporar una classificació més adequada; nosaltres vam plantejar el tema de les infermeres, el tema dels TCAI i el tema dels tècnics, exactament igual, que, a més a més, era una condició del final de la vaga dels tècnics, però l'havíem presentat igualment.

Però a mi em sembla que també és important que es modifiquin alguns temes respecte de les incompatibilitats. Nosaltres creiem que no és raonable regular incompatibilitats; és bastant més raonable treballar sobre els rendiments en els horaris de treball, etcètera, etcètera, i les guàrdies que han d'haver-hi. I tampoc creiem que els residents hagin de fer cinc anys en el sector públic, ja que el sistema MIR genera, fa els professionals, fa especialistes per al sistema públic i per al sistema privat i hi han especialitats que només van al sistema privat. Per tant, seria quelcom...

I ho sento, però és que no em dona temps a explicar res més. Però, escolti, ara és una mica tard i jo he d'anar a casa, tinc coses familiars, però quedem una altra estona i jo li passo tota la informació que queda. *(Rialles.)*

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre el model de cooperació al desenvolupament

300-00123/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el model de cooperació al desenvolupament. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bé; moltes gràcies, president. Bona tarda, senyor conseller, i als senyors diputats que encara queden aquestes hores a la sala. Hoy venimos a interpelarles sobre un tema que despierta la indignación más profunda de los catalanes de a pie, que pagan con mucho esfuerzo todos los impuestos y todas las cotizaciones que ustedes les imponen y les elevan año tras año.

El mantra socialista es repetir que los impuestos sirven, pues, para pagar la sanidad, para pagar la educación, para pagar las carreteras. Pero, por lo que sea, en ese camino se les olvida mencionar la millonaria agenda de cooperación al desarrollo, el tema que hoy venimos a comentar.

Un pozo sin fondo donde se destinan 24 millones de euros públicos todos los años, mientras la sanidad pública –y ahora se estaba comentando–, es cada vez más deficitaria; las carreteras están en un deplorable estado de abandono, muchas de ellas, y tantas familias catalanas se encuentran viviendo el drama de la vivienda y esperando recibir una vivienda de protección oficial.

En primer lugar, *conseller* Duch, comentaremos el actual modelo de cooperación al desarrollo, un modelo que se ha demostrado, a estas alturas, agotado. Es un modelo fallido. Un esquema que desde hace más de medio siglo ha fracasado estrepitosamente en el objetivo de sacar de la pobreza a los países receptores de esas ayudas.

El actual modelo, basado en la transferencia de capital en proyectos de desarrollo, que la mayoría de ellos, pues, son administrados por ONGs, replica el conocido como «plan Marshall», los 124.000 millones de dólares que reconstruyeron Europa tras la Segunda Guerra Mundial en tan solo una década. Fue una estrategia con unos objetivos concretos, con unos plazos definidos, y, por supuesto, con un control de los resultados.

Desde la década de los sesenta, el mundo desarrollado –es decir, occidente cristiano, principalmente Europa y el norte de América– ha destinado más de 1,3 billones de dólares –1,3 billones de dólares– al continente africano. ¿Y qué resultados se han obtenido durante estos años? Pues prácticamente ninguno. Solo se ha generado dependencia crónica, pobreza estructural, corrupción política y, en muchos casos, una dramática violencia enquistada.

Señor *conseller*, la verdad es muy tozuda, y el modelo tradicional de cooperación que hemos entendido hasta ahora ha fracasado. Pero parece que aquí algunos, pues, prefieren seguir dándose de bruces constantemente, y lo peor de todo, como ven que no funcionan, dicen «esto es que falta dinero», y aumentan el presupuesto año tras año hasta alcanzar el 0,7 por ciento, el producto interior bruto que representa el compromiso marcado por la Organización de las Naciones Unidas.

Lo que ustedes llaman «solidaridad» es puro asistencialismo ideológico. Han convertido la cooperación en un lucrativo negocio de redes clientelares en el que, pues, no importa si se levanta un hospital o se financia un taller de mandalas por la paz. Aquí lo importante es ejecutar el presupuesto, y cuanto más presupuesto mejor, aunque no se haya obtenido ni un solo resultado tangible.

Y esta irresponsabilidad, señor *conseller*, si saliera de su caridad individual, privada, pues, yo no diría nada; cada uno tiene derecho a donar a la ONG que considere oportuna. El problema viene cuando se hace con el dinero público, y cuando esa solidaridad es forzada, mal entendida y sin resultados. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero si el modelo matriz ya de por sí mismo es ineficaz, el contenido de la cooperación al desarrollo de la Generalitat de Catalunya ya es directamente vergonzoso, porque el Govern no se limita a tirar el dinero, sino que lo utiliza para financiar ideología, para premiar aliados políticos, para imponer su visión sectaria y exportar los delirios *woke* al mundo entero.

Hemos visto: feminismo, ideología de género, climatismo, inmigracionismo, abortismo, incluso subvenciones para promover el catalán en África. ¿Me pueden explicar a quién han ayudado con todo ese tipo de proyectos? Porque, mire, yo, hoy, le quiero poner algunos ejemplos de la cooperación al desarrollo de la Generalitat.

Ejemplos concretos (*l'orador mostra a la cambra un full*): «KurdistanArt: enfortiment de capacitats per a la defensa dels drets de les dones i la infància al Kurdistan» a través del arte. ¿Me puede explicar esto?, porque nos ha costado 362.000 euros. ¿Qué resultados han obtenido con esto?

«Fútbol por la paz: una liga para la esperanza, promoviendo la cohesión social y la construcción de paz en el Kurdistán, en Siria y en Jordania». Quinientos mil euros para el fútbol por la paz. ¿Qué cooperación es esta? ¿Cómo miden los resultados de esto? Porque la paz, evidentemente, no la han conseguido. Entonces, ¿para qué ha servido esto?

«Garantizar los derechos sexuales y reproductivos y el derecho a una vida libre de violencia para las mujeres y las niñas en el Senegal». Trescientos mil euros más –ojo, trescientos mil euros más. ¿Qué resultados han obtenido con esto?

«Mujeres payesas de Palestina. Impulsa la soberanía alimentaria» –ya la quisiéramos para nosotros– «la resiliencia comunitaria frente a la ocupación y el cambio climático en Palestina». Trescientos mil euros. ¿Qué resultados han obtenido con esto, señor *conseller*? Porque ya le digo, no hablamos de cuatro euros. Hablamos de 24 millones de euros que se destina en todos los años en setenta proyectos sin un sentido práctico, sin un impacto medible y con un único objetivo, que es construir una red internacional de chiringuitos ideológicos afines a la izquierda y al progresismo global. (*Alguns aplaudiments.*)

Porque si de verdad les importara ayudar a las personas que lo necesitan, nos hubiesen hecho caso hace unos meses cuando vinimos a esta misma sala a pedirles que destinaran la totalidad del impuesto de cooperación al desarrollo a atender a las familias afectadas por la DANA de Valencia, pero ustedes dijeron que no.

Allí no estaba la Generalitat de Catalunya. Ahí solo estaban los voluntarios totalmente abandonados por el Gobierno. Y como hace el PSOE, pues si los españoles quieren ayuda, ya la pedirán. Eso sí, Marruecos no hace falta que venga a pedir nada, que ya está el Partido Socialista para destinarles millones y millones todos los años.

Pero he de decir que, aunque cueste creerlo, lo más grave no es el despilfarro millonario en proyectos ideológicos. Es que en todo eso también hay una connivencia con redes radicales y mafiosas, y allí es donde entra la UNRWA –tres millones de euros, no solo el Partido Socialista, también Junts y Esquerra han participado en esto–; una entidad que ya ha sido condenada –condenada– por colaborar con el terrorismo islamista palestino de Hamás, una entidad en cuya estructura se han identificado empleados implicados en los sangrientos atentados del 7 de octubre, donde asesinaron a familias enteras mientras dormían. Financiado con dinero de la Generalitat. Y eso no lo digo yo; no es VOX quien dice esto. Esto lo ha dicho la ONU.

En las escuelas de la UNRWA se enseña el yihadismo, el odio a occidente, a los cristianos; se educa en el odio, en la violencia; se glorifican a los terroristas que asesinan occidentales, y se ocultan los túneles desde donde se planifican los atentados de Hamás.

Subvencionar a la UNRWA, señor *conseller*, no es hacer cooperación; es financiar el terrorismo islamista. Algo en lo que, desgraciadamente, el Partido Socialista se siente demasiado cómodo; siempre financiando a los enemigos de España, siempre financiando a los islamistas y a Marruecos, mientras abandonan a los catalanes que más lo necesitan.

Pero si hablamos de escándalos, indudablemente hay que hablar de Open Arms, una ONG que se presenta como humanitaria, y premiada y aplaudida por el progresismo, pero que al mismo tiempo ha sido señalada y condenada en múltiples ocasiones por piratería, por secuestro, por colaboración con las mafias que trafican con personas.

Y ya sabe usted cómo funciona este negocio: las mafias, en África, organizan unos viajes a Europa para personas presuntamente desesperadas; les cobran cientos, si no miles de euros para ese trayecto; los montan en unos buques nodriza, y después los sueltan en mitad del Mediterráneo en una patera que se hunde en la deriva. Y ahí es donde aparece Open Arms, correctamente financiada por los gobiernos, para acudir al rescate de esas personas previamente pactado por las mafias. ¿Cuál es el resultado? Efecto llamada; violación de nuestras fronteras; inmigración ilegal y masiva; inseguridad en nuestros barrios; muertes en el Mediterráneo y un negocio criminal y multimillonario para las mafias y para Open Arms. (*Alguns aplaudiments.*)

Y si esto es cooperación, es cooperación con el tráfico de personas, pagado con el impuesto de los trabajadores y de las familias de Cataluña. Y mientras ustedes, pues, están financiando estas campañas de género en el Kurdistan, terrorismo islamista en Gaza y la invasión migratoria con embarques masivos en el Mediterráneo, uno puede pensar que en Cataluña está todo bien, que ahí vamos como una moto. Pero pasa que hay más de dos meses de espera en la sanidad pública para ser atendido en una especialidad. Pasa que los jóvenes no podemos emanciparnos y muchas veces nos vemos condenados a compartir piso con tres, cuatro o cinco personas y destinar gran parte de nuestro sueldo.

Pasa que hay personas como Gerard y su madre. Gerard y su madre no han podido venir, pero nos están viendo ahora mismo desde Gerona. Gerard tiene trabajo a tiempo parcial. Su madre tiene una enfermedad rara y vive intubada. Hace ocho años que están esperando una vivienda de protección oficial. No la reciben. Gerard y su madre viven en un coche, *senyor conseller*. Están viviendo en un coche. Totalmente abandonados por la Administración pública. Mire, el Gobierno no es todopoderoso. Todopoderoso solo hay uno. La única misión que tiene un Gobierno es garantizar pan, patria y justicia para sus ciudadanos. Para el mundo entero no lo pueden abarcar.

Entonces le pido, *senyor conseller*, que venga aquí y diga que esto, la cooperación al desarrollo de la Generalitat, es solidaridad y no me lo diga a mí, se lo diga a Gerard y a su madre, se lo diga a todas las familias (*alguns aplaudiments*) que están abandonadas por la Administración, que cuando más lo necesitan llaman a la puerta de la Generalitat y no les responde nadie porque ustedes están con las políticas feministas y están destinando millones de euros a proyectos que no pueden demostrar su eficacia.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Moltes gràcies, senyor president. Diputades, diputats... Bona tarda a tothom. Miri, senyor diputat, crec que és la segona vegada que fa un discurs que es basa fonamentalment en fer comparacions odioses. Ja l'hi vaig dir un dia en un ple, un dimecres al matí, i l'hi torno a dir ara. Evidentment, jo ara podria aquí entrar en els seus arguments i, per tant, jugar al seu joc, però això és el que no faré; o, com a mínim, no ho faré ara.

Vostè ha citat moltíssimes xifres. Després segurament li'n corregiré alguna, perquè no sé d'on les treu, però s'ho haurà de fer mirar, també. I, en tot cas, lo més important és que al darrere d'aquestes xifres el que hi ha són discursos profundament insolidaris. Perquè a vostè se li ha oblidat citar moltes altres xifres que probablement són molt més importants, xifres també a nivell mundial –no estic parlant només de la cooperació catalana, estic parlant de la cooperació en general– de quantes vides

salvades gràcies a aquesta cooperació, de quantes vacunes posades gràcies a aquesta cooperació, de quantes escoles obertes gràcies a aquesta cooperació, de quantes noies salvades de mutilacions genitals o de matrimonis forçats gràcies a aquesta cooperació... D'això és del que possiblement hauríem de parlar i no d'aquestes xifres que vostè s'inventa. (*Aplaudiments.*)

I deixi'm, en tot cas, que aprofiti com a mínim aquesta primera intervenció per explicar-li una mica què és en realitat la cooperació al desenvolupament i què és la cooperació o quina és la cooperació al desenvolupament que impulsa el Govern de la Generalitat, que en part és una cooperació hereva dels governs que ens van precedir, de molts governs que ens van precedir. Perquè una de les coses fonamentals perquè la cooperació sigui eficaç és que hi hagi continuïtat i que no anem fent salts cada any o cada dos anys o cada tres anys, canviant prioritats en funció de qüestions ideològiques. Perquè si hi ha un discurs ideològic sobre la cooperació, ho sento molt, és el que acaba de fer vostè. Li ha faltat citar el George Soros; era l'única cosa de la llista del manual del bon discurs del senyor d'ultradreta que se li ha oblidat citar.

La política de cooperació que duem a terme actualment –i hi insisteixo que s'ha dut a terme en el passat i que continuarem exercint i reforçant en el futur, amb canvis, evidentment, cada Govern té dret a fer els canvis que consideri necessaris– és una política que segurament és més necessària ara més que mai. Quan vostè veu la situació actual en el món, quan vostè veu que països tan importants com els Estats Units cancel·len tot el seu ajut, no només de cooperació, sinó humanitari –més de 40.000 milions de dòlars a l'any–, quan veu que altres governs més propers a aquest continent redueixen les seves partides de cooperació per augmentar altres partides que consideren més importants, segurament és el moment en el que nosaltres encara ens hem de prendre més seriosament la nostra cooperació.

I això és el que fa aquest Govern i, a més, esperant la cooperació, la col·laboració de com més grups parlamentaris d'aquesta cambra millor. I hi insisteixo: no és una cooperació que s'improvisa, és una cooperació que es fonamenta en la llei de cooperació al desenvolupament que aquest Parlament va aprovar el 2001 per unanimitat –miri si han canviat els temps; per unanimitat–, que estableix un marc estratègic basat en la planificació quadriennal mitjançant un pla director que en aquest moment, lògicament, estem adaptant via els plans anuals. Així és com treballen els governs seriosos.

I en aquest moment funcionem gràcies al pla director de cooperació 2023-2026, que va aprovar en el seu dia el Consell Executiu i que estableix una sèrie de prioritats i d'objectius estratègics que segurament vostè no coneix. Amb tres accions o amb tres objectius molt importants que, a més, es troben també recollits en l'acord d'investidura d'aquest Govern, del president d'aquest Govern, que jo crec que, aquests sí, són prou coneguts: l'objectiu del 0,7 per cent –després, si hi ha temps, en parlarem–, l'enfocament feminista –sí, ja sé que aquesta paraula a vostè no li agrada o aquesta política no li agrada, però a aquest Govern i a una majoria d'aquesta cambra, sí– i la necessitat de reprendre el Fòrum Català per la Pau, que és un dels compromisos que aquest Govern ja ha posat també en marxa.

La Generalitat està compromesa amb la cooperació al desenvolupament com a mínim des que es va aprovar la llei; abans també, però d'una manera, diguem-ne, més reglamentada des del 2001. I aquesta és la llei i aquest és el marc que ens ha permès dotar-nos dels mecanismes i dels recursos necessaris per desenvolupar una política de cooperació que ha anat evolucionant amb el temps. Hi ha un model català de cooperació i aquest model català de cooperació és el que fixa aquesta llei. És un model que es basa fonamentalment en set principis que, com a mínim, li esmentaré i, si vol, després parlem d'això i no de tots aquests exemples que vostè treu d'una manera molt estranya de llegir la documentació que se li procura.

Primer, assumir la cooperació com a responsabilitat pública. I, efectivament, això no pot estar només en mans privades; és una obligació també pública, de totes

les administracions: del Govern de Catalunya, de moltes administracions locals, d'administracions estatals, d'administracions comunitàries, europees i internacionals.

Ha de ser, per tant, també una cooperació descentralitzada, que vol dir que l'hem de fer nosaltres mateixos, però que l'hem de fer en col·laboració i en coordinació amb tots aquests altres nivells de governança, però també amb entitats, amb universitats, amb sindicats, amb qualsevol altre tipus d'actors que ens puguin ajudar a donar més empenta a aquesta cooperació. Una cooperació que s'ha de fer fonamentalment amb la societat civil, especialment amb les organitzacions no governamentals, que tenen un paper clau com a agents de cooperació. Una cooperació que ha de ser transformadora, que no només doni suport a projectes de desenvolupament, sinó que també incideixi en les causes estructurals de la pobresa i la desigualtat, alineats amb les prioritats i les necessitats reals dels països, amb sostenibilitat, amb transparència –rendint comptes–, amb participació, hi insisteixo, d'altres actors i amb qualitat democràtica.

Amb un esforç especial per integrar el principi de coherència entre la política d'ajut al desenvolupament i la resta de polítiques i actuacions desplegades per les administracions i per la resta d'actors. Per què? Perquè una cosa és el desenvolupament, que és el bé públic, global, perseguit; però el desenvolupament va molt més enllà del que vostè podria considerar com l'ajut o com la cooperació. I aquí segurament després veurà que les xifres, hi insisteixo, són diferents.

A partir d'aquí, quines són les nostres prioritats? Doncs la primera, fonamental, aquest compromís amb la solidaritat i la cooperació al desenvolupament per arribar al 0,7 per cent dels ingressos corrents no condicionats l'any 2030. El pla anual 2025 que proposem preveu un increment del 0,05 per cent respecte a l'exercici anterior i, per tant, recuperar la via de creixement de l'AOD, que es va perdre en el seu moment, fins arribar al 0,29 i, per tant, tornar, diguem-ne, a encarrilar la via del 0,7.

Segon, desplegar una cooperació, com deia abans, feminista. Això és el que es fa des de gairebé fa deu anys, quan es va adoptar l'enfocament de gènere basat en drets humans. Aquest Govern no vol fer cap pas enrere i vol, en canvi, situar-se o continuar, d'alguna manera, situant-se entre els països pioners en la justícia de gènere.

Fer valdre l'avantatge comparatiu de la cooperació descentralitzada, com deia abans. Això ens permet ser molt més eficaços a l'hora de promoure la democràcia. Promoure la governança multinivell, el foment de les aliances amb governs regionals i subestats, de manera que puguem implementar de forma més eficaç els recursos que nosaltres destinem a l'ODS.

I protegir i defensar no només els drets humans, sinó també els defensors i defensores dels drets humans, que és segurament un dels programes més macos de la cooperació que porta a terme el Govern de la Generalitat i que ens ha permès durant aquests últims anys i ens permetrà –espero que sigui així– durant els propers protegir no només una sèrie de causes, sinó també una sèrie de persones defensores d'aquestes causes i que estan patint conseqüències molt greus per a les seves vides, precisament per la defensa d'aquestes causes.

Hi insisteixo, no vull entrar massa en la seva, diguem-ne, guerra ideològica amb el tema de la cooperació, però sí que volia aprofitar aquests deu minuts per explicar quines són les línies principals, segurament, d'una de les polítiques més solidàries, més importants i que haurien de ser més ben consensuades de les diferents polítiques que pot exercir el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bien; gracias, presidente. Gracias, señor consejero. Mire, hay determinadas cosas en las que podemos estar de acuerdo. O sea, yo miro el panorama mundial, y también hay, pues, situaciones muy graves que sufren tantísimas personas en el

mundo que siento como propias. Ahora, tampoco vengo aquí a explicar personalmente mi implicación con determinados casos. Creo que la caridad es algo personal, algo que parte de uno mismo, que se hace con la mano derecha sin que sepa que lo ha hecho la mano izquierda, pero no se viene aquí a hacer esto público. Porque venir a hacerlo público no es caridad, entonces se transforma en vanidad.

Y me sabe mal porque me parece que usted es un buen profesional en lo suyo, pero que le ha tocado un marrón tremendo, venir aquí a defender determinadas cosas. Pero el hecho de estar en este Govern a lo que le obliga a usted es a contestar las preguntas que hacemos la oposición, porque nosotros venimos a fiscalizar la actividad de este Gobierno, y hay muchísimas preguntas que no me ha contestado. Sí que nos ha acusado de ser insolidarios, una vez más, por decir algo muy sencillo, que es que la justicia global, uno, es imposible; dos, es contradictoria con la justicia social, por el hecho de que los recursos son limitados, y cuando los recursos son limitados hay que priorizar, y ahí VOX dice que prioridad nacional, que primero para los de casa. (*Aplaudiments.*)

Nos habla de cuántas vidas salvadas, cuántas vidas al mismo tiempo puestas en peligro. Cuántas vidas salvadas de catalanes, por ejemplo, que han fallecido en una lista de espera por el colapso que vive la sanidad pública. Nos ha hablado también de matrimonios forzosos y de mutilación genital. ¿Por dónde cree que ha entrado esto? Esto ha entrado por las fronteras abiertas, eso ha entrado gracias a ONGs como Open Arms, que a lo que se dedican es a traer personas sin ningún tipo de control, de culturas donde no respetan a la mujer y donde se hacen prácticas absolutamente bárbaras y contrarias a nuestra forma de vida.

Se lo vuelvo a preguntar: ¿puede demostrar que la cooperación al desarrollo de la Generalitat sirve para algo? ¿Qué resultados se han obtenido? Porque una cosa es subvencionar narrativas progresistas sobre la justicia global y otra muy distinta es venir aquí con unos resultados tangibles. No vale con decir que hemos enviado dinero, que hemos ayudado... Lo que queremos saber es qué se ha conseguido hasta hoy. Y la respuesta..., se lo he dicho por escrito, se lo he dicho verbalmente en la comisión, hoy vuelvo a hacerlo: tráiganos, por favor, los resultados de todas estas partidas que he venido aquí a demostrarle, que son cuatro de las más de setenta que se han hecho este último año, pero que ustedes en ningún caso nos han respondido. Cuando lo hemos hecho por escrito hemos visto que incluso había receptores beneficiarios de estas ayudas que eran personas físicas, personas privadas, y no sabemos quiénes son; por la ley de protección de datos no nos han dicho ni siquiera quiénes son las personas que se han embolsado cantidades como 360.000 euros, y no sabemos qué se ha hecho.

Porque a uno, al final, le pueden surgir dudas, porque sí vemos cómo el dinero se va pero nunca vemos en qué repercute, nunca vemos los resultados de esta cooperación al desarrollo. Y, no sé, en casos como por ejemplo esto, el KurdistArt, de fortalecer los derechos a través del arte, ¿qué han hecho?, ¿han pintado mandalas por la paz? Pues si lo que han hecho es gastarse 362.000 euros en mandalas por la paz, por lo menos mándenos una fotocopia de los mandalas para que veamos qué se ha hecho (*aplaudiments*), porque es que si no uno ya viene aquí y piensa que ese dinero se lo ha embolsado alguien. Y claro que da que pensar.

Siguen repartiendo millones todos los años sin que nadie pueda explicar que este dinero ha servido para cambiar la vida de nadie. Eso sí, titulares, ustedes han dado muchísimos. Resultados, ni uno solo.

Mire, cuando VOX ha gobernado, en aquellas comunidades en las que hemos estado, hemos logrado reducir hasta un cuarenta por ciento la cooperación al desarrollo. Eso demuestra que es posible coger el dinero, que es limitado, como le he dicho, y destinarlo a aquellas cuestiones que son prioritarias para la comunidad que ustedes gobiernan.

Pero los catalanes no pagan impuestos para que ustedes se dediquen a financiar, como decía, talleres de género en el Kurdistán, para que se dediquen a financiar el

terrorismo islamista en Gaza o a financiar la llegada masiva de pateras a España, poniendo en peligro las vidas de estos inmigrantes y poniendo en peligro también las vidas de los españoles que estamos aquí. Los trabajadores y las familias pagan impuestos para cosas muy determinadas: tener pediatras para sus hijos, tener policías para tener unas calles seguras, pagar cirugías en el momento que lo necesiten, tener una vivienda, como el caso de Gerard y su madre, seguridad... Y, en definitiva, los impuestos se pagan para garantizarnos un futuro en el momento que no nos lo podemos pagar nosotros mismos. Y, mientras tanto, ustedes, pues, despilfarran millones en nombre de una solidaridad que no ayuda a nadie, mientras aquí hay catalanes que malviven en coches, que esperan una cama, que no tienen para pagar su propio alquiler.

Así que, *senyor conseller*, termino diciéndole que esto no es cooperación, esto es traición, porque cuando un gobierno olvida a los suyos para quedar bien fuera (*aplaudiments*) deja de ser un gobierno legítimo y se convierte en un problema. Desde VOX ya no le pedimos que rectifiquen; les exigimos de una vez por todas que sean transparentes y que acaben con esta estafa piramidal.

Dos conceptos: prioridad nacional y justicia social, *senyor conseller*. Todo lo demás, de verdad que sobra.

El president

Esperi, senyor conseller, perquè voldria fer una reflexió.

Hi ha un criteri d'aquesta Mesa, que nosaltres considerem que la llibertat d'expressió és absolutament valuosa i, de fet, mirem d'interrompre molt poques intervencions. Però això no col·lideix amb la idea que nosaltres tenim unes normes de què ens hem dotat, un reglament i, sobretot, un codi de conducta que nosaltres posem extraordinàriament en valor. Aquest codi de conducta es va aprovar abans que VOX aparegués en aquesta cambra. Es va aprovar per unanimitat i ens interpella a tots.

Aquest codi de conducta impedeix, prohibeix que es facin acusacions que no són fonamentades, que s'imputin delictes, i sobretot, i em permeten llegir-los el següent: «L'actitud dels diputats ha de ser escrupolosa i exemplar, d'acord amb el principi d'igualtat, sense discriminació per raó de gènere, orientació sexual, creences, ideologia, *origen*» –origen. I fer la relació delinqüència sistemàtica amb qualsevol persona que ve de fora, això no és acceptable.

Si vostès consideren que aquest codi de conducta no és adequat, els convidem a modificar-lo, a entrar i a plantejar que hi ha d'haver una excepció en aquests termes.

Continuem la sessió. (*Aplaudiments*.) Té la paraula... Continuem la sessió... (*Joan Garriga Doménech demana per parlar*.) No, senyor Garriga. Continuem la sessió. Té la paraula el conseller senyor Jaume Duch i Guillot.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Vostè diu, vostè parla d'un pou sense fons... Vostès sí que són un pou sense fons per als drets humans. Vostès... (*aplaudiments*), això és el que són. I, a més, són un pou sense fons que necessita actualitzar-se una mica. Vostè m'està parlant de caritat; jo li estic parlant de solidaritat. «Caritat» és un concepte de fa... –vist des d'aquest punt de vista, no estic parlant ara de caritat cristiana–, la caritat com a tal, com a política de cooperació, això es va abandonar pràcticament a principis del segle XX, i estem ja al primer quart del segle XXI. Per tant, deixi de parlar de caritat, que fa una miqueta de cosa.

Segon, diu que els catalans estan indignats. Jo no sé amb quins catalans parla vostè –bé, sí que ho sé–, però els catalans com a tals, és a dir, el general de la població, si vostè es mira les enquestes –i n'hi ha moltes–, descobrirà, per exemple, que el vuitanta-quatre per cent dels catalans i les catalanes consideren important destinar recursos a la cooperació al desenvolupament, que tres de cada quatre catalans estan a favor de que la Generalitat destini el 0,7 per cent dels ingressos propis a aquesta partida, que el seixanta-set per cent dels catalans i de les catalanes estan convençuts que Catalunya pot contribuir a millorar les situacions d'injustícia que hi ha en el

món. Aquestes són les xifres, no «els catalans em diuen que...», aquestes són les xifres. I, per tant, aquestes xifres el que fan és donar suport a la política de cooperació, no només d'aquest Govern, sinó a la política de cooperació tradicional dels governs de Catalunya.

Vostè m'ha parlat també..., perquè vegi lo lluny que està de les xifres reals, ni tan sols arriba a encertar la xifra de cooperació del pressupost de la Generalitat de Catalunya, que no és de 24 milions –no se'm desmaï–: arriba a 85 milions d'euros. És més de tres vegades més del que vostè pensa. O sigui que el proper discurs l'haurà de fer tres vegades més exagerat, perquè ni tan sols té la bona xifra del que és la cooperació al desenvolupament (*aplaudiments*) i perquè segurament no s'adona que un dels principis bàsics d'una cooperació al desenvolupament correcte d'un govern és que la cooperació no la fa només un departament: la fan gairebé tots els departaments d'aquest Govern.

Altres elements que potser podria citar. Vostè em diu: «Exemples, exemples...» Primer, té tots els exemples, perquè li hem enviat tota la documentació. Ja sabem com funciona això: se li envia la documentació, vostè escull tres o quatre papers que li sembla que són els que el poden ajudar i els altres els deixa de banda. Però jo, si vol, li parlo del suport a la implementació dels acords de pau a Colòmbia; això és cooperació de la bona, amb una cooperació catalana que ha permès ajudar a posar en marxa un sistema integral de pau, que ha ajudat a redactar l'informe de la Comissió de la Veritat, que ha ajudat a posar en marxa la Unitat de Cerca de Persones Desaparegudes.

Li puc parlar de l'enfortiment de polítiques públiques a Moçambic, amb el mecanisme multisectorial d'atenció a les dones víctimes de violència. Les dones víctimes de violència han de ser defensades aquí i allà i a qualsevol altre lloc, no només a deu quilòmetres a la rodona d'on vostè viu, senyor diputat. La cooperació catalana ocupa també un lloc de rellevància en aquest país, a Moçambic, pel que fa a la preparació per al canvi climàtic, involucrant no només aquest departament sinó altres departaments, com és el cas de Territori.

Compromís amb l'ajut humanitari a Palestina. I, si us plau, deixi de fer veure que UNRWA és una cosa diferent al que és, una organització internacional del sistema de Nacions Unides i no és veritat que hagi estat condemnada, ni ella ni cap dels seus membres. I el pla d'acollida i protecció de defensors i defensores, del qual li he parlat abans i del qual, l'hi insisteixo, estem més que orgullosos.

Per tant, senyor diputat, té vostè totes les dades, perquè les hi vam donar. Algunes no se les ha llegit, perquè ja hem vist que no tenia ni la principal o que no havia entès ni la principal. I, segon, evidentment, l'Agència de Cooperació al Desenvolupament té tot un sistema d'intervenció; té tot un sistema de mecanisme d'avaluació fins a l'últim euro que s'utilitza per a la cooperació al desenvolupament i espero que, en els propers anys, aquesta xifra pugui augmentar tant com sigui possible.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i catorze minuts.